

ספר זוהר לשבים

וְהוּא לְקוּט דְּבְרֵי אֱלֹקִים חַיִּים
מִהִתְנָא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי זי"ע
וְעָלָיו חוֹנִים גְּדוּלֵי הַדּוֹרוֹת תַּנְאִים רַאשׁוֹנִים וְאַחֲרוֹנִים
בְּבַחֲנֵת מִרְאָה מְקוֹם וְדֶרֶךְ לְשָׁבִים,
לְמַעַן יֵדְעוּ אֶת הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר יֵלְכוּ בָּהּ וְהַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר
יַעֲשׂוּ.

יֵצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי מַסְעַל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי סְנִיף בֵּית ים, 052-7651911
בְּנִשְׂיאוֹת כ"ק הָאֲדָמוֹ"ר מִהֶאֱלִמִּין שְׁלִיט"א
לְכַבּוֹד יוֹמָא דְּהִילּוּלָא שֶׁל הַמִּקְבֵּל הָאֱלֹקִי צַדִּיק יְסוֹד עוֹלָם מְלָאךְ ה'

זוהר השבת

תוכן הספר: זוהר על פרשת השבוע - אור הזוהר מחלק. - זוהר על מעלת ושמירת השבת וימים טובים - שלחן ערוך הלכות שבת מחבר ורמ"א מחלק לכל שבתות השנה - ספורי הזוהר, ספורים מיוחדים מלוקטים מכל ספר הזוהר - סיפור מדהים בהמשכים משני בעלי תשובה בעיר קראקא - מזכה הרבים כהלכתה - ועוד הרבה ספרים בהמשכים. **ספר קדוש זה מסוגל לאהבת השם ויראת שמים טהורה, וללמוד מקודשת וצדקת רבותינו הקדושים חכמי הזוהר, הסוד והנסתר, ולהתקשר לנשמת הרשב"י ורבי אלעזר בנו זיע"א.**

ספר הזוהר הקדוש חק לישראל דף היומי עם לשון הקודש – מנוקד מפוסק ומחולק לקטעים מסדר על הפרשיות

פֶּתַח דְּבַר לְסֵפֶר זֹהַר לְשָׁבִים

בְּרוּךְ שֶׁחַיֵּנוּ, וְקַיְמָנוּ, וְהַגִּיעָנוּ, לְזֶמֶן הַזֶּה, לְבָרוּךְ עַל הַמַּגְמָר, סֵפֶר "זוהר לְשָׁבִים"
חֵלֶק א' סֵדֶר בְּרָאשִׁית, מְלֹאכֶת הַקֹּדֶשׁ הַלְלוּ, אֲשֶׁר לֹא נִרְאָה וְלֹא נִשְׁמַע כְּבִשְׁם
הַזֶּה מַעוֹלָם, כִּי אֵין תְּמוּרָה, וְאֵין עֶרְף, לִיקָר תַּפְאֶרֶת גְּדֻלַּת קִדְשֵׁי סֵפֶר הַנִּפְלָא וְהַנּוֹרָא,
שֶׁנִּלְקַט מִזֹּהַר הַקֹּדֶשׁ, וּמִסִּפְרִים שֶׁהֵם מַצְדִּיקִים הַקְדוּשִׁים, שֶׁהֵם הָיוּ בְּכַחֲנִית קֹדֶשִׁי
הַקֹּדֶשִׁים, זְכוּתָם הַגְּדוֹל תִּגַּן עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל אָמֵן.

הַשִּׁיר וְהַשְּׁבַח לְחֵי הָעוֹלָמִים, שֶׁהַגִּיעָנוּ לַעֲת הַזֹּאת, לְהַגִּישׁ לַצְּבוּר שׁוֹחֲרֵי וְאוֹהֲבֵי תוֹרָה,
אוֹצֵר בְּלוּם, מְלֹא כָּל טוֹב, מֵאוֹת מֵאֲמָרֵי חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבִרְכָּה, וְסִפְרֵי קוֹדֶשׁ,
שֶׁנִּלְקָטוּ לְקוּטִי בְּתֵר לְקוּטִי, דְּבוּרִים קְדוּשִׁים וְנִפְלְאִים, הַתְּעוּרוֹת בְּעִנְיָן הַתְּשׁוּבָה,
וְאִמּוּנָה בְּשֹׂכֵר וְעָנֹשׁ, וְעִנְיָנֵי יִרְאֵת שָׁמַיִם, שְׂאִין אִישׁ שָׁם עַל לֵב, לַעֲבֹדָה וּלְשִׁמְרָה,
וְהַעֲלִינוּ אֶת הַמֵּאֲמָרִים הָאֵלּוּ עַל סֵפֶר, לְמַעַן יַעֲמִדוּ יָמִים רַבִּים, וּלְמַעַן יֵאִירוּ לְדוֹרוֹת
הַבָּאִים אֶת אוֹרְחוֹתֵיהֶם.

וּבִאֲמָת, גַּם מִי שֶׁהוּא תַלְמִיד חָכֵם, וְלִמְדָן גְּדוֹל, וּמִתְמַיד בְּלִמּוּדוֹ, מְכַל מְקוֹם לֹא נִמְצָא
בוֹ שִׁיעוּשָׁה תְּשׁוּבָה בְּכָל יוֹם, וְעַל יְדֵי זֶה יִגִּיעַ לִירְאֵת שָׁמַיִם, וְאֶהְבֶּת ה' כְּרָאוֹי
בְּאֲמָת, וְשִׁיחָה דְּבוּק בְּאֲמָת בָּה' יִתְבָּרַךְ וּבַעֲבוּדָתוֹ, אוֹ שִׁיתֵּקֵן אֶפִּילוּ מְדָה אַחַת
בְּשָׁלְמוֹת, עַל פִּי הַתּוֹרָה.

וּכְמָה פְּעָמִים רוֹאִים לְמִדָּן, שֶׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה יוֹמָם וְלַיְלָה, וּמִתְמַיד בָּהּ בַּתְּשׁוּקָה רַבָּה,
וְהוֹלֵךְ מַחֲלֵל אֶל חֵיל, מִתּוֹרָה לַתְּפִלָּה, וּמִתְפַּלֵּל לַתּוֹרָה, בְּהַתְּלַהּבוֹת, וּמְכַל מְקוֹם
לֹא זָכָה לְהֶאֱרֹת הַתּוֹרָה וְהַעֲבוּדָה הָאֲמִתִּית, כִּי לְפַעְמִים מֵרַב לְמִדְּנוֹתוֹ שֶׁל הַתְּלָמִיד
חָכֵם, קָל בְּעִינָיו לְבַטֵּל אֲנָשִׁים אֲחֵרִים, וְאֵינוֹ מֵשִׁים אֶל לְבוֹ עֶקֶר הַעֲבוּדָה, שֶׁהוּא עֲנוּה
וִירְאֵת ה', וְלִכְאוּרָה מֵאֵין בָּא לוֹ זֹאת, הֲלֹא הוּא לְמִדָּן וְעוֹבֵד ה', וְנִרְאָה שֶׁחֲפָצוֹ לְקַיֵּם
אֶת הַתּוֹרָה, וְהָרִי וְדָאִי לְמַד וְיִוָּדַע עָנֹשׁ וּגְנוּת כָּל עוֹשֶׂה אֵלֶּה. אֵף הַתְּשׁוּבָה עַל זֶה הוּא,
מִשׁוּם שֶׁמִּסְתַּפֵּק בִּידְעָתוֹ וּזְכוּתוֹ עַל דְּבָרִים אֵלּוּ רַק בְּכָלֵל הַלְמוּד, וְאֵינוֹ עוֹסֵק
בַּפְּרָטִיּוֹת, לְהַזְכִּיר עֲצָמוֹ תְּמִיד, וְלַעֲוֹרֵר נַפְשׁוֹ וְנִשְׁמָתוֹ עַל עִנְיָן הַתְּשׁוּבָה, וְלַעֲסֹק בְּסִפְרֵי
מוֹסֵר, וּלְהַתְּבונֵן עַל יִרְאֵת שָׁמַיִם הָאֲמִתִּית, וְעַל תְּקוּן הַמַּדּוּת.

עַל כֵּן, בְּהַקְדָּשֶׁת מִסְפֵּר דְּקוֹת בְּכָל יוֹם, לְלַמּוּד עִנְיָנֵי תְּשׁוּבָה, לְפִי סֵדֶר הַפְּרָשִׁיּוֹת, נִזְכָּה
לְהִיּוֹת בֶּן עוֹלָם הַבָּא.

הַקּוֹנְטְרָס הַזֶּה יוֹצֵא לְאוֹר לְרֵאשׁוֹנָה, וְכַבֵּשׁ הַזֶּה עֵדִין לֹא נִרְאָה, מֵאִיר עֵינַיִם, וּמַעֲט
מִן הָאוֹר יִדְחָה הַרְבֵּה מִן הַחֹשֶׁךְ, אֲשֶׁר יִכְסֶה אֶרֶץ, וּבַעֲזָרַת ה' יִתְבָּרַךְ,
יַעֲוֹרֵר אֶת לְבוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִתְּרִדְמָתָם, וְיָבִיא תוֹעֵלֶת רַבָּה לָעַם יִשְׂרָאֵל, יַעַן כִּי רַבְתָּה
בָּהּ הַהֲזָנָחָה.

ובודאי, שהמעין בקנטרס, לבו יתעורר, להתחזק ולהתאמץ ביתר שאת וביתר עז, לעורר את עצמו, ואת הזולת, ללמוד השלחן ערוך בכל יום, ויפעל בכל כחו ואונו לזכות את הרבים, כי עקר התקון תלוי בתשובה, ובו תלוי גם כן ביאת משיחנו בא"לף הששי, ועכוב הגאולה. כמו שכתוב בזוהר סבא (י"ח עמוד א', אור צדיקים, זוהר חי פ'רשת נח ופרשת ויחי), "ערב הוא א"לף הששי, שהוא יסוד, יהיה אור גדול, שיתגלה אור הגנוז, הוא סוד היסוד פשיתקן, וזה שאמר הכתוב, הבקר אור, שהוא תקון יסוד, והאנשים שלחו מהגלות, והוא מבית יוסף שהוא גם כן מדה זו...". וזכרון משיח בן דוד עבדך, (פ'נות ר"ח י"ו) - ח' היא המילה שנתנה לשמיני (כתבי האר"י זכרוננו לברכה), והיא נקראת יסוד צדיק - ובא לציון גואל ו'לשבי פ'שע ראשי תבות גו"ף (ספר הפ'נות דף ל"ז עמוד א').

ועל כן, לקטנו בספר הזה את דברי הזוהר על עניני תשובה, ואחר כך הוספנו מראה מקומות, מש"ס ופוסקים, ומתלמידי בעל שם טוב זיע"א, על עניני תשובה, ועל ידי למוד בספר הזה, יזכה להכנס בגן עדן העליון, לשמוע תורה מפי הקדוש ברוך הוא, כמבאר בזוהר חדש שיר השירים [דף פ"ו ע"ב]: העוסקים בסודות התורה, כאשר נשמתם עולה למעלה, לאחר מאה ועשרים שנה, היא מתעטפת באור של סודות התורה, וכחות הקלפות והחיצונים לא יכולים לגשת ולהתאחז באותם הנשמות, ולא עוד, אלא שהקדוש ברוך הוא, חוקק את אותה הנשמה, עוד בחיים חיותה, בלבוש של השכינה הקדושה, וגם משתעשע בה, ולא עוד, אלא שיורשת ב' עולמות עולם הזה ועולם הבא, ומי שלא לומד סודות התורה, כאשר יעלה לעולם הבא, אפילו יש לו מעשים טובים, ולמד ש"ס ופוסקים וכו', ולא למד תורת הסוד, דוחים אותו מגן עדן העליון, ואם הוא למד אפילו שלא הבין, מלמדים אותו בעולמות העליונים את תורת הסוד, ויכל לישב בישיבות גבוהות, ולעסוק בסודות התורה.

ידוע מה שנתב בזוהר הקדוש, שבאמצעות ספר הזוהר אפשר לזכות לצאת מהגלות ברחמים, דהינו ללא יסורי חבלי משיח. ורבנו משה חיים לוצאטו הקדוש זיע"א, מסביר בספרו "אדיר במרום", מהו כונת הדברים הללו של הזוהר, וכן פי כדאי מאוד, דוקא עכשו, לדבק בקריאת ספר הזוהר הקדוש גם בגירסא, (פידוע, מדברי גדולי המקובלים שקריאת ספר הזוהר פועל פעולות רוחניות עצומות גם אם לא מבינים את המלים שקוראים).

וזה לשונו הטהור, "תניא, אמר ר' שמעון לחבריא, עד אימת נתיב בקיימא דחד סמכא... מן התקונים הגדולים שנתקנו בעולם, היה ספר הזוהר, כאשר נאמר שבחיו בכמה מקומות ממנו עצמו, כי הוא לגאולה הוכן, ולהצמיח קרן ישועה לבית ישראל. ויתבאר בו דבר זה בכמה מקומות ברעיא מהימנא, ובתקונים כמה וכמה פעמים. וגם פה בפרשת נשא (מכ"ד ב): "ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי

הקדמה לזוהר לשבים

דאיהו האי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי" ובתרגום ללשון הקדש: ובגלל שעתידים ישראל לטעם מעץ החיים, שהוא ספר הזוהר הזה, יצאו בזכותו מהגלות ברחמים, אמן כן יהי רצון.

הקדמה לספר זוהר לשבים

"ישמחו השמים ותגל הארץ ויאמרו בגוים ידוד מלך", (דברי הימים א' ט"ז ל"א),
 "בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ", (בראשית א' א'), "אשר עשה
 משה לעיני כל ישראל" (דברים ל"ד י"ב), כי לא נברא העולם אלא בשביל ישראל
 שנקראו ראשית ובשביל התורה שנקראת ראשית כדאיתא ברש"י סנהדרין (דף צא/ב),
 דבור המתחיל: מששת ימי בראשית, דכתיב בראשית ברא, בשביל התורה שהיא
 ראשית, וישראל נקראו ראשית תבואתה, שעתידין להנחילה, ברא אלהים את
 השמים וגו'.

וכן בראשית אותיות א"ת רשפ"י שעליו נאמר בזוהר הקדוש (חלק ג' דף קל"ח). בתרגום
 ללשון הקודש: ואין העולם מתקים אלא בסוד... אמר רבי שמעון, לשמים לא אמר
 שיקשיבו, לארץ לא אמר שתשמע, שהרי אנו קיומי העולמות.

ועד שלא נברא העולם, קדמה תשובה לעולם, כדאיתא בזוהר (בראשית כ"ג ע"א) ולא
 עוד אלא אם אדם חב, הא אקדים ליה תשובה, רצה לומר לאדם הקדמתי מדת
 התשובה, עוד קודם בריאת העולם, לאהדרא למאריה לאתקנא במה דחב, שיחזר
 להקדוש ברוך הוא, ויתקן את אשר חטא ופגם, אבל למלאכים לא מועלת התשובה,
 (מתוך מדבש).

ובבילקוט שמעוני (בראשית פרק ב' רמז כ'), שבעה דברים נבראו קדם שנברא העולם.
 תורה, מנין, שנאמר ה' קנני ראשית דרכו. תשובה, מנין, שנאמר בטרם הרים
 יולדו וגו' ותאמר שובו בני אדם. גן עדן, מנין, שנאמר ויטע ה' אלהים גן בעדן מקדם.
 גיהנם, מנין, שנאמר ערוף מאתמול תפתח, כסא הכבוד ובית המקדש, מנין, שנאמר
 כסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו, שמו של משיח, מנין, שנאמר לפני שמש ינון
 שמו. ויש אומרים, התורה וכסא כבוד נבראו, והאחרים עלו במחשבה להבראות,
 והתורה קדמה לכסא הכבוד, דכתיב, ה' קנני ראשית דרכו, קדם מפעליו מאז, קדם
 לכסא הכבוד, שכתוב בו נכון כסאך מאז.

הקדוש ברוך הוא מקדים רפואה למכה

הקדוש ברוך הוא, מקדים רפואה למכה, כדאיתא בכד הקמח (ערך ראש השנה): "פֶּלֶס
 ומאזני משפט לה' מעשהו כל אבני כיס" (משלי טז, יא), מחסדי ה' יתברך על
 ברואי, שברא התשובה קדם שברא העולם, לפי שהאדם מטבע מיצר הרע, והיה גלוי
 וידוע לפניו שעתידי לחטא, והנה הוא חסר מצד התולדה, עד שיתחזק שכלו, ויתגבר
 וימשל על יצרו, והנה דוד המלך עליו השלום, אף על פי שהיה בתכלית החסידות
 והשלמות, מצינו בו שהתנצל מצד התולדה, בענין בת שבע, שאמר "הן בעוון חוללתי

ובחטא יחמתני אמי" (תהלים נא, ז), יאמר, כי כל מה שקרהו, היה מצד התולדה, וכן הוא אומר, "כי יצר לב האדם רע מנעריו" (בראשית ח, כא), וכתוב "וכל יצר מחשבת לבו רק רע כל היום" (שם ו, ה). על כן גבר חסד ה' יתברך על נבראיו, והקדים להם רפואה למכה, וברא להם התשובה, ושבעה דברים הן שנבראו קדם שנברא העולם, ואלו הן, תורה תשובה גן עדן גיהנם כסא הכבוד בית המקדש שמו של משיח, וזהו הסדר המסודר והנכון, וסודו למעלה כן, וליודעים חן. וקשור הענין, התורה שישראל נזהרין בה - מחיבת התשובה - ומחיבת גן עדן וגיהנם, שאם ישוב הרי גן עדן, ואם לא ישוב הרי גיהנם, וקיום התורה צריך מקום העולם השפל, שנברא בשבילה, המתקיים בתנועת השמים, שהם כסא הכבוד, ובכלל העולם צריך מקום פרטי, והוא בית המקדש ולכך נתחבה מחשבת בית המקדש, ולפי שעתידי לחרב, יתחייב שיבא משיח, ותכלית הדברים להשגת ידיעת ה' יתברך, ולמתן שכרן של מצות, ולא הוצרך להזכיר מחשבת ישראל בכללם, כי ידוע הוא.

וכן אמרו רבותינו ז"ל, מחשבתן של ישראל קדמה, ושבעה דברים אלו שנבראו קדם שנברא העולם, הוכיחו אותם רבותינו זכרונם לברכה מן הכתובים, הוא שדרשו "תורה מנין, שנאמר "ה' קנני ראשית דרכו" (משלי ח, כב) "תשובה מנין, בטרם הרים ילדו וגו'" (תהלים צ, ב), "גן עדן מנין, שנאמר "ויטע ה' אלהים גן בעדן מקדש" (בראשית ב, ח). "גיהנם מנין, שנאמר "כי ערוך מאתמול תפתה" (ישעיהו ל, לג) יום שיש לו תמול ואין לו שלשום. "כסא הכבוד מנין, שנאמר "כסא כבוד מרום מראשון". "בית המקדש מנין, שנאמר "מרום מראשון מקום מקדשנו" (ירמיהו יז, יב). "שמו של משיח מנין, שנאמר "לפני שמש ינון שמו" (תהלים עב, יז) עד כאן.

וכמו שאמרו בגמרא עבודה זרה (דף ה' ע"א) והינו דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי, לא היה דוד ראוי לאותו מעשה, ולא ישראל ראויין לאותו מעשה. לא היה דוד ראוי לאותו מעשה, דכתיב, "ולבי חלל בקרבי" (תהלים קט, כב). ולא ישראל ראויין לאותו מעשה, דכתיב "מי יתן והיה לבכם זה להם ליראה אתי וכו' כל הימים" (דברים ה, כה). אלא למה עשו? לומר לה, שאם חטא יחיד, אומרים לו, כלך אצל יחיד שעשה תשובה, אף אתה עשה תשובה. אם חטאו צבור, אומרים להו, לכו אצל צבור. (שעשו תשובה, אף אתם עשו תשובה) והינו דאמר רבי שמואל בר נחמני, אמר רבי יונתן, מאי דכתיב, "נאם דוד בן ישי ונאם הגבר הקם על" (שמואל ב' כג, א) - [נאם דוד בן ישי] שהקים עולה של תשובה.

כן הרשב"י שמר לנו צנצנת המן, לדור האחרון, תקון לשבים, כמו שידוע מהאר"י הקדוש, שנתן תקון לבעלי תשובה, לגרס חמש דפי זוהר בכל יום, ובשער היחודים (פרק י"ח יחוד ה') כתב, וזה לשון קדשו: ודע כי כפי היחוד, כך צריך הקריאה בספר תקונים, פרוש, לא לחנם נקרא תקונים, להיות תקוני הנשמה, וליחוד זה, הקריאה תקון מ"ג יחוד ברבות הטובה רבו אובליה, עד כאן לשונו.

על כן קבצנו כל מאמרי זוהר הקדוש על סדר חמש בראשית המאמרים המדברים מענייני התשובה ובכך להלחיב לבות ישראל קדושים לאבינו שבשמים, ולהורות דרך תשובה לרבים, ומעשים שבכל יום, שעל ידי למוד וגירסא בזוהר הקדוש חוזרים בתשובה בני ישראל.

וברוך ה', שזכינו בדורנו לפרוש הנפלא מתוק מדבש, שנכתב על ידי ידידי להבדיל בין חיים לחיים, הגאון הצדיק המקביל רבי דניאל פריש זי"ע, אשר השתמשו הרבה בפרושו בספר הזה, ובשאר ספרים, כי רצינו לפרסם את ספריו, וכן השתמשו בהרבה ספרים בפרוש המקביל האלקי מן הדור הקודם הגר"י אשלג זי"ע בעל הסלם זי"ע"א. [ראה בספר מגני זוהר באריכות, ובספר מתיקות זוהר].

שפתי רבי שמעון דוכבות

אמרו חז"ל ביבמות (צו ע"ב - צו ע"א): אמר רבי יוחנן, משום רבי שמעון בן יוחאי: כל תלמיד חכם, שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה, שפותיו דוכבות בקבר. תתארו לכם מי הוא בעל המאמר הזה? רבי שמעון בן יוחאי עליו השלום, ועל ידי שאנו לומדים תורתו בבקשתו, בני שנו מדותי "למדו תורת" [גטין ס"ז] ועושים לו נחת רוח, ועל ידי זה, הוא מחזיר לנו נחת רוח, ומתפלל בעדנו, וכחו גדול, כמו שאמר על עצמו: יכולני לפטר את כל העולם מן הדין.

העקר הוא בגלוי הסוד

צריכים אנו, לשים בראשינו ובעינינו ובלבנו, דברי האור החיים בפרשת ויחי, כשמגיע זמן הגאולה, משה רבנו שהוא הגואל ראשון וגואל אחרון, אומר לנו, כי צריך שיהיה בנו יינה של תורה, ושולח אותנו האור החיים הקדוש, לבאורו בשיר השירים, על הפסוק: "הביאני אל בית היין" (שיר השירים ב, ד), יינה של תורה, פרוש כל חלקי הפרד"ס ורש"י מרמז בפסוק זה, יין - יסוד שהעקר הוא בגלוי הסוד, והוא על למוד הזוהר הקדוש תמידים בסדרם, ואם חס ושלום אין בהם יינה של תורה אז חס ושלום בקשי וצער עין שם. ועל כן צריך להתמסר ולחזק שכל בית ישראל ילמדו זה הקדוש. ובשיר השירים שם בפסוק הבא אחרי הפסוק: "הביאני אל בית היין" שהוא תורת הסוד אז בא משיח באהבה ודגלו עלי אהבה הפסוק הבא: "סמכוני באשיות רפדוני בתפוחים". כנסת ישראל מבקשת - סמכוני באשיות עם ב' כוללים והכולל הכל בגימטריה 1221, וכן התנא רבי שמעון בן יוחאי בגימטריה 1221, שהוא בתורתו הקדושה סעד וסמך לשכינה להקימה ולרוממה לגאולה השלמה. רפדוני בתפוחים רפדוני בגימטריה 350 וכן זוהר לומדים עם ב' כוללים בגימטריה 350, בתפוחים בגימטריה 546 ישראל עם האותיות בגימטריה 546, כלומר ר' פדוני ראוי לפדותינו ר' ברחמים - על ידי למוד הזוהר הקדוש כל ישראל. "כי חולת אהבה אני" (שיר השירים

ב, ה) בגימטריה 548, קץ משיח בגימטריה 548, קץ ראשי תבות קן צפור, שהוא היכלו של משיח, כלומר כי חולת מלשון חולת בפרמים מסובכת - כי מסובכת אהבה ורחמים אנו - במקץ משיח, וכל זה על ידי למוד הזוהר הקדוש, תורת הרשב"י ז"ע. יראו עינינו, וישמח לבנו, ותגל נפשנו, במהרה בימינו אמן.

יהודי שעזב הכל נעשה בעל תשובה על ידי כמה דקות למוד זוהר הקדוש

זוה תכן הספור:

לבית המדרש שלנו נכנס יהודי, וספר לי, שהוא גר בירושלים עיר הקדש, והוא בעל תשובה, והיה לו חבר מימי הנעורים, שעבר על כל העברות שבתורה, ולקח לו אשה נכרית ורחמנא ליצלן, נסע לארצות הברית להתחתן איתה, ולא היה לו נירות ויזא, נאבדו בדרך, לכן שלחו אותו חזרה לארץ ישראל, בבואו לביתו, הזדמן לפניו הספר חק לישראל, פתחו, וקרא שם קטע זוהר הקדוש, שמדבר בחסד וגדל האסור לבוא על נדה שפחה ונכרית, אימה ורתת ופחד אחזו בו, ותכף טילפן לחבר שלו, ואמר לו שהוא פשוט המום ממה שראה עכשו, מהסיעתא דשמיא שלא נתנו לו להכנס לארצות הברית, ומההשגחה הפרטית שמצא דוקא את הקטע הזה בזוהר הקדוש, ואמר לו שהוא החליט לא להתחתן עמה ויהי מה, החבר שלו קרא לו לירושלים, והלכו יחדו למעין במוצא, לאחר מכן נסעו לכתל המערבי, ובכה שם כמה שעות, ולבסוף נעשה בעל תשובה גמור, שומר תורה ומצוות.

רואים מהספור הזה, שבזוהר הקדוש יש כח כה עצום, שאי אפשר לנו לתאר, [ולכן אשרי חלקם של מזפי הרבים "הידברות" שהם מחזירי התשובה הגדולים ביותר בכל העולם, והם חלקו קרוב לשני אלפים סטים ספרי זוהר לבעלי תשובה, מפני שהם יודעים, ומבינים את הסוד, איך להחזיר בתשובה, ומהם יראו וכן יעשו] כח הרשב"י, שברגע אחד עם קצת זוהר הקדוש, יכולים לחזר בתשובה.

ענג גדול ושמחה מרבה, לחזות ולראות, רבבות אלפי ישראל מתארגנים למפעל הזוהר העולמי, וחרתו על דגליהם "בלתי לד' לבדו", (ראה בספר הרמח"ל והזוהר) ובדגל הזה דוגלים על ערי ישראל, ומתריעים בקול חוצב להבות אש "מי לד' אילי", ומתקבצים סביבם בכל תפוצות ישראל, יראי ד' שנשארו לפליטה, שישנם עדין בדורנו דור עקבתא דמשיחא, החפצים באמת להתקרב לרשב"י ז"ע, ועושים קבוצ ורבוץ ופעלים להקים שיעורים בארץ, ובכל העולם כולו, והמוני ישראל קדושים, פועם בלבם זיקת יהודי, ונמשכים בעבותות אהבה אחריהם לרגל ההפכה כי האמת נר לרגלם.

אנחנו רואים הני רב רבי יקירי, מאחינו בני ישראל, שיודעים היטב את מאמר קהלת "הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים הכל הבל" (קהלת א, ב), ומחם הבהיר וצלול לדעת שכל העולם הזה "הבל ואין בם מועיל" (ירמיהו טז, יט), והעקר האמתי הוא, לזכות את כלל ישראל כמה שיותר, ולזכות על ידיהם בשפע אור אלוקי (עין גמרא סנהדרין צ"ט)

כמה מפעים ומחזק להפירם במלא הודם ותפארתם, אשר יש מהם שקנו מאות ויש אלפים של סטים, לחלוקה חנם, מפני שיודעים ערך של שעה תורה בעולם הזה, ובפרט למוד הזוהר הקדוש שמוכפל לאלפים ולרבבות, ובתוך שלש שנים אלו נדפסו לערך מאה אלף סטים של זוהר, ובעשר שנים מקדם נדפסו רק אלף סטים, וכן תקוני זוהר ואדרות נדפסו בכמה שנים האחרונות כחצי מליון.

כח הזוהר והקבלה

אמר [א] הרה"ג ר' משה שץ שליט"א, ששמע מהרה"ג ר' שמואל דרזי זצוק"ל, שהיה נכח בשעת מעשה כשה'אמרי אמת' זצוק"ל פגש בקבר רחל אמנו את הרה"ג ר' סלמאן מוצפי זצוק"ל, עם חבורת מקבלים, שעשו תפלות עם פגנות, ששואת אירופה לא תבוא לארץ ישראל. ואמר ה'אמרי אמת' להרב מוצפי שהיו צריכים לעשות זאת באירופה ובזה היו מבטלים את הגזירות. וכן מובא על בעל ה'סלם' זצוק"ל, שהתחיל לכתב את חבורו, בגלל המלחמה, ואמר שאלו היה כותב את ספרו קודם המלחמה, לא היה שואה. ואכן ביום שהדפיס את הכרך הראשון, נסתימה מלחמת העולם השנייה. רואים אנו מזה, כי הזוהר הקדוש הוא הדבר היחיד להציל את עם ישראל, ומי לא רוצה לזכות לדבר הגדול הזה להיות מן המצילים את עם ישראל.

היוצא לנו מהזוהר הקדוש, שהמעוררים ללמוד זוהר הקדוש, הם הצדיקים האמתיים, שבהם נשמת משיח צדקנו, ואלו שלא מעוררים הם מהעורב רב[א], וצריך

א. ספר "סוד החשמל".

ב. על ידי למוד הזהר הקדוש ננצח את הערב רב, כלב, נחש, אדום וישמעאל:

זהר פרשת נשא דף קכ"ד ע"א:

אמר רע"א מהימנא: אליהו, קום אפתח עמי בפקודיו, דאנת הוא עוזר לי, בכל סטרא. דהא עלך אתמר בקדמיתא, פנתס בן אלעזר בן אהרן הפהן. וכן אהרן ודאי איהו אח דילי, (משלי יז) אח לצרה ילד.

[באור: משה רבינו אמר לאליהו הנביא קום פתח

עמי ותסיעני לבאר טעמי הפגנות כי אתה עוזר לי בכל צד, ואתה נקרא אח שלי.]

כגון דא בישראל, כד אינון מחללין אורייתא, קודשא בריך הוא ייעול לון בגלותא דבני עשו ובני ישמעאל, תחות שעבודא דלהון, דדרגיהו כל"ב ונח"ש, ואתדנו תמן, ובהון יתבררו ויתלבנו ויצרכו כצורף הפספס וכבחון הזהב, הדא הוא דכתיב, (ומיה יג) וצרפתים כצורף את הפספס ובחנתים כבחון את הזהב, עד דיתקנין בהו, (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם כשנים פשלג ילבינו.

המחבלים האמתיים הם הערב רב

ובתקוני זוהר (דף נ"ג): כתוב: דג גדול איהו ערב רב, דאינון (נ"א דאיהו) רב החובל, מאן חובל אלא רב מכל מלאכי חבלה, איהו חובל, ואיהי חבלה, ערב רב בנין דלילית חיבא, דבהון חאבו ישראל וחבילו ית בשרייהו באת ברית, אינון רב עליהו בגלותא, ואינון דגה לישראל, ובגין דא אמרו (במדבר יא ה) זכרנו את הדגה וגו'.

תרגום וביאור:

מבאר הפסוק (יונה ב' א'), דג גדול רומז על הערב רב, שהם תחת ממשלתו של הס"מ, הנקרא רב החובל, שהוא ראש לכל מלאכי חבלה, ובת זוגו נקראת חבלה, והערב רב נקראים בנים שלה, שעל ידם חטאו בני ישראל בעגל, וחבלו והשחיתו אות בריתם, ואלו הערב רב נעשו ראשים על ישראל בגלות, מפני ששמעו להם, והם מביאים דאגות לישראל בצער שמצעים אותם, וזה שאמר הכתוב (במדבר יא ה) "זכרנו את הדגה", מלשון דאגה.

ובזמנא דנפקו ישראל ממצרים קטיל מנייהו סגיאין, ובגלותא בתראא עתיד הקדוש ברוך הוא לקטלא לון, ודא איהו (שמות ז יח) והדגה אשר ביאור מתה.

תרגום: ובזמן שיצאו ישראל ממצרים, נהרגו הסינים, הם הרשעים שמתו במכת חשך, וכן בגלות האחרון קדם ביאת המשיח, עתיד הקדוש ברוך הוא להרוג את כל הרשעים שהם הערב רב, שזהו זמן הברור. וזה שכתוב (שמות ז יח), "והדגה אשר ביאור מתה", שאז תמות ותבטל הקלפה פלונית שנקראת דגה.

לישראל הדבוקים בזוהר הקדוש "אור במושבותם"

ויבאש היאור דא אורייתא, דאתמר בה (משלי ו כג) ותורה אור, סרחת לגבייהו, ואתמר בישראל (שמות א כב) כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו, אור איהו ר"ז, היאורה בת זוגיה דההוא אור, דאתמר בה (שם י כג) ולכל בני ישראל היה אור במושבותם.

ביאור: "ויבאש היאור" זה התורה הקדושה שנקראת יאור מלשון "ותורה אור", וזאת התורה היתה מבזה בעיני הערב רב כמאמר חז"ל (בסוף סוטה) בעקבות המשיח... וחכמת סופרים תסרח, ויראי חטא מאסו, והאמת תהא נעדרת.

וכן בסנהדרין (צז). תניא, רבי יוסי אומר, דור, שכן דוד בא בו, בית הועד יהיה לזונות, והגליל יחרב, והגבול יאשם, ואנשי גבול יסובבו מעיר לעיר, ולא יחננו, וחכמת

רשעים" אלו שמוצד הרע, ויתקיים בהם הפסוק ביחזקאל (ג, ט) "ואל אדמת ישראל לא יבואו" הורגת אותם). ולא יזכו לבוא לארץ ישראל, וארץ העמים

הסופרים תסרח, ויראי חטא ימאסו, ופני הדור כפני כלב, והאמת נעדרת, שנאמר, "ותהי האמת נעדרת וסר מרע משתולל" (ישעיהו נט, טו).
אבל בישראל נאמר "כל הבן הילוד היארה" (שמות א, כב) וגו', כלומר, שאת כל הבן הילוד, הם ישראל שנקראו בנים מפני שלומדים התורה הקדושה בנגלה ובנסתר - כי או"ר בגימטריה ר"ל¹, שזהו סודות התורה, והיאורה זה נגלות התורה והם יאירו לבני ישראל בכל מושבותם.

הנתונים בגלות בין אמות העולם הנקרא חינון בישין אריות ודבין וכו', והעוסק בתורה נקרא קלע וחרב ורמח, והם בחינת סודות כדי להצילם מרעתם על ידי חבור זה כנזר, וספר זה עתיד להתגלות בימי מלכא משיחא כדי לתן סעדא לשכינתא. והנה כל אלו שייכו אליו יזכו לגאולה, כי עבודה זו המועטת בזמן הזה הוא יותר חשוב מכל אילי נביות שהיה בזמן שהיה בית המקדש קים.

התופס חלק מן האחדות כאלו תופס כלו

3. בתולדות יעקב יוסף פרשת קדושים. וכן כתוב בספרו כתנת פסים פרשת קדושים וזה לשונו: כל התורה כלה, חלק הנגלה והנסתר, הכל אחדות אחד, והדוחה חלק הנסתר שאינו חפץ בה, דוחה כלה ונענש, כי הדוחה חלק מן האחדות כאלו דוחה כלו. ומכל שכן המלעיג על דברי חכמים העוסקים בחכמה זו להשפיע להשכינה, כמו שכתב בספר הקנה לו חכמו ישפילו זאת, כי הלומד כל התורה כלה לא נקרא חכם רק למדן, כי אם הלומד כדי להשפיע למדה הנקראת זא"ת וכו'. וזה שכתוב הנעור בלילה, הינו שהוא נעור ועוסק רק בלבושי התורה בחלק הנגלה הנקרא לילה כידוע, ואינו חפץ באו"ר התורה, כי או"ר גימטריה ר"ל, הינו ברזי התורה וסודותיה, שזהו בחינת תורת השם שנקרא יום, הרי זה דומה כאלו דוחה את האחדות כלו ומתחייב בנפשו, מה שאין כן אם חפץ גם בחלק הנסתר שבתורה, הגם שאי אפשר לו להשיגו, על זה נאמר כי אם בתורת השם חפצו, וכמו שפירש האלשיך, וכאלו השיג גם

ג. 1. ראה בהקדמה השניה לספר אור החמה, וזה לשונו: וזהו עצמו היתה עקר כונת רבי שמעון בן יוחאי בחבור ספר הזהר, להיות השכינה בגלות באפס שפע באין תומך ואין עוזר, ורצה ליחדה עם התפארת יחוד מועט על ידי חבור זה כמה שהיה הוא עם חבריו עוסקים בסוד, שזה גורם ליחד קודשא בריך הוא ושכינתו על ידי הסוד שהוא ר"ז דהינו או"ר, וגם על ידי חבור זה הוא בטול הקלפות וקלות הגלות, והשבתת קטרוגם, שהם לוחמות בכל עת ובכל שעה נגד השם ונגד שכינתו ונגד בניה שהם ישראל הנתונים בגלות בין האמות הנקראים חינון, חינון בישין ודבין דאכלין ענא שהם ישראל, ועסק התורה נקרא קלע וחרב והרמח, והם בחינת הסודות להצילם מרעתם בחבור זה כו', והספר הזה עתיד להתפרסם בימי מלכא משיחא. והנה כל אותם שייכו אליו יזכו לגאולה בעזרת השם, ובהשם בטחנו שנהיה בכלל הזוכים, אמן בן יהי רצון.

2. בחסד לאברהם (מעין ראשון נהר כ"ד) וז"ל: ודע, כי עקר כונת הרבי שמעון בן יוחאי עליו השלום בחבור הזהר היה לה להיות השכינה בגלות באפס שפע באין תומך ובאין עוזר לה, ורצה לעשות לה סמך ליחדה בבגלה יחוד גמור על ידי החבור הזהר כמה שהיה הוא וחבריו עוסקים בסודות התורה שזהו גורם ליחד קודשא בריך הוא ושכינתא על ידי הסוד שהוא סוד ר"ז בגימטריה או"ר, וגם על ידי החבור ההוא יהיה בטול הקלפות וקלות הגלות והשבתת הקטרוגים אשר החיצונים לוחטים בכל עת ובכל שעה נגד מדת הקדשה, והשמות הקדושים הם בסוד השכינה ונגד בני ישראל

בזכות הזוהר הקדוש נזפה לאראנו נפלאות

בגוונא דא בגלותא בתרא (היאורה) הזהר ביה הוה ר"ז, דאיהו אור דפורקנא בתרייתא, לקיים (מכאן טו) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, ודא איהו כל הני הילוד היאורה תשליכוהו, וכל הבת תחיון, אליו דמשתדלין באורייתא דבעל פה.

באור: כמו כן, בגלות האחרונה, יתגלה אור רזי התורה, וזהו הזהר הקדוש, שהוא אור הפדות של ישראל. ועל ידי למוד זה תבא הגאולה, וכך יתקיים הפסוק: "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", שגם כאן בסוף הגליות שזה גלות ערב רב, (שעל זה אמר הרב שר שלום מבעלזא זיעוכי"א שעל זה הוא מה שנאמר בפסוק "והרבה עמו פדות" שעל זה צריך הגאולה היותר גדולה מכל הגלות) **נצל על ידי עסק בלמוד הזהר הקדוש, וזה "כל הני" - מי שהוא בבחינת בן - שלומד את סודות התורה - "היארה תשליכוהו" -**

לשוננו: עקר הגאולה הוא מרזי דאורייתא, כי או"ר גימטריה ר"ז, וזה נקרא כ"ן שגימטריה סו"ד מיסוד. וזה שכתוב במדרש, אני אמרתי יהי כן, והרשעים אומרים לא כן, שהם אומרים שאין בתורה אלא הפשט, על כ"ן לא יקומו. ועקר היא חכמת התורה ורזיה שיתגלה לנו במהרה בימינו כו', ועל דור שלנו נאמר משד עניים גופייהו, עתה אקום, בזכות אמרות השם המזקקות שבעתים, אף השם ישמרנו מהרשעים אשר סביב יתהלכון ואינם רוצים ברזי וסודות התורה, שהם כרם ולות, דברים העומדים ברומו של עולם והקדוש ברוך הוא ירומם.

או"ר בגימטריה אי"ן סו"ף; אדו"ן עול"ם; ר"ז
6. באגרא דכלה למורינו הרב צבי אלימלך מדינוב (הפטר פ"ת תבוא), וזה לשוננו: 'קומי אורי כי בא אור' (ישעיה ס א), או"ר בגימטריה אי"ן סו"ף, אדו"ן עול"ם, ובגימטריה ר"ז, שהוא סודות התורה אשר הוא או"ר לנו. וזהו קומי אור", שיתגלה כבוד מלכות אדו"ן עול"ם, כי בא אור", כי כבר נתגלה להם חכמת סודות התורה שהוא ר"ז, אור התורה, ועל ידי זה תהיה גאולה להתגלות בסוד מלכותו בנודע.

חלק זה שבתורה, כי התופס חלק מן האחדות כאלו תופס כלו כו'.

סוד תקוני הזהר שגלה הרבי שמעון בן יוחאי
4. פרי צדיק לרבינו צדוק הכהן מלובלין זכותו יגן עלינו, (סימן ח' דף נ"א). וז"ל: רבי שמעון בן יוחאי גלה ופתח הע' פנים שבמלת בראשיית, וקרא אותם תקוני זהר, מפני שהוא לשון אור, ואו"ר גימטריה ר"ז, והוא האור הגנוז שגנוז הקדוש ברוך הוא בתורה וכו', **שעל ידי זה יהיה ביכלת האדם לתקן כל מה שעבר עליו על ידי תשובה, ועל ידי זה יברך אותו השם יתברך שאם יהיה חטאיכם כשנים הללו, שסדורות ובאות מששת ימי בראשית, ואז כשילג ילבינו. ולכן נוהגין ישראל ללמוד בספר התקונים בחדש אלול ועשרת ימי תשובה, שאלו הארבעים יום הם ימי רצון שאנו נתנו הלוואות שניות למושה רבינו עליו השלום עם כל הדברי תורה, ולתקן הכל על ידי תשובה.** (הזהר"ק אימא עילאה - תשובה).

או"ר בגימטריה ר"ז

5. בספר אור ישראל על תקוני זהר להפגיד מקאזנין זכותו יגן עלינו - (תקון ל"ו - דף ע"ז), וזה

לצלול בים חכמת הסוד, "וכל הבת תחיון" - אלו שעד עתה עסקו בנגלה - גם הם ילמדו ויגרסו בזהר הקדוש.

יונה הנביא התפלל על ישראל שינצלו מהערב רב

דבר אחר וימן יהו"ה דג גדול לבלוע את יונה (יונה ב א), דא עניינתא, דאיהו עצב, ונוקבא דיליה עצבון, דכורא דג נוקבא דגה, דא הוא (שם ב) ויתפלל יונה אל יהו"ה אלהי"ו ממעי הדגה, מכפנא דענייתא דמטי למעוי דישאל, בההוא זמנא ויאמר יהו"ה לדג ויקא את יונה וגומר (שם יא), בדוחקא דדאגה דלהון דדואגין מן ענייתא, מדוחקא יפקון מן גלותא, הדא הוא דכתיב (שמואל ב, כב-כח) ואת עם עני תושיע. דא נבואה דיונה דנתנבא דיפקון ישראל מן גלותא בדאגה (ס"א בדוחקא) דענייתא.

באור: באור נוסף לפסוק: הדג נמשל לדאגה, שרוצה לבלע את יונה, הם ישראל, ודאגה זו ענייתא, שבא על ידי הס"מ ופלונית בת זוגו רח"ל, שידוע שהכעס, וכן פגם הברית, גורמים לדאגה זו, וזו תהיה פעלת הערב רב. ועל כך התפלל יונה הנביא אל ה' אלקיו, שיציל את ישראל מעניות ורעב שמגיע אל המעים, ובאותו הזמן כאשר יתמלא סאת הצרות יצאו ישראל מהגלות, כמו שכתוב, "ואת עם עני תושיע" רומז שכתאשר יהיו ישראל בעניות אז יושיעם ויגאלם. (ובלמוד הזוהר הקדוש נצלים מכל העניות והנסיונות).

מושב לצים זו (לילי"ת) אמם של ערב רב

ובתקוני זוהר (תיקון י"ג דף כ"ז ע"ב), על הפסוק אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים וגו', אשרי ותהלתו של האיש, אשר לא הלך בעצת רשעים, בדרך חטאים לא עמד ובמושב לצים לא ישב (תהילים פ"א פסוק א).

אשרי האיש. הוא אהי"ה אשר אהי"ה. ראש לכל הראשים ועליה נאמר "ראשך עליך ככרמל" (שיר השירים ז, ו). וזה תפילין של ראש. "ודלת ראשך כארגמן". זו תפילין של יד. ובו משבחים לבת בזה האשרי (ועל כן בראשי"ת שם אשרי שם בת) זה הוא שכתוב "באשרי כי אשרוני בנות" (בראשית ל, יג). [הם הצדיקים שמעלים את השכינה הקדושה] מי זוכה ליכנס שמה, אשר לא הלך בעצת רשעים. שהיא עצה רעה מצד של עץ הדעת טוב ורע. (מי הרשעים. זה סמא"ל ונחש) ובדרך חטאים לא עמד. איזה דרך חטאים. זו שנאמר בה "בן דרך אשה מנאפת אכלה ומחתה פיה וגו'" (משלי ל, כ). ובמושב לצים לא ישב. איזה מושב לצים זו (לילי"ת) אמם של ערב רב, שהיא מטמאה כנדה במושבה. וכן ערב רב מטמאים במושבים שיושבים ביניהם, כנדה. ומי שמתדבק באותו אשרי. שהוא הפתר והראש של התורה. נאמר בו והיה כעץ שתול על פלגי מים. וזה עץ החיים שנאמר בו ועלה לא יבול:

[היות וחז"ל גילו לנו שהערב רב הם המעכבים את ביאת המשיח, וכל הצרות מחמתם, והזוהר הקדוש מאריך בזה בהרבה מקומות, לקטנו מראה מקומות נרחב ובהיקף נפלא: ראה נתיבי הזוהר בהוספות אות א].

המצפים ומאמינים לגאולה, הם יזכו לכל הטובות המובטחות:

איתא בזוהר הקדוש פ'רשת פי תשא (דף קפ"ח ע"ב) פתח רבי יוסי ואמר, "הן יבשו ויכלמו כל הנחירים בך" (ישעיהו מא, יא) וגו'. זמין קודשא בריך הוא למעבד לישראל. כל אינון טבאן, דקאמר על ידי נביאי קשוט... (פרוש: עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות לישראל, את כל הטובות שנתנבאו נביאי האמת, וסכלו עליהם בגלות...) אבל אזלין לבי מדרשות, פתחין ספרין, וחמאן כל אינון טבאן, דקא מחכן, וחמאן כתיבין באורייתא, דאבטח לון קודשא בריך הוא עלייהו, ומתנחמין בגלותהון... (וישראל החזיקו מעמד כאשר ראו בספרים הקדושים את כל ההבטחות והטובות שהבטיח ה' יתברך...) ועל דא, הן יבשו ויכלמו כל הנחירים בך. מאי כל הנחירים בך. דאתקפו נחיריהון ברגז אעלה בגלותא דא. בההוא זמנא. יבשו ויכלמו מכל טבין דיחמון להון לישראל. (ועל זה התנבא הנביא שרק מי שהאמין וציפה לקיום הנבואה, הוא יזכה לשמוח בגאולה, והערב רב יבשו ויכלמו, פי הלכו אחרי ההבל)

כדי להנצל מקלפת הערב רב יעסק בזוהר הקדוש

ואינון ערב רב רשיעיא, (ואותם הרשעים שמהערב רב) דיתקיים בהו בההוא זמנא, (יתקיים בהם לפני ביאת המשיח הכתוב) "יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים והרשיעו רשעים" (דניאל יב י). (שאז יהיה בירור גמור בישראל) יתלבנו: אינון מארי משנה. (אלו בעלי המשנה שיתבררו על ידי לימוד התורה) ויצרפו: אינון זרעא קדישא דשא עמא. (וזרע הקדוש של שאר העם יתבררו על ידי מצוות ומעשים טובים וצדקה) הדא הוא דכתיב, "וצרפתים כצורף את הכסף" (זכריה יג, ט). (דהינו על ידי כסף שנותנים לצדקה) והרשיעו רשעים, אינון ערב רב. (ואלו הערב רב יצאו מקלל ישראל).

והמשכילים יבינו, אינון מארי קבלה, (והמשכילים הם אלו שעוסקים בסודות התורה) דאתמר בהון "והמשכילים יזהרו בזוהר הרקיע" (דניאל יב, ג). **אלין אינון דקא משתדלין בזוהר דא, דאקרי ספר הזוהר**, (אלו הם הצדיקים שעוסקים באור הזה הנקרא ספר הזוהר) **דאיהו כתיבת נח**, (שהוא כתיבת נח שמציל מהמבול) דמתכנשין בה שנים מעיר, ושבע ממלכותא. ולזמנין אחד מעיר, ושנים ממשפחה. (שכמו שלא כולם זכו להיכנס לתיבה לפני המבול, כך רק הזרזים והמשכילים יזכו להנצל על ידי הזוהר הקדוש, כי הזמן קצר, כמו שכתוב במלאכי "הנני שלח מלאכי ופנה דרך לפני ופתאם יבוא אל היכלו האדון אשר אתם מבקשים ומלאך הברית אשר אתם חפצים הנה בא אמר ה' צבקות" (מלאכי ג, א)) דבהון (באלו שיזכו לעסוק בזוהר הקדוש) יתקיים "כל הנין הילוד היארה תשליכהו" (שמות א, כב). (להיות בבחינת בנים, ומקראשונים לקבל פני משיח צדקינו, במהרה בימינו) ודא אורה דספרא דא, וכלא על סבה

דילף. (וזה האור של ספר זוהר הקדוש יאיר בנשמותיהם, וכל זה בזכות הרשב"י הקדוש). (זוהר הקדוש פרשת בהעלותך - רע"א מהימנא, דף קנ"ג ע"ב, ועין תיקוני זוהר תיקון כ"א עמוד נ"ג, נ"ד).

עסק התורה שלא לשמה

והנה מה שכתב בתחלת דבריו, ואפילו כל אינון דמשתדלי באורייתא, כל חסד דעבדי לגרמיהו וכו'. עם היות שפשוטו מבאר, ובפרט בזמננו זה, בעוונותינו הרבים, אשר התורה נעשית קרדם לחתך בה, אצל קצת בעלי תורה, אשר עסקם בתורה, על מנת לקבל פרס, והספקות יתרות, וגם להיותם מכלל ראשי ישיבות, ודיני סנהדראות, להיות שמם וריחם נודף בכל הארץ, ודומים במעשיהם לאנשי דור הפלגה, הבונים מגדל וראשו בשמים, ועקר סבת מעשיהם היא, מה שכתב אחר כך הכתוב "ונעשה לנו שם" (בראשית יא, ד). ככתוב בספר הזהר בפרשת בראשית (דף כ"ה): וזה לשונו, על פסוק "אלה תולדות השמים והארץ" (בראשית ב, ד), שחמשה מינים יש בערב רב, ומן הג' מינים, מהם הוא הנקרא כת גבורים, דעלייהו אתמר המה הגבורים אשר מעולם אנשי השם, ואינון מסטרא דאלין דאתמר בהון "הבה נבנה לנו עיר ומגדל וגו' ונעשה לנו שם" בבנין בתי כנסיות ובתי מדרשות, ושויין בהון ספר תורה, ועטרה על רישיה, ולא לשמה, אלא למעבד לון וכו'. והנה על הכת הזאת אמרו בגמרא: כל העוסק בתורה שלא לשמה נח לו שנהפכה שליתו על פניו, ולא יצא לאויר העולם.

ראיה שאין עוסקין לשמה

ואמנם האנשים האלה, מראים תימה וענוה, באמנם כי כל עסקם בתורה הוא לשמה. והנה החכם הגדול התנא רבי מאיר עליו השלום, העיד עליהם שלא כך הוא, באמרו לשון כללות, כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה וכו', ומגלים לו רזי תורה, ונעשה כנהר שאינו פוסק והולך, וכמעין המתגבר מאליו, בלתי הצטרכו לטרח ולעין בה, ולהוציא טפין טפין של מימי התורה מן הסלע, הנה זה יורה שאינו עוסק בתורה לשמה כהלכתה, ומי זה האיש אשר לא יזלו עיניו דמעות בראותו המשנה הזאת ורואה חסרונו ופחיתותו. (הקדמת רבי חיים וויטאל על שער ההקדמות - ועין אור הזוהר פרק כ"ח).

מי שאינו עוסק בספר הזהר, כל תורתו הוא משפה ולחויץ

מי שאינו עוסק בספר הזהר ותקונים וכתבי האר"י, כל תורתו הוא משפה ולחויץ, וכלו טעות ורמאות, ואינו עוסק בתורה, אלא להיות מאנשי שם, להיות רב, וראש גדול הדור, ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים - ובדאי לא ישיג ארחות חיים, אלא על ידי למוד הזהר, וכתבי מרן הרב חיים ויטאל בלבד: בדור הזה האחרון, מי שאינו עוסק בספר הזהר ותקונים, וכתבי מרן האר"י, שהם חיים ממש לנפש, בלולה

במקרא ובמשנה ובתלמוד ופוסקים, ידע נאמנה, שכל תורתו שעוסק, הוא משפה ולחוי, כדואג, ואין לו עסק בחיים והארה לנפש, והוא כלו טעות ורמאות, ואינו עוסק בתורה, אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור, ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים.

ועין בתקוני זהר חדש: לית בנו מאן דיתער לגבה, לרצות לה עם בעלה, צוחין בכל יומא וליליא באורייתא דבעל פה, בכמה קושין. וצוחין בה ככלבין דאמרין הב הב. הב לן עותרא, הב לן יקרא, ולית מאן דישתדל לסלקא שכינתא.

וכן בספר שערי אורה שפלו אור. וכבר הארכנו הרבה מזה שלא תהיה מקבל, אלא עבד מאהבה ועבד מיראה. (היכל הברכה קומרנה פרשת עקב ז', י"ט - אור הזוהר פרק י').

רק הלומד תורה לשמה מציל את העולם

ואמרו חז"ל (סנהדרין צ"ט): אמר רבי אלכסנדר, כל העוסק בתורה לשמה, משים שלום בפמליא של מעלה ובפמליא של מטה שנאמר: "או יחזק במעוזי יעשה שלום לי שלום יעשה לי" (ישעיהו כז, ה). רב אמר, כאילו בנה פלטרין של מעלה ושל מטה, שנאמר: "ואשם דברי בפיה ובצל ידי כסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ" (שם נא, טז). רבי יוחנן אמר: אף מן על כל העולם כולו, שנאמר: "ובצל ידי כסיתיה". ולוי אמר אף מקרב את הגאולה שנאמר: "ולאמר לציון עמי אתה".

ועין בספר "נפש החיים" [ל] (שער ד' פרק כ"ה), שרק על ידי עסק התורה לשמה זוכה לקיים העולם. ואין לה תורה לשמה יותר מלמוד הזוהר הקדוש (עין אור הזוהר).

יום יוצאים מלאכי חבלה מלפני הקב"ה לחבל את כל העולם כולו ואלמלא בתי כנסיות ובתי מדרשות שתלמידי חכמים יושבין בהם ועוסקים בדברי תורה היו מחבלין את כל העולם כולו מיד כו' ע"ש. עם כל זה עדיין יוכלו להתקיים על ידי השרידים אשר ה' קורא. העוסקים בתורה הקדושה יומם ולילה. שלא יתבטלו לגמרי לחזור לתהו ובהו ח"ו. אבל אם היה ח"ו העולם פנוי לגמרי אפילו רגע אחת ממש מעסק והתבוננות עם סגולה בתורה הקדושה. תיכף כרגע היו כל העולמות נחרבים ונבטלים ממציאות לגמרי ח"ו. ואף גם איש אחד מישראל לבד. רב כחו. שבידו להעמיד ולקיים את כל העולמות והבריאה בכללה על ידי עסקו והתבוננותו בתורה הקדושה לשמה. כמו שכתוב (סנהדרין פרק חלק דף צ"ב) כל העוסק

ד. וזה לשון נפש החיים: וכל זה כשעדיין יש אנשים מישראל שדבקים בו יתברך ובתורתו בעיון ושקידה ויגיעה גדולה לשמה. ורק בתורת ה' חפצים כל הימים. ואז האנשים שבטלים לגמרי מעסק התורה מורע בחירתם. המה ירדו שאול חיים ומגורשים מהסתפח בנחלת עבדי ה' הדבוקים בו יתברך ובתורתו. ומארץ חיים יכרתו ח"ו. ועל כל פעולת העולם גם כל העולמות, הגם כי נתמעטו וירדו מקדושתם ואורם, בסבת החטאים האלה בנפשותם, וכמעט שנטיו רגלם ליחרב ח"ו כמו שכתוב בתנא דבי אליהו (רבא פ"ב): אמרו חכמים כל זמן שבני אדם מבטלין מן התורה מבקש הקב"ה להחריב את העולם כו'. ושם (בסדר אליהו זוטא פ"ה) "כי לה' מצוקי ארץ וישת עליהם תבל" ואין מצוקין אלא תלמידי חכמים כו'. בכל

אביגדור קרא מפראג. - עבודת הקודש למר"מ
אבן גבאי ח"ב פל"ב. - ספר המפואר למוהר"ש
מולכו דרוש על פ' בראשית. - מגיד משרים
לרבינו יוסף קארו פ' תרומה, פ' במדבר. - חסד
לאברהם למהר"א אזולאי מעין א' נהר יז, מעיין
ב' נהר ס"ז, מעיין ד' נהר נד, מעיין ה' נהר יז,
כה, לב, מעיין הששי הקדמה, נהר א' ב', ה'. -
מגלה עמוקות עה"ת: פ' תולדות, וישלח, ויגש,
וארא, בא, תרומה, ויקרא, תזריע, קדושים בהר,
בחקותי, שלח, קרח, חוקת, בלק, פנחס, ואתחנן,
וזאת הברכה. - מגלה עמוקות רנ"ב אופנים על פ'
ואתחנן: אופן כד, נח, עד, עת, פ, צז, קי, קכ,
קמד, קפז, קצח, רנא, רנב. - ספר מבוא לחכמת
הקבלה למהר"ש טולידאנו: ח"א שער ז' פ"ז, ח"ב
שער ו' פ"ז, ח"ב מאמר א' חנוכה. - ספר מעולפת
ספירים: מוהרנ"ש אלגאזי: יום תשעה עשר אות
י"ג, טו, יום עשרים ואחד אות לב, - ספר עשרה
מאמרות להרמ"ע מפאנו: מאמר חיקור דין ח"ג פ'
כ"ב, מאמר אם כל חי ח"א סי' ג', כב, - ספר יונת
אלם פ"ד, כתבים: מאמר הנפש: ח"ב פ"ד, ח"ה
פ"י, י"ב, חלק י"ז פי"ד, מאמר מאה קשיטה: סי'
כ"ו, סי' נ"ג, מאמר שבתות ה': כת"ח ח"ג, מאמר
צבאות ה' ח"ב. - של"ה הקדוש: שער האותיות:
עמק ברכה אות ו', מסכת שבועות פרק תורה אור
אות מ"ו, מסכת תענית דרוש מטות מסעי אות
כד, מסכת יומא הל' תשובה אות סב, - ספר
בראשית: וישב, מקץ, ויגש. ספר שמות פ' בא
תורה אור אות ג', פ' כי תשא תו"א אות ג', פ'
ויקהל פקודי תו"א אות ב', ספר במדבר נשא
בהעלותך תו"א אות יג, פ' חוקת תו"א אות ב', פ'
ואתחנן תו"א אות א', ג, - ווי העמודים פ"ו. -
הרמח"ל הקדוש: ספר דרך עץ חיים, ספר אדיר
במרום ח"א תניא אמר רבי שמעון, ומחצדי חקלא
זעירין אינון, למגזר מילין דקשוט, ח"ב מאמר
ביאור ז' מלכים. - ספר תיקונים חדשים: הקדמה,

ר"א: זוהר בראשית דף כה, עא. כו, עא. כז, עב.
כח, עב. רסב, עב. רסג עא. - זוהר שמות מה, עב.
סז, עא. קיד, עא. כק, עא. ככד, עא. קצ עב. קצה,
עא. קצז, עא. רג, עא. רכג, עב. רכד, עא. - זוהר
ויקרא כז, עב. כח, עא. כח, עב. פו, עב. צז, עא.
קיא, עא. - זוהר במדבר קכב, עב. ככד, עא. קנב,
עב. רל, עא. רלא, עב. רלז, עא. רמו, עב. - זוהר
דברים רעג, עא. רעו, עב. רעז, עב. רעט, עא.
רפב, עא. - תיקוני זוהר, דף: טו, עא. כב, עא. עב.
כז, עא. כז, עב. כח, עב. ל, עב. מא, עב. מב, עא.
מט, עא. נ, עב. נב, עא. נג, עב. נה, עא. עה, עב.
צו, עב. צז עא. קיב, עא. קיז, עא. קיט, עא. קכח,
עב. קלח, עא. קמ, עא. קמא, עא. קמא, עב. קמד,
עא. קמו, עב. קמז, עב. - זוהר חדש: פ' יתרו
מאמר ד' גוויני עינא. פ' יתרו מאמר ז' ימי
בראשית. פ' יתרו מאמר שרטוטין דמצחא. -
תיקוני זוהר חדש: דף כז עא.

עץ חיים להאריז"ל: הקדמת מוה"ר חיים ויטאל
על שער הקדמות. עץ חיים שער לב פרק א' מ"ת.
שער לח פ"ו מ"ת. שער מט פ"ג. - שער הגלגולים
הקדמה כ'. הקדמה לג. הקדמה לט. - שער
הפסוקים: פ' ויגש, שמות, בא, בשלח, כי תשא,
בלק, עקב. ספר מלכים א', ישעיה. - ספר
הליקוטים: פ' תולדות, וישב, שמות, בשלח, כי
תשא, בהעלותך, חוקת, דברים, ואתחנן, עקב, כי
תצא, וילך, ספר מלכים א', ישעיה, תהלים. - ספר
עץ הדעת טוב להאריז"ל: פ' בא, בשלח יתרו,
משפטים, תרומה, כי תשא, ויקהל, פקודי, שמיני,
קדושים, במדבר, בהעלותך, חוקת, בלק, פנחס. -
שער מאמרי הרשב"י פ' משפטים, ליקוטי תורה
פ' בראשית, מקץ, שמות, ויקהל. -

ספר משנת חסידים: מסכת יעקב פ"ב, מסכת סדר
ליל פסח פ"י. - פרדס רימונים להרמ"ק: שער כג
פ' טז. - אוצר עדן הגנוז למהר"א אבולעפיא: ח"ב
סי' א'. - ספר הפליאה להמקובל האלקי רבי

העוסק בתורה לשמה כו'. ולא עוד אלא שכל
העולם כולו כדאי הוא לו.

בתורה לשמה כו'. רבי יוחנן אומר אף מגין על כל
העולם כולו. וכן אמרו בפרק התורה (אבות פ"ו) כל

דברי שמחה מכתב יג. - אשרי האיש דף מט. ארץ החיים א' פ"ב. אור עולם אות יא. תפארת היהודי אות ו'. נפלאות היהודי ח"ת דף 46. על הגאולה ע' קלו. דברי יואל פ' נשא ע' קפת. דברי שמואל (סלאנים) פ' נח. דברי תורה מונקאטש מהדו"ת א' טו. אשרי האיש דף מט. מכתב התעוררות ע' עג. הרה"ק רבי דוד מלעלוב. זכרון יעקב יוסף מע' צ. אמת ואמונה דף ו'. עב. שמחת ישראל, מאמרי שמחה. גאולת הארץ דף ו'. חידושי הרי"ם על מסכת גיטין, השמטות לפ' שלח. חידושי הרי"ם, גלות וגאולה. פירוש הגר"א על דרך הרמז מגילת אסתר א. חוט המשולש דף מב. חת"ס דרוש ח' תמוז תקס"ט. על הגאולה ועל התמורה דף קפו. קדושת יום טוב פרשת וזאת הברכה. מהר"י ט"ב הגש"פ דף קטז. משכיל אל דל (קאלאמייא) ח"ג כלל י פרט א. - חידושי תורה פ' קרח ע' רנ. ויואל משה מאמר א' סי' קנג. מאמר ש"ש דף קנ. חידושי תורה דברים ע' לח. על הגאולה ע' קעז. חידושי תורה ע' כו בשלח, ע' קעט, קרח ע' רנ. בהעלותך ע' קלג. תשי"ז ע' לו, ע' תקלו, תש"כ ע' לב, חיד"ת דרשות מא"י ע' קנה. - דברות קודש. ויואל משה ע' קנב, קנז, קסא. דברי יואל מכ' ח"א ע' קלה, פ' וישלח דף כב. - שולחן הטהור מאמר אמונה ופרנסה דף עד, זכרון צדיקים חודש אייר. - אור הנר דף יג. סיפורי הרמ"ח ע' כה. - אוצר הסיפורים ח"ד א' ד' (מרגליות). פאר וכבוד (סיפורים מהר"ש מבעלזא) דף 258.

תיקונא תמינאה, תיקונא תמינסר, תיקונא תמינא ועשרין, תיקונא חמשין וחמש, תיקונא שבעין. - ספר קנאת ה' צבקות ח"כ, - מאמר ויהי מקץ. - פירוש הרמח"ל עה"ת בראשית, שמות, במדבר, דברים. - דרוש בסעודת ליל טו"ב בשבט ה' תצ"ג. - דרושי ונתת הכסף. - ראשי פרקים ד"ת לרמח"ל, - ספר תקט"ו תפילות: תפילה קיג, קנא, קנד, קעו, קעז, רב, רפט, שי, שעא, תפילה חשמ"ל, תצה, תפלה ואתחנן. - שערי הלשם מהר"ש אלישוב: ח"א סי' טו פ"א, ח"א סי' יט בסוד נורא עליה, ח"ב סי' ב' פ"ב, פ"ג, סימן ד', סי' ה', סי' ו', סי' ז', סי' יג פ"ד. - הגר"א מוילנא, אבן שלמה פי"א. ביאור הגר"א על תיקוני זוהר דף קיא עא. - יהל אור על הזוהר בראשית דף כח עב. אדרת אליהו פ' דברים. ביאור על תיקוני זוהר דף צז עב.

תלמידי בעל שם טוב: אוצר החיים - קאמרנא פ' תצא. - היכל הברכה: וארא, כי תשא, פקודי דף שיח, פ' בלק, פ' ראה, דף יג עב פ' תצא, עקב דף סח עב, דף רט ע"א. כי תבא דף כח ע"ד. - זוהר חי פ' בראשית דף כה עא, דף כג עב. דף לו עא. דף קא ע"ד, דף קו עא, דף קיב ע"ג, דף קיג, דף שכט ע"ד. פ' ויחי ד' תכו, דף תלט. שמות דף ז' ע"ג. דף פו ע"ד. דף קע עב. - זקן ביתו מ"א אופן ז דף מז, אופן טז דף עה, מ"ד אופן י"ג דף רט. - נתיב מצוותיך שביל אמונה ג' אות כו. - תולדות יעקב יוסף פ' נשא דף תס, פ' שופטים דף תרסו. - בני יששכר מאמר חודש אדר מאמר ג'. ליקוטי מוהר"ן ח"א סי' ת, כב. - דברי חיים פ' ויקהל.

הַגְּאוּלָּה תְּהִיָּה עַל יְדֵי שְׁנֵת־דְּבָק בְּצַדִּיק שֵׁישׁ לוֹ כַּח לְהִגָּן וְלִהְיוֹת תִּבְתּוֹ נַח שֶׁל יִשְׂרָאֵל, הוּא הַרְשָׁבִי הַקְדוֹשׁ

וּבִימִינָא יַפְקוֹן, (דף נד.) בְּגִין דְּצַדִּיק ח"י עֲלִמִין אִיהוּ עֲנִי דְאַתְקֻשֶׁר בִּימִינָא, דְּאִיהוּ פֶּסַח, כְּגוֹנָא דִּישְׂרָאֵל דְּאַתְמַר בְּהוֹן "וְאַתָּה עָרוֹם וְעָרִיָּה" (יחזקאל טז ז), וְהָאִי יוֹנָה אִיהִי יוֹנָה דְּתִיבַת נַח.

[בְּאִזְרֵי: וּבִימִינָא יַפְקוֹן - שֵׁיִצְאוּ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים, בְּזָכוֹת הַצַּדִּיק, שְׁמֵשִׁים עֲצֻמוֹ כְּעֲנִי, כְּמוֹ שְׁאֲמָרוּ חז"ל בְּרָכוֹת (דף יז): אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב, בְּכָל יוֹם וְיוֹם בֵּית קוֹל יוֹצֵאת מֵהָר חוֹרֵב, וְאוֹמֶרֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ נְזוּנִין בְּשָׁבִיל חֲנִינָא בְּנִי, וְחֲנִינָא בְּנִי דִּי

לו בקב חרובין, מערב שבת לערב שבת, וכמו בפסח שדלג ה', על מצב ישראל וגא'לם, כף יגאלנו בגא'לה האחרונה, אפלו שאין לנו זכיות, על ידי שנתדבק בצדיק שיש לו כח להגן ולהיות תבת נח של ישראל, הוא הרשב"י הקדוש שאמר יכול אני לפטר את כל העולם בלו מן הדין].

תקוני זהר ארבעים יום מראש חדש אלול עד יום הכפורים

בהקדמת המוציא לאור תקוני זהר מהגר"א, כתוב, וז"ל: יעין בסוף הקדמת בעל כסא מלך, ועוד בכמה ספרים קדושים שהלחיבו מאד ללמד התקוני הזהר בארבעים יום שמראש חדש אלול עד יום הכפורים (ואולי יש להסמיק זה, ממה שכתב בתקון ו' ויפתח נח את חלון התבה אשר עשה, ודא יום הכפורים, דתבת נח היא אמא עלאה, חלון דילי הוא עמודא דאמצעי'תא, דביה אור יתירה אור. וכתב בבאור הגר"א שביום הכפורים חלונות התבה והוא תשובה אמא עלאה פתוחים, וזהו שכתוב מקץ ארבעים יום, שהם ארבעים יום הידועים מראש חדש אלול, ורע"א מהימנא איתא על התקוני זהר דאיהי כגוונא דתבת נח וכו' כידוע).

יקירי ירושלים מתחילים באמירת התקונים מחמשה עשר באב.

הרבה חסידים ואנשי מעשה, מתחילים ללמד סדר תקוני זהר הקדוש, מחמשת עשר באב, עד יום הכפורים. כי מעלת אמירת תקוני זהר בחדש אלול מבאר בהקדמת כסא מלך שמטהר הגוף והנשמה. וסגלתו לקרב קץ הגא'לה, וכן כתוב באור צדיקים (סימן ל"ו סימן ב') אשרי מי שישראלים ספר התקונים בימים אלו ויקירי ירושלים מתחילים באמירת התקונים מחמשה עשר באב.

קטעים מתוך דרשה שנאמרו בבית המדרש ברסלב בבית שמש

רבינו נחמן מברסלב, הפליג בשבח קדשת התקוני זהר

רבינו נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו אמן, ידע כל דברי ה"עץ חיים" ו"פרי עץ החיים", וכל כתבי האר"י זכרוננו לברכה, מספר הזהר, והעקר מהתקונים. והמוכן מדבריו היה שזה היה בימי נעוריו. והפליג מאד כמה פעמים, בשבח גדלת קדשת התקוני זהר. והיה רגיל לעסוק בו ביותר גם בכל השנה, אפלו שלא בימי אלול. בספר ספר שיחות הר"ן (אות קכ"ח), כתוב: בספר התקונים כלולים כל החכמות שבעולם וכו'.

רבות ספרים לא יספיקו לכתב הסודות הרמוזים בתקונים

בספר שיחות הר"ן (אות רפ"ה), כתוב: שמעתי מפיו הקדוש פעם אחד, שדבר בהפלת גדולות סודות נוראות תורתנו הקדושה. אמר: הלא כל ספר תקונים, הוא על תבת בראשית לבד, ועל ספר התקונים לבד, לא יספיקו אלפים ספרים לבאר עצם רבוי הסודות שיש שם, אשר לא יכילם העיון, כידוע לכל גדלת קדשת התקונים הקדוש, אשר כל עורות אילי נביות, לא יספיקו לבאר סודותיו ורמיזותיו וכו'. וכל ספר התקונים, עם כל מה שנכלל בו כנזכר לעיל, הוא רק פרוש על תבת בראשית לבד, וכן על תבת ברא, יכולין גם כן לעשות ספר תקונים עם רבוי סודות וכו' כנזכר לעיל.

ומזה יכולין להבין ולשער קצת, גבהות עמקות תורתנו הקדושה, כי כן על כל תבה ותבה של התורה, יש סודות רבות כמו אלו הסודות, הכלולים ב"ספר התקונים", שהוא על תבת בראשית לבד. ועתה, כלליות התורה הקדושה שיש בה הרבה תבות כאלו, מה גדלו סודותיה, אשר אי אפשר לבאר ולדבר מזה כלל.

עוד רציתי לעורר, היות שבסיעתא דשמיא זכיננו, שנבנה בית המדרש חדש על שמו של רבינו הקדוש, וברוך ה' שארגנו כבר כולל על לימוד הזהר וקבלה, שמהם ילמדו וכן יעשו בכל מקום ומקום, ובכל עיר ועיר בארצנו הקדושה, ובכל העולם כלו. וכידוע שרבינו ז"ל צוה לכל אנשיו, שיגמרו כל הזהר ותיקונים בכל שנה ושנה, והיות וה' עזר לנו שהוצאנו לאור ספרי הזהר המחולק היומי, מחלק ל' 354 ימי השנה, ובספר הזהר הזה כל כך קל לגרוס הזהר בכל יום לערך 12 דקות, וכך יגמרו הזהר הקדוש בכל שנה ושנה, וכך פשמיעים לאומן, יביאו מתנה לרבינו ז"ל, סיום כל ספר הזהר ותיקונים וזהר חדש.

כתוב בספר הקדוש "שיחות הר"ן" מרבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א (אות ק"ח): "ידוע שלמוד הזהר מסגל מאד מאד. ודע, שעל ידי למוד הזהר נעשה

חשק לכל מיני למודים של התורה הקדושה, והלשון של הזהר מעורר מאד לעבודת השם יתברך".

למודים אנו מזה, שלמוד ספר הזהר הקדוש, הוא כלי גדול למבלי דרכו תורה ועבודת השם, ומי לא מחפש היום חשק ללמוד התורה והתעוררות לעבודת השם – ובפרט הצעירי צאן קדשים, לחנך אותם לחשקות התורה, ויראת שמים ומדות טובות, הוא דרך טוב ומועיל, לחנך אותם ללמד הרבה בספר הזהר הקדוש, ועל ידי זה יזכו בנקל לחשקות התורה לכל מיני למודים של התורה הקדושה, פי אין לנו שיעור רק התורה הזאת, ויתעורר לבם פאש להבת שלהבת לעבודת השם יתברך.

"והמשכלים יזהרו בזהר הרקיע" (דניאל י"ב, ג) כל ישראל צריך שיהיה להם חלק בקריאת הזוהר!

הזוהר המחלק החדש המחלק לימי השנה, בא לאפשר לכל ישראל בארץ ובעולם להיות שתפים בקריאת ספר הזוהר ובסיומו, לתקון השכינה הקדושה, לתקון כל ישראל, ולבטול כל גזרות קשות ורעות מעל עם ישראל.

בספר "אור הזהר" ישנם אלף מאמרים מצדיקי יסוד עולם, על חשיבות הלמוד והקריאה בזהר, אפילו ללא הבנה!

בספר אדיר במרום - (לרמח"ל), כתב: "מן התקונים הגדולים שנתקנו בעולם היה ספר הזהר... כי הוא לגאלה הוכן, ולהצמיח קרן ישועה לבית ישראל.

"על ידי ספר הזהר יצאו ישראל מן הגלות ברחמים" (רעיא מהימנא - נשא). ובשם הבעל שם טוב נאמר: "אמירת הזוהר מסגל לנשמה". ובשם ר' אהרן מזיטאמיר נאמר: "זוהר הקדוש צריך לאמרו בלא באור, כי התבות והדבור של הזוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך".

"ובאגרת הרמח"ל לרבו כתב וזה לשונו: ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום, כי אני אלמלא איישר חילי, הייתי קובע דבר זה בכל מקום! אבל כבוד תורתו יקח את העצה הזאת ויהי לו לזכות, כי אין כמות לטובה לכל ישראל! וכל אחד במקומו יוכל לעשותו, כי לא דבר קשה הוא כלל".

והנה, בימינו אנו, זכינו שספר הזהר נגיש לכל אדם בכל קצוות תבל, בקלות ובפרוטות ממש, וכבר יצאו סטים מהיכלא דרשב"י בראשות הגה"צ המקביל הרב בניהו יששכר שמואלי שליט"א בפורמט כ"ס 70 חלקים וכן תיקוני זוהר, וכן בדפוס של 12 כרכים, וכעת מוציאים לאור בעזרת ה' סט של 18 כרכים גדולים עם ביאור נחמד וקל מאד, שבקרוב יצא לאור, ובפרט בזכות מזפי הרבים של מפעל הזהר העולמי, ונראה שזו כונת הדברים שפעלת ספר הזהר (שאמנם נתגלה בתקופה מאחרת יחסית לתקופת

רשב"י) צריכה להמצא לכלל ישראל בסוף הימים, בדורו של מלך המשיח, כלומר בדורנו אנו, ולכן נראה שהנגישות הגדולה של ספר הזהר בימינו, אינה מקרית כלל ועקר.

ובכך קראו כל גדולי הדור, את הצבור לקריאה בספר הזהר בתקופה זו. ושמעתי בשם גדולים, שנכון שאדם יקציב לעצמו אפילו קריאה של דבר מועט בספר הזהר מדי יום, ובכך יוכל בעזרת השם לדבק בספר הזהר. והאמת, שמעבר לדברים האמורים למעלה, בענין כחו של ספר הזהר, לבטל את חבלי משיח, עבור האדם הדבק בו, הרי ידוע שספר הזהר ממרק את נשמת האדם, מפל דבר רע, והקריאה בו היא סגולה לכל הישועות וההצלחות.

מורי ורבותי! באדרא רבא קדישא (זהר חלק ג דף כ"ח ע"א) כתוב: שְׁהִי מַעֲמַד הַר סִינִי בְּשַׁעַת שְׁגֻלָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי אֶת הָאֲדָרָא: וְזֶה לְשׁוֹן הָאֲדָרָא: תֵּנָא רַזִּין דְּרַזִּין, כִּד פִּתַּח רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרַזִּי דְּרַזִּין, אֲזִידַע אֲתָרָא, [למדנו בבִּרְיָתָא שֶׁבְּסֵפֶר רַזָּא דְּרַזִּין, וכאשר פתח רבי שמעון לפרש את הסודות נודעזע המקום שישבו שם, כדמיון הר סיני, שנאמר בו "ויַיַּחֲרֹד כָּל הָהָר מֵאֵד" (שמות יט, יח)] וחברין אתחלחלו. [והחברים התחלחלו ונרעדו, כדמיון ישראל במתן תורה, שנאמר "ויַיַּחֲרֹד כָּל הָעָם אֲשֶׁר בְּמַחֲנֶה" (שם פסוק טז)]. – כִּמָּה גָּדוֹל זְכוּתוֹ שֶׁל הָרֶשֶׁבִּי זי"ע, אֲשֶׁר בְּלִמּוּד תּוֹרָתוֹ זֻכִּים לַמַּעֲמַד הַר סִינִי, וְקִבְּלַת הַתּוֹרָה.

בספר פרי צדיק לרבינו צדוק הכהן מלובלין זי"ע (סימן ח' דף נ"א עמוד א), וז"ל: רבי שמעון בן יוחאי גלה ופתח ה' פנים שבמלת בראשית, וקרא אותם תקוני זהר, מפני שהוא לשון אור, ואז"ר גימטריא ר"ז, והוא האור הננוז שגנזו הקדוש ברוך הוא בתורה וכו', שעל ידי זה יהיה ביכלת האדם לתקן כל מה שעבר עליו על ידי תשובה, ועל ידי זה, יברך אותו ה' יתברך, שיהיה חטאיכם כשנים הללו, שסדורות ובאות מששת ימי בראשית, ואז כשילג ילבינו. ולכן נוהגין ישראל ללמד בספר התקונים בחדש אלול ועשרת ימי תשובה, שאלו הארבעים יום, הם ימי רצון, שאז נתנו הלוחות שניות למשה רבינו עליו השלום, עם כל הדברי תורה, ולתקן הכל על ידי תשובה, עד כאן לשונו.

ובקונטרס עץ החיים (פרק יג), ומי שאינו לומד פנימיות התורה, הרי הוא מתחייב בנפשו, כי גם בעסק התורה יפל הנופל כו', כנזכר לעיל בארץ, ולא זו בלבד שלא יברר ברורים, אדרבה כו' וכמו שאמר מי שאינו רוצה בלמוד הזה, כי אם בלמוד הנגלה לבד, הרי הוא מתדבק באתר דמותא כו', וכמו שכתב בזהר דיוחי, שהובא לעיל שרק בה ועל ידה יזכה לאור החיים, כי היא היא בחינת עץ החיים, ועל ידה יבוא לידי אהבה ויראה, וחי בהם בעסק תורתו, לברר ברורים, לעלות נפשו ומקור נפשו וליחדן ביחודו יתברך כו', עכ"ל.

ובזה אפשר לפרש המשנה אבות (פג משנה א') ולפני "מי" אתה עתיד לתן דין וחשבון, "מי" בגימטריה נ', שיכולים לזכות על ידי לימוד תורת הסוד, אתה עתיד לתן דין וחשבון. כלומר כאשר תבוא לפניו יתברך עם "מי", זה השער הנ' המתגלה ללומדי הסוד, אז תוכל לתת דין וחשבון.

ואפשר לומר "מי" גילה "רוז" זה לבני "מי" בגימטריה חמשים, שע"י "רוז" שהוא סודות התורה יכולים להיכנס לשער החמשים. ועין עוד באור החיים הקדוש (שמות ג' ח') על הפסוק וארד, ושם (ויקרא כ"ב יב), דעל ידי התורה יוכלו להיכנס לשער החמשים, וזה רק על ידי לימוד תורה לשמה, שאי אפשר להגיע לזה בלי תורת הסוד כמבאר בזוהר הקדוש וברמח"ל, ובשל"ה במסכת שבועות שלו (דף קפג:).

רואים מכל זה, שעל ידי תורת הסוד, יכולים לזכות לחמשים שערי קדושה, וזה בכל השנה כולה, שתורת הסוד מטהר ומזכך את הנפש, כמו שהבאנו בספר אור הזוהר מאלף צדיקים, זי"ע.

עוד אמר רבי שמעון שם באדרא רבא, וזה לשונו: אמר רבי שמעון, לשמיא לא אימא דיצייתין, לארעא לא אימא דתשמע, דהא אנן קיומי עלמין. ביאור: אני לא אומר לשמים שיאזינו וגם לא לארץ שתשמע כמו שאמר משה רבינו, כי משה רבינו הזהיר את עם ישראל שלא יחטאו, ועל זה העיד בהם שמים וארץ, אבל אנחנו עוסקים בתורת הסוד, שהיא קיום העולם. ואין צורך לעדות שמים וארץ כי העוסקים בתורת הסוד, נצלים מן הנסיון.

מכאן אנו רואים שתורת הסוד היא קיום העולם, וכידוע כל הגאולה תלויה בלמוד הזוהר הקדוש, כמבאר בזוהר הקדוש (ח"ג סכ"ד:): "ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי, ויתקיים בהון ח"ה' בדרך ינחנו ואין עמו אל נכר" (דברים לב, יב).

וכמו שאמרנו בזוה"ק (זוה"ח ח"ב דף מ ע"ב) על דורו: "זכו דדרא דא יקיים עלמא עד דייתי מלכא משיחא" וכידוע שבזכות לימוד הזוהר הקדוש והאדרות יפקון מן גלותא ברחמים ועוד לא יצטרכו לנסיון. כמו שכתוב בזוהר הקדוש ובתקונים. ובתקון ו' איתא: "וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא דילך כד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגניה וקראת דרור בארץ וגו'". ובפרשת נשא אמר רע"א מהימנא "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי".

היוצא לנו מזה, שכל אחד ואחד צריך לומר בשבילי נברא העולם, ועל ידי שיחשב מה שכתב רבנו הקדוש, התורה של אחד היה אברהם^[ה], וכל אחד יכול להיות

ה. "אחד היה אברהם" (יחזקאל ל"ג), שאברהם עבד השם רק על ידי שהיה אחד, שחשב בדעתו שהוא

אברהם אבינו, זאת אומרת שכל אחד יכול לעשות גדולות ונצורות, [רַבְנוּ ז"ל מְזַכֵּיר אֶת זֶה הַרְבֵּה פְעָמִים] וְצָרִיךְ רַק הַרְצוֹן [רְצוֹן אוֹתִיּוֹת צָנוּר – שְׁאֵם יֵשׁ רְצוֹן טוֹב בְּאַמֶּת, אֲזִי נִפְתָּחִים הַצָּנוּרוֹת וְיֵשׁ סִייעָתָא דְשִׁמְיָא] וְהַעֲקָר הוּא לְהִתְפַּלֵּל בְּמִקְוֵה, וְתַפְלוֹת וְהַתְּבוּדוֹת לְבוֹרָא כָּל עוֹלָמִים, וּלְבַקֵּשׁ מִהֶשֶׁם שִׁיזְכֶּה לַעֲשׂוֹת פְּעִלִים גְּדוֹלִים, אֶף וְרַק לְאוּקְמָא שְׂכִינְתָא מַעֲפָרָא, וּלְמַהֵר אֶת בֵּיאת הַמָּשִׁיחַ צְדִקְנוּ.

וּכְמוֹ שְׁאֵנוּ נִזְקָקִים לְרַחֲמֵי שְׁמִיָּא, וְיֵשׁ כְּמַעֲט אֶחָד וְחֲצִי בִּילִיאַן עֲרַבִּים, שְׁכָלָם רוֹצִים לְחַסֵּל אֶת חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה מִלִּיאַן יְהוּדִים, וְלָכֵן אֵנוּ בְּטוֹחִים שְׁאֵם יִלְמְדוּ אֶת הַזוֹהַר הַקָּדוֹשׁ, בְּכָל יוֹם וְיוֹם רַק 12 דְּקוֹת, וְיִגְמְרוּ כָּל הַזוֹהַר בְּשָׁנָה אַחַת, בּוֹדְאֵי וְנִצְלוּ מִחֲבַלֵּי מָשִׁיחַ, כְּמוֹ שֶׁהִבְטִיחַ רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, שֶׁבִּסְפָּרָא דָּא יִפְקוֹן מִן גְּלוּתָא.

יִשְׂרָאֵל קְדוֹשִׁים הֵם, וְאֶחָד טִילְפֵּן אֵלַי, שֶׁעָשָׂה וְאַרְגָּן כְּבָר אֶלְפֵי סִיּוּמֵי זוֹהַר הַקָּדוֹשׁ, וּבִזְכוּת זֶה נִזְכָּה מֵהַר לְגֹאֲלָה הַשְּׁלִימָה. וּבְאַמֶּת יֵשׁ לִי תַכְנִית קְלָה אִיף שִׁיכּוֹלִים בְּקַל לְאַרְגָּן הַשִּׁיעוּרֵי זוֹהַר בְּאַלְפִּים וּרְבָבוֹת, וְמִי שְׂרוּצָה לְהִיּוֹת שְׂתָף יִתְקַשְּׂרוּ אֵילֵינוּ.

הַכְּנָה לְגֹאֲלָה – יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לּוֹמְדִים זוֹהַר הַקָּדוֹשׁ

"וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יֵצְאִים בְּיַד רָמָה" (שְׁמוֹת יד, ח), פְּעָמִי הַגְּאוּלָּה וְתַקוֹן אַחֲרִית הַיָּמִים הַחֲלָה עוֹד מִיָּמֵי יֵצִיאַת מִצְרַיִם. מֵאֲזֻ וּמִתְמִיד, בְּכָל יוֹם אֵנוּ הַיְּהוּדִים מְחַפִּים וּמַצְפִּים לְגֹאֲלָה הַשְּׁלֵמָה, וְלְהַבְטַחַת הַנְּבִיא מִיכָה **"כִּימִי צֵאתְךָ מִמִּצְרַיִם אֲרָאנוּ נִפְלְאוֹת"** (מִיכָה ז, טו), וְנִרְאָה כִּי לְפִי כָּל הַסִּימָנִים הִיא מִתְקַרְבֶּת בְּצַעֲדֵי עֲנֻק, וּבְכָלֵל יָכוֹל לְהִיּוֹת שְׁאֵנְחָנוּ כְּבָר עֲמוּק בְּפָנִים. עִם זֹאת, נִרְאָה כִּי רוֹב הָעוֹלָם עֲדִין שָׂקוּעַ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְדוֹאֵג לְקִנּוּת בְּתִים, וְלִחִיוֹת חַיִּי פֶּאֶר, וְשָׂקוּעַ בְּתוֹךְ הַדְּמִיוֹנוֹת, כְּמוֹ שְׁאֵמֵר הַזוֹהַר הַקָּדוֹשׁ כִּי אָדָם חוֹשֵׁב שִׁישָׂאָר בְּעוֹלָם הַזֶּה לְעוֹלָם, וְשׁוֹכַח אֶת הָעֲקָר וְהַתְּכַלִּית, שְׁלִיזָה בָּא לְעוֹלָם. כִּי יְהוּדִי חִיב לְהֶאֱמִין בִּי"ג עֲקָרִים, וְהָעֲקָר הִי"ב הוּא, שֶׁמֶאֱמִין שִׁיבּוֹא מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ, וּלְחַכּוֹת וּלְצַפּוֹת לוֹ בְּכָל רִגְעַ, אֲמָרוּ חַז"ל כָּל דּוֹר שֶׁלֹּא נִבְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּיָמָיו כָּאֵלוּ נִחְרַב בְּיָמָיו, עַל כָּל יְהוּדִי לְבָדוּק אֶת עֲצָמוֹ, שֶׁלֹּא יַעֲכַב ח"ו אֶת בֵּיאת הַמָּשִׁיחַ, וְעוֹד צָרִיךְ הוּא לַעֲשׂוֹת פְּעֻלוֹת רוּחָנִיּוֹת, עִם הַפָּרֵט וְעִם הַכָּלֵל, כְּדִי לְזַרְזֵל אֶת בֵּיאת הַמָּשִׁיחַ,

וְלֹא יִסְתַּכֵּל עַל שׁוּם אָדָם הַמוֹנְעוֹ, כְּגוֹן אֲבִיו וְאִמּוֹ אוֹ חוֹתָנוּ וְאִשְׁתּוֹ וּבְנָיו וְכִיּוּצָא, אוֹ הַמְּנִיעוֹת שֶׁיֵּשׁ מִשָּׂאָר הַמוֹנְעִים, רַק כָּאֵלוּ הוּא אֶחָד בְּעוֹלָם, וְזֶהוּ: **"אֶחָד הִיָּה אֲבִרְהָם"**. וְכֵן כָּל הַרְצָה לְכַנֵּס בְּעִבּוּדֵת הַשֵּׁם, אִי אֶפְשָׁר לוֹ לְכַנֵּס כִּי אִם עַל יְדֵי בְחִינָה זוֹ שִׁיחֲשֵׁב שְׁאֵין בְּעוֹלָם כִּי אִם הוּא לְבַדּוֹ יְחִידֵי בְּעוֹלָם,

וְלֹא הִסְתַּכֵּל כָּלֵל עַל בְּנֵי הָעוֹלָם, שֶׁסָּרִים מֵאַחֲרֵי ה' וּמוֹנְעִים אוֹתוֹ, וְלֹא עַל אֲבִיו וּשְׂאָר הַמוֹנְעִים, רַק כָּאֵלוּ הוּא אֶחָד בְּעוֹלָם, וְזֶהוּ: **"אֶחָד הִיָּה אֲבִרְהָם"**. וְכֵן כָּל הַרְצָה לְכַנֵּס בְּעִבּוּדֵת הַשֵּׁם, אִי אֶפְשָׁר לוֹ לְכַנֵּס כִּי אִם עַל יְדֵי בְחִינָה זוֹ שִׁיחֲשֵׁב שְׁאֵין בְּעוֹלָם כִּי אִם הוּא לְבַדּוֹ יְחִידֵי בְּעוֹלָם,

הוּא יְחִיד בְּעוֹלָם כְּנ"ל: (לִיקוּטֵי מוה"ר בַּתְּחִילַת חֶלֶק שְׁנִי)

ולהגדיל ולקדש את שם השם יתברך בעולם. גדולי ישראל וצדיקיו מדאגים מהמצב הקיים ואומרים כי על פי דברי חכמינו ז"ל, יתכן שבעתיד תפרץ מלחמה כוללת, הכוללת נפילת טילים, פצצת אטום וכו' רח"ל. אולי לא מפצים את הנושא הזה בריבים, בשל חשש לבהלה, אף טוענים כי זו עלולה להיות המציאות, אם לא נחזר כלנו בתשובה שלמה, כדברי הגמרא בסנהדרין (דף צ"ז), רבי אליעזר אומר אם ישראל עושין תשובה נגאלין, ואם לאו אין נגאלין, אמר ליה רבי יהושע, אם אין עושין תשובה אין נגאלין? אלא הקדוש ברוך הוא מעמיד להן מלך, שגזרותיו קשות כהמן, וישראל עושין תשובה, ומחזירין למוטב, עכ"ל. כמובן שהנושא אינו פשוט, ואינו קצר מכדי לפרט עליו כאן, אף צריך לזכר ולדעת, שהפונה היא למלחמת גוג ומגוג, וכן לעדן חדש בעולם.

ידוע מה שנכתב בזוהר הקדוש, שבאמצעות ספר הזוהר, אפשר לזכות לצאת מהגלות ברחמים, דהיינו ללא יסורי חבלי משיח. ורבנו משה חיים לוצאטו הקדוש זיע"א מסביר בספרו "אדיר במרום", מהו פונת הדברים הללו של הזוהר. וכן כי פדאי מאד דוקא עכשו, לדבק בקריאת ספר הזוהר הקדוש, גם בגירסא (פידוע, מדברי גדולי המקבלים שקריאת ספר הזוהר פועל פעולות רוחניות עצומות גם אם לא מבינים את המלים שקוראים).

וזו לשונו הטהור, "תניא אמר ר' שמעון לחבריא, עד אימת נתיב בקימא דחד סמכא... מן התקונים הגדולים שנתקנו בעולם היה ספר הזוהר, כאשר נאמר שבחיו בכמה מקומות ממנו עצמו, כי הוא לגאלה הוכן, ולהצמיח קרן ישועה לבית ישראל. ויתבאר בו דבר זה בכמה מקומות ברעיא מהימנא, ובתקונים כמה וכמה פעמים. וגם פה בפרשת נשא (מכ"ד ב): "ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי" (ובגלל שעתידים ישראל, לטעם מעץ החיים, שהוא ספר הזוהר הזה, יצאו בזכותו מהגלות ברחמים).

והענין הזה תלוי הוא בעקרים גדולים מעקרי החכמה, ומושגש בעומקי ההנהגה, אשר הכין ופעל האדון היחיד על עמו ועל נחלתו, לנחותם הדרך אשר יגיעו בו, אל רב טוב המכון בראשית המחשבה. וצריך שתדע, כמה חסרו ישראל בגלותם, ומה תקונים צריכים הם להם להחזירם לקדמותם. ובחשוב המשוור (דוד המלך עליו השלום) על הענין הזה, והבין החסרונות הגדולים האלה, היה מתאונן ואומר: "אותותינו לא ראינו, אין עוד נביא וכו'" (תהלים עד, ט). כי באמת חכמה רבה ויקירא אבדה מישראל, וחכמינו זכרונם לברכה אמרו "מיום שחרב בית המקדש, שרו חכמיא למהוי כספריא" כו' (סוטה מ"ט א). והיה המשוור מתפלל על זאת ואומר: "עד מתי אלקים יחרף צר כו'" (שם עד, י). ובפסוקים אלה נכללים סודות גדולים מאד בענין הזה, שמע והבן. - ונמצא שפריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, שבסודה נעשה הזוהר, אשר בו נכללו כל הששים רבוא נשמתין, כמזכר בתקונים. ואז נחשב זה לבריחה כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרך אלא יציאה. וזהו שנאמר "כי לא

בחפזון תצאו, ובמנוסה לא תלכון, כי הולך לפניכם ה' ומאספכם אלוכי ישראל" (ישעיה נב, יב) והאמת, כי ספר הזוהר נשאר אחריו (אחרי רשב"י) לברכה, שכל מי שיתדבק בו נקרא שבורח מן הסטרא אחרא, עד שלא יצטרף לו (באחרית הימים) אלא יציאה. ואודיעך מה תועלת נמצא בזה. והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי משיח. - והענין: כי חבלי משיח לא היו צריכים, אלא כמו חבוט הקבר, הצריך להפריד מן האדם הזהמא שנדבק בו, כן היו צריכים החבלים (חבלי משיח) כדי להפריד מישראל [את] זהמת הגלות, כדי שיוכלו לברח כנזכר לעיל, ואחר כך יחזרו לצאת. וזה סוד [מאמר] חכמינו זכרונם לברכה הקדוש ברוך הוא מעמיד עליהם מלך שגזרותיו קשות כהמן ומחזירם למוטב" (סנהדרין צו ב), כי זהו כלל גדול: בעוד שהאדם תוף תגברת הסטרא אחרא אינו יכול לתקן התקון הצריך. וצריך שהסטרא אחרא תשאר כפותה וקשורה תחת ישראל כנזכר לעיל, ולכן צריך להם שתי הפעולות: - א. לצאת מן הקלפות ההם בדרך בריחה, כי בדרך יציאה אי אפשר בראשונה. ב. ואחר כך שיצאו ממש מן הקלפות ביד רמה, שהקליפות תשארה כפחותות תחתם. - אך כיון שנדבק הרבה בהם הזהמא, לא היה אפשר להם לברח אלא על ידי החבלים (חבלי משיח), שאז היו חוזרים בתשובה שהיא "אימא" עיר מקלט, וזאת היא הבריחה.

ואודיעך בזה סוד גדול מה שאמר הכתוב: "בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה וכו' ושבת עד ה' אלקיך" וכו' (דברים ד, ל). - דע, כי התגברות הסטרא אחרא לגזר חס ושלום גזרות על ישראל, נמשך לפי עלייתה להתאחז ולניק במדרגות, כי כפי עלותה כך מתגברת. והנה היא עולה ומתגברת בספירות זו"ן, ואז נדחקים ישראל דחק אחר דחק. עד שהיא מגעת ל"אמא", והיא חושבת להתדבק שם גם כן, בסוד, "אימא דינין מתערין מינה" (זוהר חלק ג' סה א), אך באמת אינה יכולה, כי אימא היא חרות. ואז אדרבה, ישראל מתדבקין בה ובורחין בסוד התשובה. - ולכן היה צריך המלך שגזרותיו קשות, שהולך ומתגבר מספירה לספירה עד שמגיע לאמא ושם נשבר כחו, כי אדרבה מתעוררת התשובה לישראל. והוא סוד "לפני שבר - גאון" (משלי טז, יח), ועל כן גם בריחת משה ורבי שמעון בר יוחאי היו על ידי הגזרה. וכיון שבבריחה זאת נעשה ספר הזוהר, הנה כבר ענין התבה קים ועומד לכל מי שיזדמן אליו, דהינו: הנדבק בספר הזוהר כבר מגיע ל"אמא" ויצא מן הסטרא אחרא, ואין צריך לו חבלי משיח, כמזכר ברעיא מהימנא פרשת נשוא, בענין שהבאתי למעלה בתחלה. - והנה, עם כל זה, לא נתגלה הזוהר אלא בזמן הרבה אחרי העשותו, כי הלא הפעלה הזאת אינה צריכה להמצא אלא בזמנה, פרוש: שיברחו ישראל בסוד הזוהר הזה, כי פעלתו אינו אלא בסוף יומיא בדרא דמלבא משיחא (בסוף הימים, בדורו של מלך המשיח), עכ"ל.

בשנים האחרונות התעוררה תנועה גדולה בעם ישראל לשוב בתשובה, ומעוררים אותנו לזכות לתשובה מאהבה, ולהתאחד בקריאה ולמוד בזוהר הקדוש, מה

שְׂיָבִיא וַיְחִישׁ אֶת בֵּיאת הַמָּשִׁיחַ. (זוהר חדש פְּרָשַׁת נח). הדְּבָרִים מְבַסְּסִים עַל פִּי דְבָרֵיהֶם שֶׁל גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל, וּמִצּוּטְטִים מְגֹדְלֵי עוֹלָם לְאַרְךָ כָּל הַדּוֹרוֹת. הָאֲדָמוֹ"ר מְהַאֲלֵמֵן רַבִּי שְׁלום יְהוּדָה גֵּרָאס שְׁלִיט"א, מִסֵּד מִפְּעַל הַזּוהַר הָעוֹלָמִי לְמַעַן הַצֵּלָת עַם יִשְׂרָאֵל, בְּקֶר אֶצֶל הַצַּדִּיקִים הַקְדוּשִׁים הַמְקַבְּלִים, רַבִּי נָסִים פֶּרֶץ זְצוּקֵלָה"ה, וּלְבַחֲל"ח רַבִּי אַבְרָהָם חֵי, רַבִּי דּוֹד חַיִּים שְׁטֶרֶן, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בְּרֶלְנֵד רֹאשׁ יְשִׁיבַת "שׁוּבוּ בָּנִים", רַבִּי מֵאִיר שְׁטֶרֶן, מָרָא דְאַתְרָא מְדִישָׁא מִירוֹן (לְרִפּוּאָה שְׁלֵמָה), וּבִנְש"ק רַבִּי יַחֲיָאֵל אַבּוּחֶצִירָא מָרָא דְאַתְרָא רַמְלָה, רַבִּי יִשְׁשַׁכָּר בִּנְיָהוּ שְׁמוּאֵלִי שְׁלִיט"א (רֹאשׁ יְשִׁיבַת הַמְקַבְּלִים נְהַר שְׁלום יְרוּשָׁלַיִם), רַבִּי יִצְחָק מֵאִיר מְרַגְנֶשְׁטֶרֶן, וּמִשְׁמַח אֱלֻקִּים וְאָדָם, שֶׁר הַחִיּוֹן, רַבִּי שְׁלום אֲרוֹשׁ רֹאשׁ יְשִׁיבַת "חוּט שֶׁל חֶסֶד" יְרוּשָׁלַיִם, רַבִּי שְׁלֵמָה יְהוּדָה שְׁוֹוִיִּצְעֵר מִלִּפְנֵים אֲב"ד בְּמֵאנְסֵי נ"י, וְעוֹד הֶרְבֵּה גְדוּלֵי יִשְׂרָאֵל, יִזְמוּ קְרִיָּאָה מְשֻׁתֶּפֶת: "יְהוּדִים יְקָרִים הַצֵּטְרָפוּ לְמַבְצֵעַ שִׁירְעִיד אֶת הַשָּׁמַיִם - פְּצַצַת אֶטּוֹם הַכִּי הַגְּדוֹלָה בְּעוֹלָם שְׁתַּצִּיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל", כִּי כִנָּגֵד שֶׁעַר הַחַמְשִׁים שֶׁל הַסֵּטְרָא אַחֲרָא, צְרִיכִים וּמְכָרְחִים לְהוֹצִיא אֶת הַנֶּשֶׁק הָאֶטּוּמִי הָרוּחָנִי, כְּדִי שְׁנֻזְכָּה לְשַׁעַר הַחַמְשִׁים שֶׁל הַקְדוּשָׁה. וּבְתַחֲבוּלוֹת תַּעֲשֶׂה לָךְ מִלְחָמָה!!! עַל כֵּן הַמַּבְצֵעַ הַמְתַּכְנֵן הוּא: הַתַּאֲחָדוֹת בְּקְרִיָּאָה וְלִמּוּד שֶׁל הַזּוהַר הַקְדוּשׁ לְכָל הַיְּהוּדִים בְּעוֹלָם. עַד כֹּה בְּעֶזְרַת ה' הַתַּאֲחָדוֹת הַיְּהוּדִים רַבִּים בְּכָל הַתְּפוצוֹת, וּבִנְסוּף זְכִינוּ שָׁכ-70,000 יְהוּדִים מִתַּאֲחָדִים, כְּדִי שְׁנֻזְכָּה לִ-1000 סִיּוּמִים שֶׁל הַזּוהַר הַקְדוּשׁ, מִיְּדֵי חֲדָשׁ בַּחֲדָשׁוֹ (כָּל אֶחָד לּוֹמֵד 4.5 דְּקוֹת בְּיוֹם בְּסָף הַכָּל).

בְּקוֹנְטֶרְסִים וּבַחֲבוּרֹת וּבַעֲלוּנִים שְׁהוּדִפְסוּ, וּמוֹפְצִים עַל יְדֵי מִפְּעַל הַזּוהַר הָעוֹלָמִי, מְסַבֵּר בְּהֶרְחֵבָה, כִּי מַעֲלַת לִמּוּד הַזּוהַר הַקְדוּשׁ גְּדוֹלָה הִיא לְאִין שְׁעוֹר וּלְאִין עֶרֶךְ, וְכִי יִשְׁנֶן סְגוּלוֹת רַבּוֹת שִׁיכוּלִים לְזָכוֹת לָהֶם רַק עַל יְדֵי לִמּוּד הַזּוהַר הַקְדוּשׁ. עוֹד כְּתָבוּ הַרְבֵּנִים הַצַּדִּיקִים, כִּי חוֹבָה עַל כָּל יְהוּדִי בְּאֶשֶׁר הוּא שָׁם, לְהַפִּיץ וּלְלַמֵּד אֶת הַזּוהַר הַקְדוּשׁ, מִיְּדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ, וּבִפְרָט בִּישִׁיבוֹת וְכוּלָּלִים, לְקַבֵּעַ לִמּוּד כְּשֶׁעָה בְּכָל יוֹם, כִּי הוּא לְבַד יִמְנַע מֵעַם יִשְׂרָאֵל, מִחֲלוֹת קִשּׁוֹת, אֲסוּנוֹת לְמִינֵיהֶם, תְּאֻנוֹת דְּרָכִים, וְכִדּוּמָה. "וְעוֹד חוֹבַת הַשְּׁעָה לַעֲצֹר הַמִּשְׁחִית, וְשִׁחַס וְשְׁלום לֹא יַפְעֵל, וְלֹא יוֹכֵל הַהֶמֶן הָאִירָנִי יִמַּח שְׁמוֹ לְהַפֵּק זָמְמוֹ חֵס וְחִלְלָה, כִּי אֵין דְּבַר בְּעוֹלָם שְׂאִי אֶפְשָׁר לַפְעֵל בּוֹ עַל יְדֵי לִמּוּד הַזּוהַר הַקְדוּשׁ, וְלִמּוּד זֶה עוֹשֶׂה נַחַת רוּחַ גְּדוֹל בְּיוֹתֵר בְּשָׁמַיִם, כִּי גְלוּתֵינוּ הָאֲרָכָה וְהִיסוּרִים הַנוֹרָאִים שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל הֵם לְמִטְרָה אַחַת, לְבַלְתִּי יִדַּח מִמֶּנּוּ נִדַּח, כְּמוֹ שֶׁכָּתַב הַנָּאוֹן הַקְדוּשׁ רַבִּי יַעֲקֹב מְלִיסָא זי"ע בְּסִפְרוֹ "צִירוֹר הַמּוֹר" עַל שִׁיר הַשִּׁירִים "שְׁנִיף כְּעֶדֶר הַקְּצוּבוֹת שְׁעָלוּ מִן הָרַחֲצָה שְׁכָלָם מִתַּאֲמִימוֹת וְשִׁכְלָה אֵין בָּהֶם" (שִׁיר הַשִּׁירִים ד ב), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: "שְׁנִיף כְּעֶדֶר הַקְּצוּבוֹת" כִּי הַגְּלִיּוֹת וְהִיסוּרִין הַבָּאִים עַל יִשְׂרָאֵל הַכָּל נִרְמְזוּ בְּמַעֲשֵׂי אֲבוֹת כְּמוֹבָא בְּמִדְרַשׁ רַבָּה (וַיִּשְׁלַח פְּרָשָׁה ע"ה סִימָן י"ג) עַל הַפְּסוּק: "וְרוּחַ תְּשִׁימוּ בֵּין עֶדֶר וּבֵין עֶדֶר" (בְּרַאשִׁית לֵב טז), דְּהֵינּוּ שִׁיחֵיָה רוּחַ בֵּין צְרוּתֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְזֶהוּ כְּוָנָתוֹ כָּאֵן שְׁנִיף פְּרוּשׁ אַכְלִיף, הַצְּרוּת וְהִיסוּרִים שְׁמַכְלִים אוֹתָהּ הֵן כְּעֶדֶר הַקְּצוּבוֹת, כְּאֶשֶׁר נִקְצְבוּ עַל פִּי הָעֶדְרִים שֶׁשִּׁלַּח יַעֲקֹב לַעֲשׂוֹ כֵּן הוּא שְׁעָלוּ, שִׁיסוּרִים

עולים ומסתלקים מן הרוחצה, כשרוחצים את כתם העונות, כי נאמנים הם בשליחותן, שכלם מתאימות, סבת שליחת היסורים הוא, בכדי לזכך את ישראל, שיהיו מחברים להשכינה, [מתאים הוא מלשון חבור], וכן אמרו במדרש, שישאל הם מתאמים לשכינה, "ושכלה אין בהם" בכדי שלא ידח ממנו נדח, ועל ידי יסורים כלם יזדככו ויתחברו להשכינה הקדושה, ושום שכול לא יהיה בהם עכ"ל.

ובאמת זוהי כל התכלית של אריכת הגלות, לבלתי ידח ממנו נדח, וכמו שירידת ישראל לגלות מצרים היה כדי לתקן הניצוצות הקדושים שנפלו שם, כן הוא בגלותנו זאת, כל ככד השעבוד הוא לזה, כי על ידי היסורים מתמקקים העונות. אף ידוע כי כבר הבטחנו דעל ידי למוד כל פרד"ס התורה ובפרט למוד הזוהר הקדוש, לא יצטרכו נסיון, ולא יסורים, והם מצליחים ומבירים הניצוצות הקדושות באהבה, וכדברי האור החיים הקדוש (פרשת ויחי), ותרמח"ל הקדוש, ובהבטחת הרע"א מהימנא ע"ה, וכאשר ידבקו ישראל הקדושים והטהורים בזוהר הקדוש, ירבה הדעת דקדושה ואהבת דודים והשראת השכינה הקדושה, וכמאמר הזוהר הקדוש על הפסוק: "ותפתח ותראהו את הילד והנה נער בכה ותחמל עליו ותאמר מילדי העברים זה" (שמות פרק ב' ו'), ואומר "כי נער ישראל ואהבהו וממצרים קראתי לבני" (הושע פרק יא א), נער

מחזק ואמץ הלב, שיש לו לב חזק ביותר לרוץ בקשרי המלחמה, כמובא בספרים: (ליקוטי מוהר"ן, חלק שני סימן מו)

כל הרוצה לכונו בעבודת השם באמת אי אפשר לו לכונו כי אם על ידי שיחשוב, שאין בעולם כי אם הוא לבדו יחידי בעולם. ולא יסתכל על שום אדם המונועו, כגון אביו ואמו או חותנו ואשתו ובניו וכיוצא בהם, או המניעות שיש משאר בני העולם המלעיגים ומסיתים ומונועים מן דרך האמת. וצריך שלא יחוש ולא יסתכל עליהם כלל רק יהיה בבחינת אחד היה אברהם כאלו הוא יחידי בעולם:

(לקוטי עצות, ערך מניעות אות ט')

העיקר הוא לב חזק ואמץ, ואז אין לו שום מניעה בפרט המניעות בגשמיות, כגון מחמת ממון או שמוע אותו ואשתו ובניו וחותנו או אביו ואמו, מכל שכן שאר אנשים כשמונועים אותו על ידי דבריהם ובליצנות שלהם מלהתקרב אל האמת, הכל בטל ומבוטל למי שמתחזק ומאמץ את לבבו

בהשם יתברך: (לקוטי עצות, ערך מניעות אות ט')

ומעין זה מה שמספרים בשם הבעל שם טוב, זכר צדיק וקדוש לברכה, משל, שמלך אחד הניח אוצר גדול במקום אחד, וסבב באחיות עינים כמה וכמה חומות סביב האוצר וכשבאו בני אדם לאלו החומות, נדמה להם שהם חומות ממש, וקשה לשברם. וקצתם חזרו תכף, וקצתם שברו חומה אחת ובאו אל השניה ולא יכלו לשברה, וקצתם שברו יותר ולא יכלו לשבר הנשארים, עד שבא הבן מלך, אמר: אני יודע, שכל החומות הם רק באחיות עינים, ובאמת אין שום חומה כלל, והלך לבטח עד שעבר על כלם. ומזה יבין המשפיל הנמשל מאליו על כל המניעות וההסתות ופתויים, שהם בחינת חומות, שיש על אוצר של יראת שמים, שבאמת אינם כלום. והעקר לב חזק ואמץ, ואז אין לו שום מניעה ובפרט המניעות בגשמיות, כגון מחמת ממון או שמונוע אותו ואשתו ובניו וחותנו או אביו ואמו וכו', וכיוצא, הם כלם בטלים ומבטלים למי שלבו חזק ואמץ להשם יתברך. וגם אפלו גבורה של הגבורים, הוא רק

ישראל ואהבהו על ידי למוד הזוהר הקדוש¹ ישראל ננערים מעפר, "ויזעקו ותעל שועתם אל האלקים מן העבדה" (שמות פרק ב כג), ותעל שועתם אל האלקים, לגוים דין ולישראל אהבה ורחמים, [פדברי הרשב"י בזוהר הקדוש]. ואמרו במדרש רבה (דברים פרשה ב פסקה כג) דבר אחר אמר רבי אלעזר כשנגאלו ישראל ממצרים לא נגאלו אלא מתוך חמשה דברים אלו, מתוך צרה, ומתוך תשובה, ומתוך זכות אבות, ומתוך רחמים, ומתוך הקץ. מתוך צרה דכתיב, "ויאנחו בני ישראל" (שמות ב, כג), מתוך תשובה דכתיב "ותעל שועתם" (שם), מתוך זכות אבות דכתיב, "ויזכר אלקים את בריתו" (שם פסוק כד), ומתוך רחמים דכתיב, "וירא אלקים את בני ישראל" (שם פסוק כה), מתוך הקץ "וידע אלקים", ואף לעתיד לבוא אין נגאלים אלא מתוך חמשה דברים הללו, מתוך צרה דכתיב "בצר לה" (דברים ד, ל), הרי מתוך צרה, "ושבת עד ה' אלקיך" הרי מתוך תשובה, "כי א-ל רחום ה' אלקיך" הרי מתוך רחמים, "ולא ישכח את ברית אבותיך" הרי מתוך זכות אבות, "ומצאנו כל הדברים האלה באחרית הימים" הרי מתוך הקץ, ודוד פירש אותן "וירא בצר להם" (תהלים קו, מד) הרי מתוך צרה, "בשמעו את רנתם" הרי מתוך תשובה, "ויזכר להם בריתו" הרי מתוך זכות אבות, "וימתן אותם לרחמים" הרי מתוך רחמים, (שם) "הושיענו אלהי ישענו וקבצנו והצילנו מן הגוים" הרי מתוך הקץ, עכ"ל. ובלמוד הזוהר הקדוש אנו נגאלים, כי בכחו לברר ניצוצי הקדושה מתוך הקלפות, ולקרב את הגאולה, וכידוע כל עכוב הגאולה הוא היות ואותם הנשמות דורשות להוציא אותם מתוך הקלפות, וכן כל היסורים רחמנא ליצולן באים מחמת זה, ולמוד הזוה"ק יכול לברר ניצוצי הקדושה, הנמצאים בעומק הקלפה, מה שאין כוח בשאר למודים לעשות. ועל ידי זה נזכה להמשיך ברכה ושיועה וקדושה על עם ישראל, ועוד מוסיף ואומר הרב בניהו יששכר שמואלי "ואפילו ילדים קטנים בתלמוד תורה תינוקות של בית רבן צריכים לעסוק בזוה"ק ולא לפחד, כי אדרבה בלמודם מסירים את הפחד

1. ובספר שיח יצחק (חלק א - דרוש בענין ב' נוגין של ויהי בנסוע וכו'), וב' צבאות הם צבא מעלה בשמים, וצבא מטה בארץ, הם ישראל, והם ג"כ נקראים "נער", כמ"ש "כי נער ישראל ואוהבהו", וכאשר מתחברים ב' הצבאות ביחד ע"י התורה והמצוות שמקיימים ישראל, אז מקבלים הברכות משדי אמם, ואז אין עין הרע שולטת בהם.

2. ובתרגום יונתן (על שיר השירים פרק ח פסוק ט'), על הפסוק אם חומה היא וגו', כתב, דקודם זמן הגאולה יאמר מיכאל רבהון דישאל, שאם יתנו ישראל כספא למקני יחוד שמיה דמרי עלמא אז

יצילו בזה את ישראל בזמן מלחמת גוג ומגוג, ואין רשות לעמים לשלוט בהם, ואפילו אי מסכנא היא מן פיקודיא נבקש רחמים עליה ויזכר להם הזכות התורה שעוסקים בה התינוקות, עיין שם בלשונו הטהור ותרווה נחת. וצריך ביאור מה שכתב אי מסכנא היא מן פיקודיא, הלא יש לנו הרבה מוסדות לימוד תורה וצדקה? אלא צריך לראות מה שכתב בתחילת דבריו, וזה לשונו: למקני יחוד שמיה דמרי עלמא אז יצילו בזה את ישראל בזמן מלחמת גוג ומגוג, זאת אומר שדווקא למקני יחוד שמיה דמרי עלמא, אבל לא אלו הבונים בנינים

מעם ישראל, וכדאמרו בזוה"ק (שמות ט): שְׂבָזְכוֹת לִימוּד הַתִּינוּקוֹת יִתְגַּבֵּר כּוֹחַ הַמָּשִׁיחַ לְבָא וּלְגַאֲלָנוּ בְּרַחֲמִים, וְאַפִּילוּ נָשִׁים צְדָקָנִיּוֹת^[ח] יִגְרְסוּ בְּזוֹהַר הַקְדוּשׁ וַיָּבֵא מִזֶּה רַק טוֹב, וְהָיָה זֶה שְׁלוֹם אָמֵן, עכ"ל. וכשהאור הפנימי מתגלה, מתקנים "מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה" (שיר השירים ח, ז), "שְׁלֵהֲבִתִּי-הָ", "וְהָשִׁיבוּ וְחִיו" (יחזקאל יח, לב), "וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בָּהּ אֱלֻקִּיכֶם חַיִּים פְּלִכֶם הַיּוֹם". (דברים ד, ד)

והנה, זכינו שספר הזוהר מצוי לכל אדם, בכל קצוות תבל, כמו שאמר הרשב"י בזוהר הקדוש, שהחכמה הזאת צריכה להמצא לכלל ישראל בסוף הימים, בדורו של מלך המשיח, כלומר בדורנו אנו, ולכן משמים מעוררים, ומזכים את ישראל, בלמוד הקדוש הזה, וקבעו גדולי ישראל, שנכון לכל יהודי שיקבע לעצמו, אפילו קריאה של דָּבָר מוֹעֵט^[ט] בספר הזוהר מדי יום, ובכך יוכל בעזרת ה' לדיק בספר הזוהר. והרי ידוע שספר הזוהר ממרק את נשמת האדם מכל דבר רע, והקריאה בו היא סגולה לכל הישועות וההצלחות, וכשיבוא המשיח יחפש את אלו שעזרו וסעדו את השכינה הקדושה בלמוד הזוהר הקדוש ובזכותם הגיע, (עי' זוה"ק שמות ז).

ככמה מצוות, שקיימו בדורות ראשונים: פעם אחת שאלתי למורי, זכרוננו לברכה, איך היה אומר לי, שבנפשי יש מעלה כל כך, והרי קטן שבדורות ראשונים היה צדיק וחסיד, שאין אני מגיע לעקבו. ויאמר אלי: דע, כי גדולת הנפש אינה תלויה כפי מעשה האדם הנראה לעיניים, כי בוחן לבות וכליות ה' יתברך, וכפי הזמן והדור ההוא מעשה קטן מאוד בדור הזה שקול ככמה מצוות בדורות ראשונים, כי בדורות אלו הקליפה שולטת והרע מתגבר מאוד מאוד, עד אין קץ. מה שאין כן בדורות ראשונים, ואילו הייתי אני היום באותן הדורות, היו מעשי וחכמתי נפלאים ועולים מכמה צדיקים הראשונים תנאים ואמוראים, אשר על כן לא אצטער על זה כלל, כי בלי ספק יש לנפשי נפש בניה וזכירה ורבי עקיבא מעלה יתרה על כל הצדיקים ראשונים מזמן התנאים ואמוראים. עד כאן לשונו, ואם כן מה נענה בדור הזה אשר עם כמה אלפים ורבבות מדורגות נתקטן הדור מאז ועד עכשיו, בודאי הוא חשוב מקצת העבודה גבי קודשא בריך הוא בזמן הזה מאוד מאוד בלי שעור (שבחי רבי חיים ויטאל ז"ע, שער הגלגלים דף ס"ב עמ' ב').

כביכול לתורה ולבית הכנסת, וכל כוונתם הוא לשם עצמם, כמו שכתב בזוהר הקדוש (בראשית דף כ"ה): על חמשה מיני ערב רב שאחד מהם הם אלו וזה יהיה ניסיון הערב רב לפני הגאולה, ולכן מיכאל הכהן הגדול שר ואפוטרופוס של ישראל מחפש מי שנותן כסף לשם שמים ולא נתקיים בו הקללה של ירמיה הנביא על אנשי ענתות הכשילים בעניים שאינם מהוגנים (עי' ב"ק דף ט"ז ע"ב), וכאשר גם זה לא נמצא ונקראים מסכנא היא מן פיקודיא, מה שנשאר לנו זה רק לימוד תורתן של תינוקות של בית רבן, ולכן כל כך חשוב שהתינוקות ילמדו זוהר הקדוש שיעלה הבל פיהם הטהור לפני כסא הכבוד, להשפיע רחמים אהבה וגאולה על עם ישראל.

ח. וכמו שידוע מהאמא של הגה"צ רבי יהודה צדקה ראש ישיבת פורת יוסף ז"ע, אחיניתו של מרן הבן איש חי ע"ה, שהייתה קמה לפנות בוקר ולומדת זוהר הקדוש עד לפני תפילת הנץ ואחר כך מתפלל בציבור בנץ החמה, ומסיימת את כל הזוהר הקדוש בכל שנה ושנה, ולזה זכתה לבנים צדיקים קדושים וטהורים.

ט. כל מעשה טוב, ואפילו קטן, בדור זה – שקול

והנה כל אחד משתומם? מפני מה באו הרבה אסונות נוראים ומשנים? 10 גדולי ישראל נפטרו אחד אחרי השני, משפחות שלמות נמחקו מן העולם באפן טרגי, שאין השכל האנושי יכול לסבול, וכלם שואלים על מה עשה ה' ככה?

תשובה: צא ולמד מה שכתוב בב"ח (אורח חיים סימן מ"ז) לבאר מפני מה באו ענשים גדולים וקשים על ישראל. והוא מפני שלא למדו את נשמת התורה, אלא למדו רק לצרכם הגשמי בלבד, עין שם.

ואמר הרשב"י ע"ה (תיקו"ז כ"א דף ג'ו:)... שכאשר ישראל יורדים, השכינה הקדושה יורדת עמם... שהסיגים הם הרשעים מתו במצרים, ובגלותא בתראה עתיד הקדוש ברוך הוא לקטלא לון, את הרשעים שהם הערב רב... כגוונא דא בגלותא בתראה שיגאלו ממנה על ידי למוד הזה"ר ביה רמוז הו"ה ר"ז - שאם ילמדו בספר הזהר - דאיהו אור דפורקנא בתריתא, על ידי זה יאיר לנו הקדוש ברוך הוא את אור הגאולה האחרונה, לקים כימי צאתה מארץ מצרים אראנו נפלאות - שיזכו לעמק סודות התורה כמו שכתוב: גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך - ודא איהו כל הבן הילוד היארה תשליכוהו - שילמדו את פנימיות אור התורה וכו'. ועיי"ש שכל העניות בא רק שלא עוסקים בסודות התורה, ולכן דחק זה ישלים הסאה של הגלות... כשיהיו בתכלית עניות [כמאמר חז"ל תכלה פרוטה מן הכיס] אז תושיע אותם... שגלות אחרונה זו דערב רב, היא גלות דדוחקא ולצנוותא, עיי"ש. וראה עוד (תקון ל' נתיב תנינא), לשון הקדש: קומו והתעוררו בשביל השכינה הקדושה, שהרי יש לכם לב ריקן בלי בינה לדעת ולהשיג אותה, אף על פי שהיא בתוככם... אבל השכינה אומרת 'מה אקרא', כלומר אין בה כח להרים את עצמי מעפר, בשביל ש'כל הבשר חציר', כלם המה כבהמות אוכלי עשב וחצר, כלומר שעושים המצוות בלי דעת כמו בהמות, ו'כל חסדו כציץ השדה', כל החסדים שעושים, לעצמם הם עושים, כלומר שאין פונתם במצוות שעושים, שתהיינה בכדי להשפיע נחת רוח ליוצרים אלא רק לתועלת עצמם הם עושים המצוות, ואפלו הטובים שבהם, שמסרו זמנם על עסק התורה, לא עשו זה, אלא לתועלת גופם עצמם, בלי פונה הרצויה, בכדי להשפיע נחת רוח ליוצרים. בעת ההיא נאמר על הדור, רוח הולך ולא ישוב, להעולם, דהינו רוח המשיח, הצריך לגאל את ישראל מכל צרותיהם עד לגאולה השלמה לקים הכתוב, כי מלאה הארץ דעה את השם וגו' הרוח הזה נסתלק לו והלך, ואינו מאיר בעולם. אוי להם לאותם אנשים הגורמים שרוחו של משיח יסתלק וילך לו מהעולם ולא יוכל לשוב לעולם, שהמה הם העושים את התורה ליבשה, כלומר, בלי משהו לחלוחית של שכל ודעת, כי מצטמצמים רק בחלק המעשי של התורה, ואינם רוצים להשתדל ולהבין בחכמת הקבלה, לידע ולהשפיל בסודות התורה וטעמי מצוה. אוי להם, שהם גורמים במעשיהם הללו, שיהיו עניות וחרב וחסר ובזה והריגות והשמדות בעולם, עד כאן. וכתב המהרח"ו: וכל אחד ואחד ישית אל לבו, כי בעבור התרשלותו מללמוד בחכמה הזאת, גרם כמה

צרות לאחינו בני ישראל, כמו שענינו ראות תמידין כסדרן, צרות תכופות ובאות עליו, ועל אחינו בני ישראל הנפוצים בארבע כנפות הארץ, זה רודה וזה מרדה, ודאי נתקנים מאמר המובא לעיל שבמניעת למוד החכמה הזאת גורם עניותא וחרבא ובזה וכו'. אשר על פן האיש הירא את דבר השם בעיניו, יראה ובלבבו יבין, ויחוס הן על נפשו הנשבעת ועומדת קדם בואה לעולם הזה שילמד בסתרי תורה, כדי למינדע למריה, ולא יצטרף לחזר בגלגול, והן על נפש בניו, שלא יענשו על דבר זה במניעת למודו בחכמת האמת, והן על נפשות האביונים והאמללים המטלים ברעב ובחסר כל, בחסרון כיס הקשה מכלם, והוא הגורם לזה, והן על אבוד כמה נפשות מישראל, שנאבדו בקצות הארץ, על ידי אויבי ושונאי ישראל, וכל אחד יאמר בשלי הצער הזה, ויתודה בקול מר, ויאמר אהה מה עשיתי, ומה גרמתי צרות וצערנים ובלבולים, על קצורי בעבודת השם, ומנעתי עצמי ואחרים כמוני, מללמד בחכמה הזאת, בשום צד מן הצדדים, אם בלמוד ואם בחזוק ואם בהתקרבות ואם במניעת הטוב, כל אחד ואחד מה שיכלת בידו לעשות להתאמץ ולהתחזק בכל חזק ובכל תקף לעורר לבבות אחינו בני ישראל, בכל הדברים שכתבנו, אחת לאחת, ויפנה לבו לעבודת השם בכל ימיו ושנותיו, אשר חי על פני האדמה, כי לכך נוצר האדם הקרוי בצלם אלקים, ויעזרנו על כבוד שמו ותקותנו חזקה, שדברים אלו היוצאים מעמקי הלב, יכנסו בלב האדם המבין בעין השכל, ושכרו כפול מן השמים, השם יסלק חרון אפו מעל עמו ישראל, אמן, עכ"ל המרח"ו.

ויש לנו עצה אחת וברורה, לרוץ לרבי שמעון בר יוחאי, על ידי למוד ועסק בספר הזהר הקדוש, שבזאת מבטיח לנו הרשב"י, שנצא ברחמים מהגלות, ולא צריך נסיון ונפיון של ענין. וכידוע דברי המקבלים, מורנו הרב רבי חיים ויטאל, הרש"ש, הבעל שם טוב, והבן איש חי ועוד, דעתיד למוד זה להתפרסם ולהגלות, ועל ידו תגאל השכינה הקדושה ותבוא הגאולה. ועוד דברי הגה"צ המקבל רבי שמואל דרזי זצ"ל, דהרוצה להאריך ימים, יחזיק בעץ החיים, כלומר ילמד בתורת הסוד ובזה יאריכו ימיו, ומבלה זו מפי מרנא רבי יאודה פת"ה זי"ע נאמרה, וכך הוה גם למעשה כמה וכמה פעמים [ועתה מובן למה תלמידי החפץ חיים זכו לאריכות ימים, למעלה מתשעים שנה, בגלל שלמדו זוהר הקדוש]. ומעשה בחכם אחד שחלה ולא אבה לשמע, ואכן לאחר כמה ימים שבק חיים לכל חי רחמנא ליצילן. וכל גדולי הספרדים שלבם היה רחב כאולם – השיגו כל מעלתם על ידי למוד הזהר הקדוש תמידים כסדרם.

הרבה שואלים: האם בחורים צריכים ללמוד זוהר הקדוש או די להם באמירת פתח אליהו?

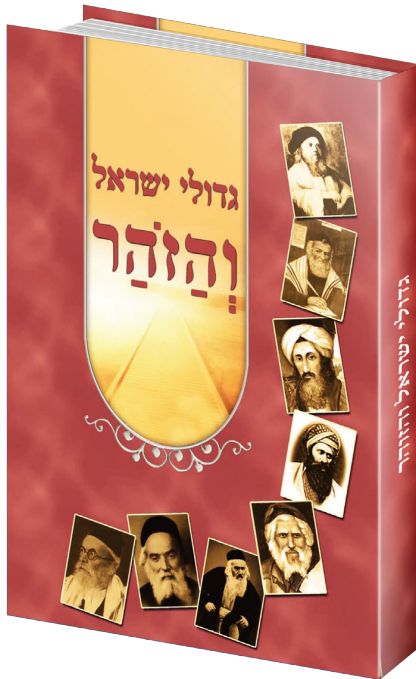
תשובה: אמר הגאון הצדיק רבי שלמה בלוך זצ"ל בשם רבו החפץ חיים זי"ע, שעל למוד ספר הזהר, אין שום הגבלה, כי רבו מדרש, והיה החפץ חיים מעורר

לכלם שילמדו כל שבת את הזהר של אותה פרשה, ואפלו לבחורים (ר' יוסף בן שלמה מפוז'ין, הוספות בגין יוסף). ורבינו החזון איש ז"ע הורה לשואליו, ללמד זהר בספר מוסר. ובספר מעשה איש, (עבודות על מרן הגאון הקדוש החזון איש זצ"ל) כתב משמו: לשון הזהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי חז"ל.

אנשים שואלים: מה אני יכול לעשות למען המשיח?

תשובה: כתב הגאון בעל מלא הרועים (בספרו קהלת יעקב ערך סוד), וז"ל: על ידי עסק ישראל בסודות התורה יבוא משיח צדקינו בב"א, כמבואר בזה"ק, וסימן לדבר, סו"ד במלוי - סמ"ך ו"ו דל"ת גי' = משיח בן יוסף [566] במכון, שאף משיח בן יוסף יתיה ויתקיים על ידי זכות לימוד רזין דאורייתא, עפ"ל - ומכאן חובה על האדם מלבד התפילה שלא ימות משיח בן יוסף, כמו שכתב האריז"ל, לכוון בברכת ובנה ירושלים, בתפלת שמונה עשרה להתפלל על משיח בן יוסף שלא ימות, גם מחיב ללמוד זוהר ולכוון לזכות משיח בן יוסף שלא ימות ח"ו. וזהו שאמר הפייטן (הקליר הוא רבי אלעזר בן הרשב"י), בהושענות, "הושע נא למען סודך", ואמר אליהו הנביא (בתנא"ר פכ"ז), אין ישע אלא בימות דוד, עכ"ל, כלומר הישועה היא בביאת המשיח בן דוד, וזה יהיה "למען סודך", בזכות שאנו לומדים סודות תורתך הקדושים. וזה היה רצונו וכוונת בקשת הרשב"י קודם הסתלקותו, שאמר (זהר ח"ג רצ"א): בתרגום ללשון הקדש הפה הפה שזכית לכל זה, לא יתיבשו מימך, והנביעה שלך תמשיך ולא תפסיק, כלומר שימשיך לדבר ולגלות סודות התורה, גם אחרי פטירתו, וזה יתקיים גם בעולם הזה, על ידי שנלמד ונעסק בתורת הרשב"י, וכך נמלא רצונו, ויהיו שפתותיו דובבות בלי הפסק. ובכך ימליץ טוב עלינו, ויגן בעדינו, לפני יושב מרומים, לגאלנו ולשלוח לנו את משיח צדקינו בב"א.

ספר זוהר לשבים

והוא לקוט דברי אלקים חיים מהתנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע ועליו חונים גדולי הדורות
תנאים ראשונים ואחרונים בבחינת מראה מקום ודרך לשבים, למען ידעו את הדרך אשר ילכו בה
והמעשה אשר יעשו.

התשובה קדמה לעולם

ולא עוד אלא אם אדם חב הא
ולא עוד, אלא אם אדם חוטא,
אקדים ליה תשובה וא
הרי מקדים לו תשובה
לאהדרא למאריה לאתקנא במה
לחזור לרבנו לתקן במה שחטא.
דחב.

זוהר פ'
בראשית (כג)
עמוד א'

תשובה קדמה לעולם

כד בעא למברי אדם אמרה
בשרצה לברא אדם, אמרה
תורה קמיה, אי בר נש
יתברי, ולבתר יחמי ואנת תידון
ליה, אמאי יהון עוברי ידך
למננא, דהא לא ייכול למסבל
דינך. אמר ליה קודשא בריך
התורה לפננו: אם
האדם יברא ואחר כך יחטא
ואתה תידון אותו, למה יהיו
מעשי ידיך לחנם, שהרי לא יוכל
לסבל את דינך? אמר לה הקדוש

זוהר פ'
תולדות
(קל"ד)

מהם התשובה. ועין ספר פד הקמח (ערך ראש
השנה) בענין תשובה - רפואה למכה, ובענין עקר

א. ועין לקוט שקיעוני (בראשית פרק ב' קמז כ'), בענין
שבועה דברים נבראו קדם בריאת העולם ואחרי

הוא, הא אתקינת תשובה^א עד ברוך הוא: הנה תקנתי תשובה
לא בראתי עלמא. טרם שבראתי את העולם.

ג'

עשרת ימי תשובה – זמן לתשובה

תא חזי, בד אתער דינא בא ראה, כשמתעורר דין
בעלמא, דקודשא בריך
הוא יתיב על פריסי דינא למידן
עלמא, בעי בר נש לאתערא
(בדינא) תשובה^א, דייתוב מחיובא
(נ"א מחובוי). דהא ההוא יומא,
פתקין בתיבו, ומשתבחי בלהו
באחמא הא בתיבין. אי זכי בר

דינא, ראה, כשמתעורר דין
בעולם, כשהקדוש ברוך
הוא יושב על כסא דין לדון את
העולם, צריך אדם לעורר [בדין]
תשובה שישוב מהרשע
[מחטאיו], שיהרי אותו יום
נכתבים פתקים, וכלם נמצאים
בתיק פתובים. אם זכה אדם

זוהר פ' ויחי
(דף ר"כ)

ק"ל, דיני עשרת ימי תשובה, בענין חייב כל אדם
לפשפש במעשיו בימים אלו. ועין בד הקמח (ערך
ראש השנה) בענין עשרה ימים נתנה שהות לחוטא
לשוב מחטאו לפני חיתום דינו. ועין פסיקתא
רבתי (פרשה מ') בענין עשרת ימי תשובה כנגד:
כנגד עשרה קרבנות כנגד תשע מדות שכתב
הנביא והם כנגד תשעה ימים שבין ראש השנה
ליום הכפורים כנגד עשרה מאמרות בהם נברא
העולם כנגד עשרת הדברות כנגד עשרה פסוקים
של מלכות, זכרונות ושופרות. ועין שפת אמת
(דברים ראש השנה שנת תרמ"ב), בענין ראש השנה
כנגד מאמר בראשית. ועין יערות דבש (חלק שני
דרוש ה') בענין בראש השנה – "ותנח התבה",
ומשם נמשך הכח לעשרת ימי תשובה להיותם
מקשרים לקבל תשובת השב.

התשובה להתבונן בשפלותו.
ב. ועין ספר לקוטי הלכות (הלכות מילה הלכה ג'),
בענין תשובה בחינת חסד חנם. ועין ספר עין
הדעת טוב (פרשת בא), בענין תשובה לפני
משורת הדין. ועין ספר בית אלקים (שער התשובה
פרק ארבעה עשר), בענין תשובה נתנה רק לישראל.
ועין ספר פתח שם טוב (לרבי אברהם מקולוניא ז"ל),
בענין תשובה קדמה לעולם על פי תורת הסוד.
ועין מאור (פרשת ואתחנן) בענין אלקמלא עולם
התשובה לא היה העולם מתקנים.
ג. ועין שם משמואל (חלק מועדים ערב יום הכפורים
שנת תרע"ד) בענין עשרת ימי תשובה כנגד עשרה
מאמרות בהם נברא העולם. ועין בית אלקים (שער
התשובה, פרק ט"ו), בענין תשובה בעשרת ימי
תשובה מקבלת יותר. ועין קצור שלחן ערוך (סימן

נֶשׁ דִּייתוּב קָמִי מְאָרִיָּה, קָרְעִין שְׁיָשׁוּב לִפְנֵי רַבּוֹנוּ, קוֹרְעִים אֶת
פְּתִיקִין דְּעָלֶיהָ. הַפְּתִיקִים שְׁעָלֶיו.

ד

יום הכפורים – יום מיחד לתשובה

לְבַתֵּר קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וּמִין אַחֲרַךְ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
קָמִיָּה דְּכַר נֶשׁ, יוֹמָא מְזִמִּין לִפְנֵי הָאָדָם אֶת
דְּכַפּוּרֵי יוֹמָא דְּתַשׁוּבָה. אִי תְּבַלֵּי
מִחֲמַאֵי טַב. וְאִי לֹא, פְּקִיד
מִלְכָּא לְמַחֲתָם פְּתִיקִין. וְוִי, דִּהָא
תַּשׁוּבָה בְּעֵיָא לְאַסְתַּלְקָא מִנִּיהָ. כִּי הַתְּשׁוּבָה רוּצָה לְהַסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ.

זוהר פ' ויחי
(ר"כ)

ה

סבות – ראשון לחשבון עוונות

אִי זָכִי בַתְּשׁוּבָה[ח], וְלֹא אִם זָכָה בַתְּשׁוּבָה וְלֹא שְׁלָמָה
שְׁלִימָתָא בְּדָקָא יָאוּת, כְּרָאוּי – תּוֹלִים לוֹ עַד אוֹתוֹ

זוהר פ' ויחי
(ר"כ)

שְׁיֻכְלוּ לְהַתְעַלּוֹת אֶל דְּבָקוֹת הָעֲלִיוֹן. וְעֵין מִטָּה
אֶפְרַיִם (סִימָן תַּרְכָּג), בְּעֵינָן יִתְאַמֵּץ לְעוֹרֵר לְבָבוֹ
בַּתְּפִלָּה נְעִילָה.

ה. וְעֵין יִלְקוּט שְׁמֻעוֹנִי וַיִּקְרָא (פָּרָק כ"ג דְּמִזְזוּ תַרְנ"א),
בְּעֵינָן רָאשׁוֹן לְחֻשְׁבּוֹן עוֹנוֹת עַל פִּי מִשְׁל. וְעֵין
תַּפְּאֶרֶת שְׁלָמָה (עַל הַמוֹעֲדִים לְשִׁמְיָי גִּצְרֵת), בְּעֵינָן כְּפִי
עֲרֵךְ הַתְּשׁוּבָה כֵּן תִּגְדֵּל הִיחוד וְהַאֲהָבָה. וְעֵין שֵׁם
מִשְׁמוּאֵל (חֶלֶק הַמוֹעֲדִים סָבוֹת שְׁנַת תַּרע"ג), בְּעֵינָן חֶג
הַסָּבוֹת הַגָּנָה לְבַעֲלֵי תְשׁוּבָה. וְעֵין סִפְר הַתּוֹדָעָה

ד. וְעֵין בְּשִׁל"ה הַקְדוּשׁ (מִסְכַּת חוּלִין פָּרָק נר מִצְוָה נ),
בְּעֵינָן תַּכְלִית הַשְּׁנָה – תַּפְּלִית נְעִילָה. וְעֵין רַבְּנֵי
בְּחַי' (וַיִּקְרָא כג, כח) בְּעֵינָן עֲצוּמוֹ שֶׁל יוֹם מְכַפֵּר
לְשָׁבִים מְעוֹנוֹתֵיהֶם. וְעֵין בֵּית אֱלֹקִים (שְׁעַר הַתְּשׁוּבָה
פָּרָק שֵׁנִי), בְּעֵינָן עֲצוּמוֹ שֶׁל יוֹם מְכַפֵּר לְפוֹעֲלִים
לְכַפֵּרֶת עוֹנוֹתֵיהֶם. וְעֵין תּוֹרַת מוֹשֶׁה (וַיִּקְרָא כג לא -
לב), בְּעֵינָן תְּשׁוּבַת רֹאשׁ הַשְּׁנָה תּוֹלָה וְיוֹם הַכְּפוּרִים
מְכַפֵּר. וְעֵין תַּפְּאֶרֶת שְׁלָמָה (עַל הַמוֹעֲדִים יוֹם כְּפוּרִים),
בְּעֵינָן מַחִילַת הָעוֹנוֹת בְּיוֹם הַכְּפוּרִים הִיא עַל מִנְּת

תליין ליה עד הווא יומא פתראה דעצרת, דהווא תמינאה לחג. ואי עבד תשובה שלימתא לקמי מאריה, אתקראעו. ואי לא זכי, אינון פתקין נפקין מבי מלכא, ואתמסרן בידוי דסנטירא, ודינא מתעביד, ופתקין לא מהדרן תו לבי מלכא.

יום אחרון של עצרת, שהוא שמיני לחג. אם עשה תשובה שלמה לפני רבונו - נקראים. ואם לא זוכה - אותם פתקים יוצאים מבית המלך ונמסרים בידי מלאך הדין, והדין נעשה, ופתקים יותר לא חוזרים עוד לבית המלך.

פי

חטא אדם הראשון

כדי להבין מאמר הבא נקדים מה שפתיב האר"י זכרנו לברכה (מובא במקדש מלך) כי אדם הראשון כשנברא היו לו נפש רוח נשמה דאצילות, ולבושי הנפש רוח נשמה שלו היו מחשמלי עולמות בריאה יצירה עשיה, וכשחטא נסתלקו ממנו הנשמה והרוח שהם נקראים זיהרא עלאה, והלבושים דחשמלי בריאה יצירה עשיה לקחתם קלפת נגה, ונשארה בו הנפש לבדה, ועשה הקדוש ברוך הוא לבוש לנפשו מחשמל הסובב את גן עדן הארץ וזה היה היתנות אור בא', לכן בתורתו של רבי מאיר היה כתוב היתנות אור בא' בשביל החשמל הזה, ואחר כך עשה לו הקדוש ברוך הוא עוד לבוש אחר מקלפת נגה והוא נקרא בתורה היתנות ע'ור בע'.

תנינן ברוך דמתניתין, מאי דכתיב, (בראשית ג) וידעו כי ערומים הם, ידיעה ידעי ממש. דהווא לבושא דיקר, דאתעביד מאינון יומין, גרע מנייהו, ולא אשתאר יומא

שנינו בסוד המשנה, מה שכתוב (בראשית ג) וידעו כי עירמם הם - ידיעה ממש ידעו, שאותו לבוש של כבוד שנעשה מאותם ימים נגרע מהם, ולא נשאר יום מאותם

זוהר פי יוחי
(ריכ"ד)

מַאֲיָנוֹן יוֹמִין לְאַתְלָלְשָׁא בֵּיהּ. הָדָא הוּא דְבִתִּיב, (תהלים קלט) גְּלָמִי רָאוּ עֵינֶיךָ וְעַל סִפְרֶךָ כָּלָם יִכְתְּבוּ יָמִים יוֹצְרוֹ וְדָאִי, וְלֹא אֶחָד בָּהֶם, אֲשֶׁתָּאֵר חַד מִנֵּיהּוּ לְאַתְלָלְשָׁא בָּהּ. עַד דְּאֲשֶׁתִּדֵּל אָדָם, וְעָשָׂה תְּשׁוּבָה, וְהַקְדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קָבַל אוֹתוֹ וְעָשָׂה לוֹ כְּלִי לְבוּשׁ אַחֲרִים, וְלֹא מִן הַיָּמִים שְׁלוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (בראשית ג) וַיַּעַשׂ ה' אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ כְּתָנוֹת עוֹר וַיְלַבֵּשֵׁם.

מַאֲיָנוֹן יוֹמִין לְאַתְלָלְשָׁא בֵּיהּ. הָדָא הוּא דְבִתִּיב, (תהלים קלט) גְּלָמִי רָאוּ עֵינֶיךָ וְעַל סִפְרֶךָ כָּלָם יִכְתְּבוּ יָמִים יוֹצְרוֹ וְדָאִי, וְלֹא אֶחָד בָּהֶם, אֲשֶׁתָּאֵר חַד מִנֵּיהּוּ לְאַתְלָלְשָׁא בָּהּ. עַד דְּאֲשֶׁתִּדֵּל אָדָם, וְעָשָׂה תְּשׁוּבָה^[1], וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָבַל לֵיהּ, וְעָבִיד לֵיהּ מֵאֲנָא (מאני) לְבוּשָׁא אַחֲרֵינִין, וְלֹא מִן יוֹמוֹי. הָדָא הוּא דְבִתִּיב, (בראשית ג) וַיַּעַשׂ ה' אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ כְּתָנוֹת עוֹר וַיְלַבֵּשֵׁם.

כְּחָה שֶׁל תְּשׁוּבָה

... דְּכָל מֵאֵן דְּעָבִיד תְּשׁוּבָה, ... שְׁכָל מִי שְׁעוֹשֶׂה תְּשׁוּבָה,

זוהר פ' וישב
(קפ"ה)

(מסכת ראש השנה פרק תורה אור כ"א), בַּעֲנִין אָדָם הָרָאשׁוֹן הַשִּׁיג אֶת תְּקוּנָה הַנִּצְחִי אַחֲרֵי מִיתָתוֹ. וְעַן מִסְכַּת עֲרוּבִין (י"ה ב') בַּעֲנִין אָדָם הָרָאשׁוֹן חֲזָר בְּתִשְׁבָּה 130 שָׁנָה. וְעַן רִאשִׁית חֻקָּה (שער הַתְּשׁוּבָה פֶּרֶק רִאשׁוֹן), בַּעֲנִין אָדָם הָרָאשׁוֹן הַתְּעֵנָה עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה גּוֹכּוֹ כְּמִין כְּבֶרֶה וְנִתְקַבְּלָה תְּשׁוּבָתוֹ, כָּל מִי שִׁיּוּדַע פְּשָׁעֵיו וְעוֹזֵב נִצּוֹל מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֶנֶם, כְּשֶׁהִכִּיר אָדָם הָרָאשׁוֹן בְּכֻחָה שֶׁל תְּשׁוּבָה עָמַד וְאָמַר מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת וְכו'.

1. וְעַן לְקוּטִי הַלְכוֹת (הַלְכוֹת שְׁבַת הַלָּכָה ז'), בַּעֲנִין אָדָם הָרָאשׁוֹן נִבְרָא בְּרִאשׁ הַשָּׁנָה וּמִפְּנֵי שְׁחָטָא אָנוּ עוֹסְקִים בְּזִמְנוֹ זֶה בְּתִשְׁבָּה לְתַקְּנוֹ בְּחִינַת אָדָם. וְעַן מְנוּחַת הַקְּאֹדָר (אות רצא), בַּעֲנִין כָּשֶׁם שִׁאָדָם הָרָאשׁוֹן יֵצֵא זָכָאִי בְּדִין כֵּן אָנוּ זֹכִים בְּדִין. וְעַן מִדְּרַשׁ רַבָּה בְּרִאשִׁית (פֶּרֶשָׁה כב פֶּסָקָה יג), בַּעֲנִין קִין לְמוֹד אֶת אָדָם הָרָאשׁוֹן מִהִי כְּחָה שֶׁל תְּשׁוּבָה. וְעַן מִדְּרַשׁ תְּהִלִּים (מִזְמוֹר ק'), בַּעֲנִין מִכְסָּה פְּשָׁעֵיו לֹא יִצְלִיחַ וּמוֹדָה וְעוֹזֵב יְרוּחָם. וְעַן בְּשֵׁל"ה הַקְּדוֹשׁ

קודשא בריך הוא קיים ליה
בעלמא דין ובעלמא דאתי.

הקדוש ברוך הוא מקים אותו בעולם
הזה ובעולם הבא.

... דהא אי תב, ואתקין ההוא
אתר דפגים בחייו,
אתקבל קמי מלכא קדישא,
נמיל ליה, ואתקין ליה על תקוניו
לבתר. ודא אקרי בעל תשובה,
דהא ירית מותביה, דההוא אתר,
דההוא נהר דנגיד ונפיק, ואתקין
גרמיה ממה דהיה בקדמיתא.
(ס"א ההוא אתר דפגים ואתקין ליה על
תיקוניו בחייו אתקבל קמי מלכא קדישא
ונמיל ליה לבתר ודא אקרי בעל תשובה
דהא אתקין גרמיה ממה דהיה בקדמיתא)
פיון דאתתקין ותב בתיובתא, הא
סליק על תקונייה. דלית מלה
בעלמא, ולית מפתחא בעלמא,
דלא תבר ההוא דתב
בתיובתא^[ז].

... שְׁתָּרִי אִם שָׁב וְתִקֵּן אוֹתוֹ
מָקוֹם שְׁפָגַם בְּחַיּוֹ,
מִתְקַבֵּל לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ,
וְלוֹקַח אוֹתוֹ וּמִתְקֵן אוֹתוֹ עַל
תְּקוּנָיו אַחֵר כֵּךְ, וְזֶה נִקְרָא בְּעַל
תְּשׁוּבָה, שֶׁהָרִי יוֹרֵשׁ מוֹשְׁבּוֹ שֶׁל
אוֹתוֹ מָקוֹם שֶׁל אוֹתוֹ נִהָר
שְׁנַמְשֵׁךְ וְיוֹצֵא, וּמִתְקֵן עֲצָמוֹ
מִמָּה שֶׁהָיָה בְּרָאשׁוֹנָה (ס"א אוֹתוֹ
מָקוֹם שְׁפָגַם וּמִתְקֵן אוֹתוֹ עַל תְּקוּנָיו
בְּחַיּוֹ, מִתְקַבֵּל לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ,
וְלוֹקַח לוֹ אַחֵר כֵּךְ, וְזֶה נִקְרָא בְּעַל
תְּשׁוּבָה, שֶׁהָרִי תִקֵּן עֲצָמוֹ מִמָּה שֶׁהָיָה
בְּרָאשׁוֹנָה). פִּיּוֹן שֶׁתִּקֵּן וְשָׁב
בְּתְשׁוּבָה, הָרִי עָלָה עַל תְּקוּנּוֹ,
שְׁאִין דְּבָר בְּעוֹלָם וְאִין פִּתְחָא
בְּעוֹלָם שְׁלֹא שׁוֹבֵר אוֹתוֹ שֶׁשָּׁב
בְּתְשׁוּבָה. (מתוק מדבש)

זוהר פ'
משפטים
(דף ק"ו)

כְּתָרִים לִבְנֵי אָדָם, מִרְפֹּאת חוֹלִים, מַצֵּלֶת מִכָּל צַעַר
וּמִמְלָטָת מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֶנֶם, וְאֶפִּילוּ יֵשׁ בָּכֶם עֲבֵרוֹת
עַד כִּסּא הַכְּבוֹד מוֹעִילָה הַתְּשׁוּבָה. וְעַיִן פְּסִיקֶתָא
דְּרַב כְּהָנָא (פְּסָקָא כד אות יב) בְּעַיִן הַתְּשׁוּבָה כְּמוֹ חֵץ
הַנִּקְלָע לְמִרְחָק רַב בְּתְשׁוּבָה נִדְרָשֶׁת רַק פִּתְחָא

ז. וְעַיִן מִדְרַשׁ רַבָּה (וִיקְרָא פְּרָשָׁה י' פְּסוּקָה ה' בְּעַיִן תְּשׁוּבָה
עֲשֵׂתָה אֶת הַכֹּל וְתַפְּלָה עֲשֵׂתָה מִחֲצָה. וְעַיִן מִדְרַשׁ רַבָּה (שִׁיר
הַשִּׁירִים פְּרָשָׁה ח' פְּסָקָה ה') בְּעַיִן גְּדוֹל כְּחָה שֶׁל
תְּשׁוּבָה שְׁמִבְטָלֶת הַגְּזֵרָה וּמִבְטָלֶת הַשְּׁבוּעָה. וְעַיִן
תִּנְא דְּבִי אֱלֹהֵי רַבָּה בְּעַיִן הַתְּשׁוּבָה קוֹשֶׁרֶת

תי

פחה של תשובה

תנינן, לית מלה בעלמא שנינן, אין דבר בעולם שעומד
 דקיימא קמי תשובה, ולכל קודשא בריך
 תשובה, ולכל קודשא בריך הוא מקבל ודאי. ואם שב בתשובה הרי
 בתיובתא הא אודמן לקבליה ארח חיים, ואף על גב דפגים מה
 דפגים, בלא אתתקן, וכלא אתהדר על תקונייה, דהא אפילו
 במה דאית ביה אומא, (קמי קודשא בריך הוא קרי ביה כי יי' צבאות
 יעץ ומי יפר דא איהו רזא סתימא. ותו כד
 קודשא בריך הוא אומי אומא לא אומי
 אלא אם לא יעביד תיובתא דהא לית
 פתגמא דקיימא קמי תיובתא ועל כלא
 מכפר קודשא בריך הוא כד עבדין תיובתא

זוהר פ'
 משפטים
 (דף קז)

להשיג עד היכן פחה של תשובה מגעת אף
 לפושעים. ועין פרי צדיק (פרשת ויגש אות ח) בענין
 טוב להודות לה' – שצול מדינה של גיהנם.
 ח. ועין מנורת הקאור (פרק חמישי אות רפד); בענין
 פמה גדולה פחה של תשובה, אית דין ואית דין.
 ועין ספר התודעה (פרק שלישי פחה של תשובה),
 מאמר של בעל ספר התודעה על פחה של
 תשובה ובענין מה אקרוי חכמים במעלת
 התשובה.

כחודו של מחט, תשובה כהרף עין, תשובה של יום
 אחד מביאה את הגאולה תשובה מועילה גם
 לכופר בעקר מדת הקדוש ברוך הוא עולה על
 מדת בשר ודם. ועין ילקוט שמעוני (הושע פרק י"ד
 רמז תקל"ב), בענין גדול פחה של תשובה על כן
 שובה ישראל עד ה' אלוקיו. ועין כתבי הרמ"ע
 מפאנו (מאמר מאה קשיטה סימן עו), בענין פחה של
 התשובה עד סוף כל הדורות. ועין בשל"ה הקדוש
 מסכת יומא הלכות תשובה (ז) בענין אין מי שיכול

שְׁלֵמָה) הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַבֵּל
שְׁכָתוֹב: "חֵי אֲנִי נָאם ה' כִּי אִם
יִהְיֶה כְּנִיחוֹ וְגוֹמֵר" (ירמיהו כב,
כד), וְכָתוֹב: "כָּתְבוּ אֶת הָאִישׁ
הַזֶּה עֲרִירִי וְגוֹמֵר" (ירמיהו כב, ל),
וְאַחֵר שֶׁשָּׁב בַּתְּשׁוּבָה כָּתוֹב:
"וּבְנֵי יִכְנִיָּה אֶסֶר שְׁאֵלִיאל בְּנוֹ"
(דברי הימים א' ג, יז). מְכָאן
שֶׁהַתְּשׁוּבָה שׁוֹכֶרֶת כָּמָה גְּזוּרֹת
וְדִינִים וְכָמָה שֶׁלְשָׁלוֹת בְּרוּךְ
וְאֵין מִי שֶׁעוֹמֵד לִפְנֵי הַתְּשׁוּבָה.

וְעַל כֵּן כָּתוֹב: "וַיֵּצְאוּ וַרְאוּ
בַּפְּגָרֵי הָאֲנָשִׁים הַפּוֹשְׁעִים
בִּי" (ישעיהו סו, כד). אֲשֶׁר פָּשְׁעוּ
בִּי לֹא כָתוֹב, אֲלָא הַפּוֹשְׁעִים בִּי,
שֶׁלֹא רוֹצִים לָשׁוּב וְלִהְיוֹת נִחָם עַל
מַה שֶׁעָשׂוּ. אֲבָל כִּיּוֹן שֶׁהִתְנַחֲמוּ,
הָרִי מְקַבֵּל אוֹתָן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא. (מתוק מדבש).

שְׁלֵמָתָא) קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
מְקַבֵּל, דְּכַתִּיב, (ירמיה כב) חֵי אֲנִי
נָאם יי' כִּי אִם יִהְיֶה כְּנִיחוֹ וְגוֹ'
וְכַתִּיב (ירמיה כב) כָּתְבוּ אֶת הָאִישׁ
הַזֶּה עֲרִירִי וְגוֹ'. וְכַתֵּר דְּתַב
בְּתִיּוּבְתָא כְּתִיב, (דברי הימים א ג)
וּבְנֵי יִכְנִיָּה אֶסֶר בְּנוֹ וְגוֹ', מְכָאן
דְּתְשׁוּבָה מְתַבֵּר כָּמָה גְּזוּרִין
וְדִינִין, וְכָמָה שֶׁלְשָׁלוֹת דְּפְרוּלָא,
וְלִית מֵאן דְּקִיָּמָא קָמִי
דְּתִיּוּבְתָא.

וְעַל דָּא כְּתִיב, (ישעיה סו) וַיֵּצְאוּ
וַרְאוּ בַּפְּגָרֵי הָאֲנָשִׁים
הַפּוֹשְׁעִים בִּי. אֲשֶׁר פָּשְׁעוּ בִּי, לֹא
כְּתִיב, אֲלָא הַפּוֹשְׁעִים בִּי, דְּלֹא
בְּעָאן לְאַתְבָּא, וְלֹא תִנְחָמָא עַל
מַה דְּעָבְדוּ. אֲבָל כִּיּוֹן דְּאַתְנַחֲמוּ,
הָא מְקַבֵּל לוֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

ט'

גְּדוּל כַּחַה שֶׁל תְּשׁוּבָה אֶף בְּהִרְהוּר

רֵאָה כָּמָה רַחֲמָנוּת שֶׁל הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא עִם בְּרִיּוּתוֹ,

חֲמִי כָמָה רַחֲמָנוּתָא דְּקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא עִם בְּרִיּוּתָהּ,

דאָפּילן דאיהו חייבא יתיר, וְהִרְהֵר תְּשׁוּבָה, וְלֹא (ויקרא ר"כ ע"ב) יָכִיל לְמַעַבְד תְּשׁוּבָה, וּמִית, הָאִי בּוֹדָאִי, מְקַבֵּל עוֹנֶשָׁא, עַד דְּאָזִיל בְּלֹא תְּשׁוּבָה. לְבַתֵּר הָהוּא רַעוּתָא דְּשׁוּי לְמַעַבְד תְּשׁוּבָה, לֹא אַעֲדִיאת מְקַמֵּי מַלְכָּא עֲלָאָה, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַקִּין לְהָהוּא חַיִּיבָא דּוּכְתָּא, בְּמִדּוּרָא דְּשָׁאוּל, וְתַמָּן מַצְפָּצָפָא תְּשׁוּבָה. דְּהָא הָהוּא רַעוּתָא נְחִית מְקַמֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְתַבֵּר כָּל גִּזְיוֹן (ס"א לכתר דקביל עונשיה ההוא רעותא טבא דשוי ההוא חייבא למעבד תשובה סלקא קמי מלכא עילאה ולא אעדיאת מתמן עד דקודשא בריך הוא אתקין לההוא חייבא דוכתא במדורת שאול וכדין ההוא ריעותא נחתא מקמי קודשא בריך הוא ותברת כל גזיון) דְּתַרְעֵי מְדוּרֵי גֵיהֶנֶם, וּמָמִי לְהָהוּא אֲתֵר דְּהָהוּא חַיִּיבָא תַמָּן, וּבְמִשׁ בֵּיה, וְאֲתַעֵר לֵיה הָהוּא רַעוּתָא בְּמִלְקַדְמִין. וּבְדִין מַצְפָּצָפָא (דף ק"ג ע"ב) הָהִיא נִשְׁמָתָא, לְסִלְקָא מְגוּ מְדוּרָא דְּשָׁאוּל.

שָׁאפִילוּ שְׁהָאָדָם הוּא רָשָׁע בְּיוֹתֵר, וְהִרְהֵר תְּשׁוּבָה וְלֹא יָכֹול לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה וּמִת. זֶה בּוֹדָאִי מְקַבֵּל עוֹנֶשׁ עַל שְׁהִלָּךְ בְּלִי תְּשׁוּבָה, וְאַחַר כֵּךְ אוֹתוֹ רָצוֹן שְׁשָׁם לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, לֹא סָר מִלִּפְנֵי מֶלֶךְ עֲלִיוֹן, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְקִין לְאוֹתוֹ רָשָׁע מְקוֹם בְּמִדּוּר הַשָּׁאוּל וְשָׁם צָפָה (ס"א צועקת) תְּשׁוּבָה. שְׁהִיר אוֹתוֹ רָצוֹן יוֹרֵד מִלִּפְנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְשׁוֹבֵר כָּל חֲתִיכוֹת קָשׁוֹת (ס"א לְאַחַר שְׁקַבֵּל עוֹנֶשׁוֹ, אוֹתוֹ רָצוֹן טוֹב שְׁשָׁם אוֹתוֹ רָשָׁע לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, עוֹלָה לִפְנֵי מֶלֶךְ עֲלִיוֹן, וְלֹא סָר מִשָּׁם, עַד שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְקִין לְאוֹתוֹ רָשָׁע מְקוֹם בְּמִדּוּרֵת שָׁאוּל, וְאַזְ אוֹתוֹ רָצוֹן יוֹרֵד מִלִּפְנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשׁוֹבֵר כָּל חֲתִיכוֹת קָשׁוֹת) שֶׁל שְׁעָרֵי מְדוּרֵי גֵיהֶנֶם, וּמַגִּיעַ לְאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁאוֹתוֹ רָשָׁע שָׁם. וּמִכָּה בּוֹ וְנִתְעוֹרֵר לוֹ אוֹתוֹ רָצוֹן כְּמִקְדָּם. וְאַזְ צָפָה (פ"א צועקת) אוֹתָהּ נִשְׁמָה לַעֲלוֹת מִתּוֹךְ מְדוּר הַשָּׁאוּל.

וְאִין רְצוֹן טוֹב שְׂיֵאבֵד מִלְפָּנֵי
הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ. וּמִשּׁוּם כֶּף
זָכַאי הוּא מִי שְׁמִהֲרֵהר הִרְהוּרִים
טוֹבִים לְגַבֵּי אֲדוֹנוֹ, שְׂאָף עַל פִּי
שְׁלֹא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת אוֹתָם,
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַעֲלֶה לוֹ
רְצוֹנוֹ כְּאִלוֹ עֲשֶׂה. זֶה לְטוֹב.
אַבֵּל רְצוֹנוֹ לָרַע לוֹ. זוֹלַת הִרְהוּר
שֶׁל עֲבוּדָה זָרָה, וְהָרִי הַעֲמִידוּהוּ
הַחֲבֵרִים.

אֵלּוֹ שְׁלֹא הִרְהוּרֵי תְּשׁוּבָה יוֹרְדִים
לְשֹׁאוֹל, וְלֹא עוֹלִים מִשָּׁם
לְדוּרֵי דוּרוֹת, עֲלִיָּהֶם כְּתוּב:
"כָּלֶה עֲנָן וַיִּלָּךְ בֶּן יוֹרֵד שְׁאוֹל לֹא
יַעֲלֶה" (איוב ז, ט). עַל הָרָאשׁוֹנִים
כְּתוּב: "ה' מִמִּית וּמַחֲיֶה מוֹרִיד
שְׁאוֹל וַיַּעֲלֶה" (שמואל א' ב, ו).
(מתוק מדבש)

וְלִית רְעוּתָא טָבָא דִּיתְאָבִיד
מִקְמִי מִלְכָּא קַדִּישָׁא.
וּבְגִין כֶּף, זָכָאָה אִיהוּ מֵאֵן
דְּמִתְרַתֵּר הִרְהוּרִין טְבִין^ט לְגַבֵּי
מֵאֲרִיָּה, דְּאָף עַל גַּב דִּלָּא יָכִיל
לְמַעֲבֵד לוֹן, קוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא
סָלִיק לִיה רְעוּתִיה כְּאִילוֹ עֲבִיד.
דָּא לְטָב. אַבֵּל רְעוּתִיה לְבִישׁ,
לֹא. בַּר הִרְהוּרָא דְּכּוּכָבִים
וּמִזְלוֹת, וְהָא אוּקְמוּהָ חֲבֵרִיא.

אֵינֶנּוּ דִּלָּא הִרְהוּרֵי תְּשׁוּבָה,
נְחִתִי לְשֹׁאוֹל, וְלֹא סִלְקִי
מִתַּמֶּן לְדַרְי דְּרִין. עֲלִיָּהוּ כְּתִיב,
(איוב ז) כָּלֶה עֲנָן וַיִּלָּךְ בֶּן יוֹרֵד
שְׁאוֹל לֹא יַעֲלֶה. עַל קַדְמָאֵי כְּתִיב
(שמואל א ב) יי' מִמִּית וּמַחֲיֶה
מוֹרִיד שְׁאוֹל וַיַּעֲלֶה.

גמור. ועין עבודת ישראל (פרקי אבות פרק שני),
בענין מיד בשמנו הפרוז (שובו בנים שובבים)
ההרהר תשובה. ועין ראשית חקקה (שער
התשובה פרק שני), בענין כשם שהפגם בהרהור
כן התקון בהרהור.

ט. ועין מעלפת ספירים (יום שבעה עשר) בענין
כחה של תשובה אף בהרהור. ועין פסיקתא
רבתי (פרשה מד) בענין כל הרהור תשובה מגיע
עד כסא הכבוד. ועין פרי הארץ (פרשת כי
תבא), בענין המהרהר בתשובה נעשה צדיק

רשע גמור שלא הרהר בתשובה אין לו תקנה

וְאֵלֵּין שְׁבַעַה חִיבְלִין, דְּאֵינִין שְׁבַעַה מְדוּרִין לְגִיהֶנָּם.

זהר חדש
מדרש רות
מאמר ז'
מדורי גיהנם

תְּרִיסַר יְרַחֲיוּ אַקְרוּן, בְּגִין דְּהָא בְּמָה דְּאִית לְסִטְר מְהִימְנוּתָא תְּרִיסַר יְרַחֲיוּ, דְּרַגְיִין קַדִּישִׁין, הָכִי נָמִי אִית לְסִטְרָא אַחְרָא דָּא תְּרִיסַר יְרַחֲיוּ, דְּחִיבִיָּא אַתְּדָנוּ בְּהוּ, וְנִשְׁמַתָּא דְּלֵהוּן אַתְּדָנָת בְּהוּ. וְכָאָה חוּלְקִיהוּן דְּצַדִּיקִיָּא, דְּאִתְמַנְעֵן רַגְלֵיהוּ מִנִּיּהוּ בְּהָאִי עֲלָמָא, וְלֹא מִתְקַרְבִּי לְתַרְעִיָּהוּ, בְּגִין לְאַשְׁתַּזְכָּא מִנִּיּהוּ בְּתַהוּא עֲלָמָא.

וְאֵלֵּין שְׁבַעַת הַהִיכָלוֹת, שֶׁהֵם שְׁבַעַה מְדוּרִים לְגִיהֶנָּם, נִקְרָאִים שְׁנַיִם עָשָׂר חֲדָשִׁים, מִשּׁוּם שֶׁהָרִי כְּמוֹ שֶׁיֵּשׁ לְצַד הָאִמוּנָה שְׁנַיִם עָשָׂר חֲדָשִׁים, דְּרָגוֹת קְדוּשׁוֹת, כֶּךָ יֵשׁ גַּם לְצַד הָאֲחֵר הַזֶּה שְׁנַיִם עָשָׂר חֲדָשִׁים שֶׁהֲרָשָׁעִים נְדוּנִים בָּהֶם וְנִשְׁמַתָּם נְדוּנִית בָּהֶם. אֲשֶׁרִי חֵלְקָם שֶׁל הַצַּדִּיקִים שְׁמוֹנָעִים רַגְלֵיהֶם מֵהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא מִתְקַרְבִּים לְשַׁעְרֵיהֶם, כְּדִי לְהִנָּצֵל מֵהֶם בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם.

הַחִיבָל הָרָאשׁוֹן - רָאשִׁית הַצַּד שֶׁל הַיֵּצֶר הָרָע. הַחִיבָל הָרָאשׁוֹן הַזֶּה נִקְרָא בּוֹר רִיק מִהֲכַל. מִי שֶׁבָּא לְהַכְנִס בּוֹ, אֵין מִי שְׁאוֹחֵז בּוֹ. כָּלֵם דּוֹחִים אוֹתוֹ לִפְלִי שְׁלֹא יָקוּם. אֵין בּוֹ תְּמִיכָה לְטוֹב.

הַחִיבָלָא קַדְמָאָה. שִׁירוּתָא דְּסִטְרָא דִּיצֶר הָרָע. הָאִי חִיבָלָא קַדְמָאָה, אַקְרִי בּוֹר רִיקָא מִבְּלָא. מֵאֵן דָּאֲתִי לְאַעֲלָא בֵּיהּ, לִית מֵאֵן דְּאֲחִיר בֵּיהּ. כְּלָהוּ דְּחִיּוֹן לִיהּ לְמִנְפַּל דְּלֹא יָקוּם, לִית בֵּיהּ סִמְךָ לְטוֹב.

וּבַמְדוּר הָרָאשׁוֹן מוֹרִידִין וְדָנִין וּבַמְדוּר הָרָאשׁוֹן מוֹרִידִים

זוהר
חדש-מדרש
רות

וְדָנִים הַמְבֹזֶה תִּלְמִיד חָכָם בְּלָבוֹ,
אֵף עַל פִּי שֶׁכְּבוֹדוֹ לִפְנֵי אֲחֵרִים.
וְהַמְקַלֵּל חֲרָשׁ וְכִיּוֹצֵא בָהֶם.
וְהַעוֹבֵר אַחֲרֵי בֵּית הַכְּנֶסֶת,
בְּשַׁעָה שֶׁהַצִּיּוֹר מִתְפַּלֵּלִים.
וְהַמְסַפֵּר שֶׁבַח חֲבֵרוֹ בְּפָנָיו מִי
שֶׁשׁוֹנְאִים אוֹתוֹ לְרָעָה. (ועל אבק
לשון הרע) וְכָל אֱלוֹ וְכִיּוֹצֵא בָהֶם
נְדוֹנִים בַּמְדוּר הָרָאשׁוֹן.

הַמְדוּר הַשֵּׁנִי הוּא נִקְרָא שַׁחַת,
וְהוּא אֵשׁ יִרְקָה. וְאֵין
שָׁם כִּי אִם חוֹשֶׁה, וְאֵין שָׁם רַחֲמִים
כָּלֵל. וְשָׁם דְּגִים כָּל הַמְסַפְּרִים
אֶחָת מִטַּתָּם שֶׁל תִּלְמִידֵי חֲכָמִים.
וְהַמְלַבֵּין פָּנָיו חֲבֵרוֹ בְּרַבִּים,
וְאֶפְלוּ בַּהֲלָכָה שְׁלֹא לִלְמַד מִמֶּנּוּ.
וְהַמְתַּנָּאָה שְׁלֹא לִשְׁם שָׁמַיִם.
וְהַמְתַּכְּבֵּד בַּקְּלוֹן שֶׁל חֲבֵרוֹ.
וְהַיּוֹדֵעַ בַּחֲבֵרוֹ שִׁיכָּשֶׁל בַּדְּבָרִים
אוּ בַּהֲלָכָה אֶחָת, וְהֵם בְּעִיר אֶחָת,
וְאֵינוֹ מוֹדִיעוֹ קֹדֶם שִׁיכָּשֶׁל,
וַיִּשְׁמַח הוּא אוֹ אֲחֵרִים. וּמִי שֵׁישׁ
לוֹ בֵּית הַכְּנֶסֶת בְּעִירוֹ וְאֵינוֹ נִכְנָס
בָּהּ לְהִתְפַּלֵּל. וּמִי שֶׁאֵינוֹ נוֹחַ

הַמְבֹזֶה תִּלְמִיד חָכָם בְּלָבוֹ, אֵף
עַל פִּי שֶׁכְּבוֹדוֹ לִפְנֵי אֲחֵרִים.
וְהַמְקַלֵּל חֲרָשׁ, וְכִיּוֹצֵא בָהֶם.
וְהַעוֹבֵר אַחֲרֵי בֵּית הַכְּנֶסֶת,
בְּשַׁעָה שֶׁהַצִּיּוֹר מִתְפַּלֵּלִים.
וְהַמְסַפֵּר שֶׁבַח חֲבֵרוֹ בְּפָנָיו מִי
שֶׁשׁוֹנְאִים אוֹתוֹ לְרָעָה. וְכָל אֱלוֹ,
וְכִיּוֹצֵא בָהֶם, נִידוֹנִין בַּמְדוּר
הָרָאשׁוֹן.

הַמְדוּר הַשֵּׁנִי, הוּא נִקְרָא שַׁחַת.
וְהוּא אֵשׁ יִרְקָה. וְאֵין
שָׁם כִּי אִם חוֹשֶׁה, וְאֵין שָׁם
רַחֲמִים כָּלֵל. וְשָׁם דְּגִין, כָּל
הַמְסַפְּרִין אַחֲרֵי מִטַּתָּן שֶׁל תִּלְמִידֵי
חֲכָמִים. וְהַמְלַבֵּין פָּנָיו חֲבֵרוֹ
בְּרַבִּים. וְאֶפְלוּ בַּהֲלָכָה, שְׁלֹא
לִלְמוֹד מִמֶּנּוּ. וְהַמְתַּנָּאָה שְׁלֹא
לִשְׁם שָׁמַיִם. וְהַמְתַּכְּבֵּד בַּקְּלוֹן
שֶׁל חֲבֵרוֹ. וְהַיּוֹדֵעַ בַּחֲבֵרוֹ
שִׁיכָּשֶׁל בַּדְּבָרִים אוּ בַּהֲלָכָה
אֶחָת, וְהֵם בְּעִיר אֶחָת, וְאֵינוֹ
מוֹדִיעוֹ קֹדֶם שִׁיכָּשֶׁל, וַיִּשְׁמַח
הוּא אוֹ אֲחֵרִים. וּמִי שֵׁישׁ לוֹ בֵּית
הַכְּנֶסֶת בְּעִירוֹ וְאֵינוֹ נִכְנָס בָּהּ

לְחִבְרוּ בְּהִלָּכָה. וְהָאוֹכֵל מִסְּעוּדָה
שְׁאִינָה מִסְּפָקָת לְבַעֲלֶיהָ.
וְהַמְּגִבִּיהַ יָדוֹ עַל חֲבֵרוֹ, אֵף עַל פִּי
שֶׁלֹּא הִכָּהוּ. וּמִי שֶׁמְקַלֵּל בְּשִׁחוּק
לְחִבְרוֹ בְּעֵנִין שִׁיגִיעַ לוֹ בַּשֹּׁת. כָּל
אֵלוֹ נְדוּנִים שָׁם בְּמִדּוֹר זֶה, וְכָל
כִּיּוֹצֵא בָהֶם.

לְהַתְּפִלֵּל. וּמִי שְׁאִינוֹ נָח לְחִבְרֹו
בְּהִלָּכָה. וְהָאוֹכֵל מִסְּעוּדָה שְׁאִינָה
מִסְּפָקָת לְבַעֲלֶיהָ. וְהַמְּגִבִּיהַ יָדוֹ
עַל חֲבִירוֹ, אֵף עַל פִּי שֶׁלֹּא הִכָּהוּ.
וּמִי שֶׁמְקַלֵּל בְּשִׁחוּק לְחִבְרוֹ,
בְּעֵנִין שִׁיגִיעַ לוֹ בַּשֹּׁת. כָּל אֵלוֹ
נְדוּנִים שָׁם בְּמִדּוֹר זֶה, וְכָל כִּיּוֹצֵא
בָהֶם.

הַמִּדּוֹר הַשְּׁלִישִׁי הוּא נִקְרָא
דוּמָה, וְשֵׁם נְדוּנִים כָּל
אוֹתָם גְּסִי הָרוּחַ הַמִּתְנָאִים בְּלָבָם
בְּהִלָּכָה לִפְנֵי הָעַם שֶׁלֹּא לְשֵׁם
שָׁמַיִם. וְהַמְּסַפְּרִים לְשׁוֹן הָרַע.
וְהַמְּגִיִּס לְבוֹ בְּהוֹרָאָה. וְהֵדֵן אֶת
חֲבֵרוֹ לְכַף חוּבָה. וְהַמְּלֹוֹה לְחִבְרוֹ
בְּרַבִּית. וְהַמְּגִלָּה פָּנִים בַּתּוֹרָה
שֶׁלֹּא בְּהִלָּכָה. וּמִי שְׁאִינוֹ עוֹנָה
אֲמֵן אַחֲרֵי הַמְּבָרָךְ. וּמִי שֶׁעוֹשֶׂה
תְּפִלָּתוֹ פְּסָקוֹת פְּסָקוֹת, כְּגוֹן
הַמְּסַפֵּר בַּתְּפִלָּתוֹ וְחוֹזֵר וְאוֹמֵר
דְּבַר אַחֵר, וְחוֹזֵר וּמְפָסִיק, וְהוּא
נִקְרָא פְּסָקִי פְּסָקִי. וְהַמְּתַלְוֶצֶץ עַל
חֲבֵרוֹ וְעַל הַזֶּקֶן שֶׁשָּׁכַח תְּלִמּוּדוֹ.
וְהַרוֹאֶה דְּבַר עֲרוּהַ בְּחִבְרוֹ וְאִינוֹ

הַמִּדּוֹר הַשְּׁלִישִׁי, הוּא נִקְרָא
דוּמָה. וְשֵׁם נְדוּנִים כָּל
אוֹתָן גְּסִי הָרוּחַ, הַמִּתְנָאִים בְּלָבָם
בְּהִלָּכָה לִפְנֵי הָעַם, שֶׁלֹּא לְשֵׁם
שָׁמַיִם. וְהַמְּסַפְּרִים לְשׁוֹן הָרַע.
וְהַמְּגִיִּס לְבוֹ בְּהוֹרָאָה. וְהֵדֵן אֶת
חֲבֵרוֹ לְכַף חוּבָה. וְהַמְּלֹוֹה לְחִבְרוֹ
בְּרַבִּית. וְהַמְּגִלָּה פָּנִים בַּתּוֹרָה
שֶׁלֹּא בְּהִלָּכָה. וּמִי שְׁאִינוֹ עוֹנָה
אֲמֵן אַחֲרֵי הַמְּבָרָךְ. וּמִי שֶׁעוֹשֶׂה
תְּפִלָּתוֹ פִּיסְקִי פִיסְקִי. כְּגוֹן
הַמְּסַפֵּר בַּתְּפִלָּתוֹ, וְחוֹזֵר וְאוֹמֵר
דְּבַר אַחֵר, וְחוֹזֵר וּמְפָסִיק, וְהוּא
נִקְרָא פִיסְקִי פִיסְקִי. וְהַמְּתַלְוֶצֶץ
עַל חֲבֵרוֹ, וְעַל הַזֶּקֶן שֶׁשָּׁכַח
תְּלִמּוּדוֹ. וְהַרוֹאֶה דְּבַר עֲרוּהַ

בַּחֲבָרוֹ וְאִינוּ מוֹדִיעוּ בֵּינוּ לְבֵינוּ. כָּל אֱלֹה
כָּל אֱלֹה נְדוּנִין שָׁם, וְכָל כִּיּוּצָא
בָּהֶם.

הַמְדוֹר הַרְבִּיעִי, נִקְרָא מִיט
הֵנוּן. וְשָׁם נִדְוָנִין, כָּל
אוֹתָן גְּסֵי הָרוּחַ. וְכָל אוֹתָם הָעוֹנִין
עֲזוּת לְעֲנִיִּים וּמְדוּכָאִין. וְהָרוּחַ
לְעֲנִי בְּרוּחַק וְאִינוּ מְלוּוָהוּ, עַד
שֶׁמִּבְקָשׁ מִמֶּנּוּ הִנָּאתוֹ. וְכָל
אוֹתָם הַיּוֹדְעִים עֲדוּת לְעֲנִי וְאִינֶם
מוֹדִיעִים. וְהָעוֹשֶׁק שֶׁכֵּר שָׁכִיר.
וְהַמוּצִיא זֶרַע לְבִטְלָה. וְהַבָּא עַל
גּוֹיָה וְנִדְהָ. וְהַמְמַשְׁכֵּן לְעֲנִי וְאִינוּ
מַחְזִיר לוֹ מִשְׁכּוֹנוֹתָיו כְּשֶׁאֵין לוֹ
דָּבָר אַחֵר. וְהַמְטֶה מִשְׁפָּט.
וְהַלּוֹקֵחַ שׁוֹחֵד. בּוֹלֵם נִדְוָנִים
בַּמְדוֹר הַזֶּה.

הַמְדוֹר הַחֲמִישִׁי, נִקְרָא שְׂאוֹל.
וְשָׁם נִדְוָנִים הַמִּינִים,
וְהַמוֹסְרִים, וְהָאֶפִיקוֹרְסִים,
וְהַכּוֹפְרִים בַּתּוֹרָה, וְהַכּוֹפְרִים
בַּתְּחִיית הַמֵּתִים. עַל אֱלֹה נֶאֱמַר,
(איוב ז) כָּלָה עֲנָן וַיִּלָּךְ בֶּן יוֹרֵד
שְׂאוֹל לֹא יַעֲלֶה. וְעַל שְׂאָר

הַחוּטָאִים כְּתִיב, (שמואל א ב) ה' מִמִּית וּמַחֲיָה מוֹרִיד שָׁאוּל וַיַּעַל.

הַמְדוֹר הַשְּׁשִׁי, נִקְרָא צִלְמוֹת. וְשֵׁם נִידוּנִין, כָּל אוֹתָן

שֶׁשָּׁכְבוּ עִם אֲמוֹתָן, וְנָדָה. הַמְדוֹר הַשְּׁבִיעִי, נִקְרָא אֶרֶץ תַּחְתִּית, הַיּוֹרֵד לְשָׁם, שׁוֹב אֵינוֹ עוֹלָה. וְעֲלִיהֶם נֶאֱמַר, (מלאכי ג) וְעִסּוֹתָם רָשָׁעִים וְגו'.

וְכָל אֱלֹהֵי הַמְדוֹרוֹת, אֵשׁ אוֹכֵלָה דּוֹלֶקֶת לִילָה וַיּוֹם

לְנַפְשוֹתָם שֶׁל רָשָׁעִים. יֵשׁ מִי שֶׁנִּקְרָא רָשָׁע, וְנִידוֹן בְּגִיהֶנֶם י"ב חֲדָשׁ. רָשָׁע גָּמוֹר שָׂאִין לוֹ הִרְהוֹר תְּשׁוּבָה, אֵין לוֹ תַקְנָה, וְנִידוֹן לְעוֹלָם בְּגִיהֶנֶם. רַבָּנִן אָמְרִי, רָשָׁע נִידוֹן בְּגִיהֶנֶם שְׁשָׁה חֲדָשִׁים. רָשָׁע גָּמוֹר, שְׁנַיִם עָשָׂר חֲדָשׁ. וְהֵנִי מִיָּלִי כְּשֶׁהִרְהוֹרֵנִי לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, וּמִתּוֹ. אֲבָל אִם לֹא הִרְהוֹרֵנִי לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, וְלֹא עָשׂוֹ

הַחוּטָאִים כְּתוּב (שמואל ב ב) ה' מִמִּית וּמַחֲיָה מוֹרִיד שָׁאוּל וַיַּעַל.

הַמְדוֹר הַשְּׁשִׁי נִקְרָא צִלְמוֹת, וְשֵׁם נִידוּנִים כָּל אוֹתָם

שֶׁשָּׁכְבוּ עִם אֲמוֹתָם וְנָדָה וְעַם גּוֹיָה. הַמְדוֹר הַשְּׁבִיעִי נִקְרָא אֶרֶץ תַּחְתִּית. הַיּוֹרֵד לְשָׁם שׁוֹב אֵינוֹ עוֹלָה, וְעֲלִיהֶם נֶאֱמַר (מלאכי ג) וְעִסּוֹתָם רָשָׁעִים וְגו'.

וְכָל אֱלֹהֵי הַמְדוֹרוֹת, אֵשׁ אוֹכֵלָה דּוֹלֶקֶת לִילָה וַיּוֹם

לְנַפְשוֹתָם שֶׁל רָשָׁעִים. יֵשׁ מִי שֶׁנִּקְרָא רָשָׁע וְנִידוֹן בְּגִיהֶנֶם שְׁנַיִם עָשָׂר חֲדָשׁ. וְיֵשׁ רָשָׁע גָּמוֹר שָׂאִין לוֹ הִרְהוֹר תְּשׁוּבָה, אֵין לוֹ תַקְנָה, וְנִידוֹן לְעוֹלָם בְּגִיהֶנֶם. חֲכָמִים אוֹמְרִים, רָשָׁע נִידוֹן בְּגִיהֶנֶם שְׁשָׁה חֲדָשִׁים. רָשָׁע גָּמוֹר - שְׁנַיִם עָשָׂר חֲדָשׁ. וּדְבָרִים אֱלֹהֵי כְּשֶׁהִרְהוֹרֵנִי לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה וּמִתּוֹ. אֲבָל אִם לֹא הִרְהוֹרֵנִי לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה וְלֹא

אֵלִימֶלֶךְ (פֶּרֶשֶׁת דְּבָרִים), בְּעֶנְיָן אֶפִּילוֹ אִם הוּא צָדִיק - בְּהִרְהוּרֵי תְּשׁוּבָה קִמְּדֵשׁ אֶת אֲבָרָיו.

י. וְעֵין דָּגָל מִחֲנֵה אֲפָרִים (פֶּרֶשֶׁת וַיִּקְרָא), בְּעֶנְיָן כָּל בַּר דַּעַת מְרַגֵּשׁ בְּהִרְהוּרֵי תְּשׁוּבָה. וְעֵין נֶעַם

תשובה, עליהם הפסוק אמר, עשו תשובה, עליהם הפסוק אמר
(ישעיה סו) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים בי וגו'.
(ישעיה סו) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים בי וגו'.

דא

התשובה - רפואה

בגין כה, בר נש דא, אף על גב
דפשע ביה, ופגים באתרא
דלא אצטריה, ותב לקמיה,
מקבל ליה, וחם עליה, דהא
קודשא בריך הוא (דף ק"ו ע"ב)
מלא רחמין איהו, ואתמלי
רחמים על כל עובדיו, במה דאת
אמר (תהלים קמה) ורחמיו על כל
מעשיו. אפילו על בעירי ועופוי
מאטון רחמיו. אי עלייהו מאטון
רחמיו, כל שפן על בני נשא,
דידעין ואשתמודעאן לשבחה
למאריהון, דרחמיו מאטון
עליהו, ושראן עלייהו. ועל דא
אמר דוד, (תהלים קיט) רחמיה
רבים יי' במשפטיו חייני.
מנשום כך בן אדם זה אף על פי
שפשע בו, ופגים במקום
שלא צריך ושב לפניו, מקבל
אותו וחס עליו, שהרי הקדוש
ברוך הוא מלא רחמים הוא,
ומתמלא רחמים על כל מעשיו
כמו שאתה אומר ורחמיו על כל
מעשיו, אפילו על בהמות
ועופות מגיעים רחמיו, אם
עליהם מגיעים רחמיו, כל שפן
על בני אדם שיודעים ומכירים
לשבח לאדונם, שרחמיו מגיעים
עליהם ושורים עליהם, ועל זה
אמר דוד: "רחמיה רבים ה',
במשפטיו חייני" (תהלים קיט, קנו).
(מתוך מדבש).

זוהר פי'
משפטים
(דף ק"ו ב')

תא חזי, מה בתיב (ישעיה נו) וילך
שוכב בדרך לבו. ובתיב
בוא וראה, מה כתוב: "וילך
שוכב בדרך לבו" (ישעיהו

נז, יז), וכתוב: "דרכיו ראיתי
וארפאהו ואנחהו ואשלים נחמים
לו ולאבליו" (ישעיהו נז, יח).
"וילך שובב" (ישעיהו נז, יז), אף
על פי שרשעים עושים כל מה
שעושים בזדון, שהולכים בדרך
של לבס, ואחרים עושים בהם
התראה ולא רוצים לצית להם,
בשעה ששבים בתשובה ונוטלים
דרך טובה של תשובה, הרי
הרפואה מוכנה כנגדם.

עבשו יש להסתכל אם על
החיים אמר הפסוק, או
על המתים אמר הפסוק. שהרי
ראש הפסוק הוא לא סופו, וסופו
הוא לא ראשו. ראש הפסוק
מראה על החיים, וסופו מראה
על המתים. אלא הפסוק (ס"א
ראש הפסוק) אמר בעוד שבן אדם
הוא בחייו, וכך הוא, וילך שובב
בדרך לבו, מפני שיצר הרע שבו
חזק ומתחזק בו, ועל כן הולך
שובב ולא רוצה לשוב בתשובה.

בתריה, דרכיו ראיתי וארפאהו
ואנחהו ואשלים נחמים לו
ולאבליו. וילך שובב, אף על גב
דחייבין עבדין, כל מה דעבדין
בזדון דאולין בארעא דלביהו,
ואחרנין עבדין פהו התראה, ולא
פעאן לצייטא לון. בשעתא
דתבין בתיובתא, ונטלין ארעא
טבא דתיובתא, הא אסוותא
ומינא לקבליהו.

השתא אית לאסתפלא, אי על
חייא אמר קרא, או על
מתייא אמר קרא. דהא רישא
דקרא, לאו איהו סיפא. וסיפא,
לאו איהו רישא. רישא דקרא,
אחוי על חייא. וסופיה אחוי על
מתייא. אלא, קרא (ס"א רישא
דקרא) אמר, בעוד דבר נש איהו
בחייו, והכי הוא, וילך שובב
בדרך לבו, בגין דיצר הרע דביה,
תקיף ואתתקף ביה, ועל דא אזל
שובב, ולא בעי לאתבא
בתיובתא.

הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוּאָה דְּרַכּוּי
אֲשֶׁר הוֹלְכִים בְּרַע בְּלִי
תוּעֵלָת, אָמַר הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
אֲנִי צָרִיךְ לְהַחְזִיק בִּידוֹ, זֶה הוּא
שְׁכֵתוֹב דְּרַכּוּי רְאִיתִי (וְאַרְפָּאָהוּ).
שְׁהוֹלְכִים בַּחֲשָׁךְ, אֲנִי צָרִיךְ לְתַת
לוֹ רְפוּאָה. וְאַרְפָּאָהוּ, הַקְדוֹשׁ
בְּרַךְ הוּא הוּא מְכַנֵּס בְּלָבוֹ דְּרַכּוּי
תְּשׁוּבָה וּרְפוּאָה לְנִשְׁמָתוֹ.
וְאַנְחָהוּ. מֶה וְאַנְחָהוּ. כְּמוֹ
שֶׁאֵתָה אוֹמֵר "לֵךְ נַחֵה אֶת
הָעָם" (שמות לב, לד), מְנַהֵג
אוֹתוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּדֶרֶךְ
יֵשֶׁר, כְּמִי שֶׁמַּחְזִיק בְּיַד אַחֵר
וּמוֹצִיאוֹ מִתּוֹךְ הַחֲשָׁךְ.

(מתוך מדבש)

קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא חֲמֵי אֲרַחּוּי,
דְּקָא אוֹלִין בְּבִישׁ, בְּלֹא
תוּעֵלָתָא, אָמַר קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ
הוּא, אָנָּה אֲצַמְרִיכְנָא לְאַתְקַפֵּא
בִּידֵיהּ, הָדָא הוּא דְכֵתִיב דְּרַכּוּי
רְאִיתִי, (וְאַרְפָּאָהוּ) דְּקָא אוֹלִין
בְּחֲשׁוּכָא, אָנָּה בְּעִי לְמִיָּהֵב לִיה
אֲסוּוּתָא הָדָא הוּא דְכֵתִיב
וְאַרְפָּאָהוּ, קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא
אִיהוּ אֲעִילֵנוּא בְּלָבִיָּה אֲרַחֲחִיה
דְּתִיּוּבָתָא וְאֲסוּוּתָא לְנִשְׁמָתֵיהּ.
וְאַנְחָהוּ, מֵאִי וְאַנְחָהוּ. כְּמָה דְאַתָּה
אָמַר (שמות לב) לֵךְ נַחֵה אֶת הָעָם.
אֲנַחֵג לִיה קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא
בְּאַרְחַ מִיֵּשֶׁר, כְּמֵאן דְּאַתְקִיף
בִּידָא דְאַחֲרָא, וְאַפְקִיָּה מִגּוֹ
חֲשׁוּכָא.

תְּבִיא לֹא רְפוּאָה וְתִשְׁמֹר עָלָיו לְהִיטוֹ בְּרִיא שְׁלֹא
יִחַלֵּה. וְעֵין רֵאשִׁית חֲכָמָה (שֶׁעַר הַתְּשׁוּבָה פֶּרֶק רַבִּיעִי),
אֲפִילוֹ תְּשׁוּבָה מִירָאָה מְבִיאָה רְפוּאָה לְעוֹלָם. וְעֵין
סֶפֶר תּוֹסֶפֶת יוֹם הַכַּפּוּרִים (עַל יוֹמָא דִּף פ"ו עמוד
א'), וְעֵין עֲרַבִי נַחַל פְּרֶשֶׁת יִתְרוֹ, מְשַׁל נִפְלָא עַל
הַתְּשׁוּבָה שֶׁהִיא רְפוּאָה דְּרַךְ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, ה' ^{ה'}
בְּעֶצְמוֹ נִתֵּן אֶת הַרְפּוּאָה שֶׁהִיא הַתְּשׁוּבָה וְזֶה
מִרְפָּא בְּדֹאֵי לֵאל שׁוּם סֶפֶק עֵין סֶפֶר בִּינָה
לְעֵתִים (חֶלֶק א דְּרוּשׁ א לְשֶׁבֶת תְּשׁוּבָה), סוּד רְפוּאָת
הַנֶּפֶשׁ.

יא. וְעֵין מַלְבִּי"ם (יְרֵמְיָה יד יט) בְּעֵינֵן תְּשׁוּבָה
רְפוּאָה לְמַכָּה, רְפוּאָתוֹ שֶׁל יֵצֵר הָרַע תְּשׁוּבָה. וְעֵין
מִדְרָשׁ תַּנְחוּמָא (בְּרֵאשִׁית פֶּרֶק ח). הַתְּשׁוּבָה רְפוּאָה
לְעוֹלָם וְכו'), וְעֵין עֵין יַעֲקֹב (מִסְכֵּת יוֹמָא אוֹת עו'),
נִרְפָּא נֶגַע הַצָּרַעַת. וְעֵין עֲרַבִי נַחַל (פְּרֶשֶׁת וְאַרְא),
רְפוּאָת הָעוֹנוֹת רַק עַל יְדֵי תְּשׁוּבָה. וְעֵין יִשְׁמַח
מִלְּשָׁה (פְּרֶשֶׁת אַחֲרֵי יח א), תְּשׁוּבָה מֵאַהֲבָה מְבִיאָה
אֶת הָאָדָם וְהָעוֹלָם לַחֲזוֹר כְּקִדְמוּתָם כְּרְפוּאָה
הַמְבִיאָה לְמִצָּב הַהִתְחַלְתִּי. וְעֵין נְתִיבוֹת עוֹלָם
(נְתִיב הַתְּשׁוּבָה פֶּרֶק ב'), הַתְּשׁוּבָה תִּגַּן עַל הָאָדָם,

יב

בְּמָקוֹם שֶׁבַעֲלִי תְּשׁוּבָה עוֹמְדִים אֵין צְדִיקִים גְּמוּרִים יְכוּלִים
לַעֲמוֹד בּוֹ

זוהר פי
משפטים
(דף ק"ו)

וְאַשְׁלָם נְחוּמִים לוֹ וְלֹאֲבָלְיוֹ, "וְאַשְׁלָם נְחוּמִים לוֹ וְלֹאֲבָלְיוֹ"
הָא אֲתַחְוִי דְּמִיתָא (יְשַׁעְיָהוּ נז, יח), הָרִי
אִיהוּ, (אלא) אֵין, וְדַאי מִיתָא
אִיהוּ, וְקִיִּימָא בְּחִינַן דְּהוּאִיל (אלא
דַּאִיהִי אִיהוּ וְקִיִּימָא בְּחִינַן וְהוּאִיל) וְאִַיהוּ
רְשָׁע, מִיתָא אֲקָרִי. מַהוּ וְאַשְׁלָם
נְחוּמִים לוֹ וְלֹאֲבָלְיוֹ. אֶלָּא קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא עָבִיד טִיבּוֹ עִם בְּנֵי
נִשְׂא, דְּבִינּוֹן דְּעָאֵל מִי"ג שְׁנִין
וְלִהְלָאָה, פְּקִיד עֲמִיָּה (בראשית
קמ"ד ע"ב, קס"ה ע"ב) תְּרִין מְלָאכִין
נְטוּרִין דְּנִטְרִי לִיה, חַד מִימִינִיה,
וְחַד מִשְׁמַאלִיה.

בְּד אָזִיל בְּר נָש בְּאַרְח מִיִּשְׂרָאֵל, בְּד אָזִיל בְּר נָש בְּאַרְח מִיִּשְׂרָאֵל,
אֵינּוֹן תְּדַאֵן בִּיה, וְאַתְקִיפּוּ
עֲמִיָּה בְּחִדּוֹת, מְבָרְזֵן קָמִיָּה
וְאַמְרִין, הָבוּ יָקָר לְדִיוֹקְנָא
דְּמִלְכָּא. וְכַד אָזִיל בְּאַרְח עֲקִימוֹ,
אֵינּוֹן מִתְאַבְּלֵן עֲלִיה, וּמִתְעַבְּרֵן
מִנִּיה. בִּינּוֹן דְּאַתְקִיף בִּיה קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, וְאַנְהִיג לִיה בְּאַרְח

בְּאֲשֶׁר הוֹלֵךְ בֶּן אָדָם בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל
הֵם שְׂמֵחִים בּוֹ
וּמִתְחַזְקִים עִמּוֹ בְּשִׂמְחָה,
וּמְכַרִּיזִים לְפָנָיו וְאוֹמְרִים הָבוּ
כְּבוֹד לְדִיוֹקָן הַמֶּלֶךְ. וְכַאֲשֶׁר
הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ עֲקוּמָה, הֵם
מִתְאַבְּלִים עָלָיו וְנִעְבְּרִים מִמֶּנּוּ.
כִּינּוֹן שְׂמִחָזִיק בּוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ

מישר, בדין כתיב, ואשלם נחמים לו ולאבליו. ואשלם נחומים לו בקדמיתא, דאיהו אתנחם על מה דעבד בקדמיתא, ועל מה דעבד השתא, ותב בתיובתא. ובתר כן ולאבליו, אינון מלאכין דהוו מתאפלן עליה כד אתעברו מניה, והשתא דאתהדרו בתדיה, הא ודאי נחומים לכל סטריין.

והשתא איהו חי ודאי. חי בכל סטריין, אחיד באילנא דחיי, וביון דאחיד באילנא דחיי, בדין אקרי בעל תשובה, (נשא קב"ב ע"ב) דהא כנסת ישראל, תשובה אוף הכי אקרי. ואיהו בעל תשובה אקרי. וקדמאי אמרו, בעל תשובה מממש. ועל דא, אפילו צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד, במקום^א שבעלי תשובה עומדים.

הוא ומנהיג אותו בדרך ישרה, אז כתוב: "ואשלם נחומים לו ולאבליו". ואשלם נחומים לו בראשונה, שהוא מתנחם על מה שעשה בראשונה ועל מה שעושה עכשו ושב בתשובה, ואחר כן ולאבליו, אלו המלאכים שהיו מתאבלים עליו, כאשר נעברו ממנו. ועכשו שהוחזרו אתו, הרי ודאי נחומים לכל צדדים.

ועכשו הוא חי ודאי. חי בכל צדדים, אויזו בעץ החיים. וכיון שאויזו בעץ החיים אז נקרא בעל תשובה, שהרי כנסת ישראל תשובה אף כף נקראת, והוא בעל תשובה נקרא, וקדמונים אמרו בעל תשובה מממש. ועל כן אפילו צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד (בו) במקום שבעלי תשובה עומדים. (מתוק מדבש)

^אקד (ויקרא ו ט) החוטא ושב בתשובה הוא בבחינת קודש קדשים (ולא רק קודש). ועין מלבי"ם (יחזקאל

יב. ועין אור החיים (במדבר יד יז) ראיה מן התורה שבמקום שבעלי תשובה עומדים וכו'. ועין כלי

חג

במקום שבעלי תשובה עומדים - המושך

מאי יצא בגפו. הא אתמר, מה זה יצא בגפו? הרי נתבאר.
אבל תו רוא אית ביה, אבל עוד סוד יש בו, יצא
יצא בגפו, כמה דאת אמר, (משלי
ט) על גפי מרומי קרת, מה
להתם עלוייא וסליקו, אוף הכא
עלוייא וסליקו, אתר דמריהון
דתיובתא סלקיו, אפילו צדיקים
גמורים לא יכלין למיקם תמן.
ובגין כך כיון דתב בתיובתא^א, קודשא בריך הוא מקבל ליה
ודאי מיד.

מאי יצא בגפו? הא אתמר, מה זה יצא בגפו? הרי נתבאר.
אבל עוד סוד יש בו, יצא
בגפו - כמו שנאמר (משלי ט) על
גפי מרומי קרת. מה לשם עלוי
והתעלות, אף כאן עלוי
והתעלות. מקום שבעלי תשובה
עולים, אפילו צדיקים גמורים לא
יכולים לעמד שם. ומשום כך,
כיון ששב בתשובה, הקדוש
ברוך הוא מקבל אותו ודאי
מיד.

זוהר פ'
משפטים דף
ק"ג

לבעלי תשובה. אפילו במצב שמלאכי השרת
מאסו בהם - הופכים לראש.
יג. ועין לקוט שמעוני (בראשית פרק ב' רמז כ') בענין
 בית יש לו לבעל תשובה בגן עדן. ועין ישמח משה
 (פרשת חקת דף ס/א) בענין רק מי שנטקמא יכול
 להשיג שלמות. ועין חסד לאברהם (מעין ה נהר מוח)
 ב' טעמים לכך שמוקם שבעלי תשובה עומדים
 וכו'. ועין קדשת לוי (קדושה רביעית פורים) טעם נוסף
 לכך. ועין אוהב ישראל (לקוטי נ"ד) דגמא נוספת.
 ועין באר מים חיים (פרשת חיי שרה פכ"ד) בענין
 תשובה מתוך יסורים היסורים הופכים את האדם
 לטוב קמאד - יותר מהצדיק גמור המהרהר
 בתשובה וקרא צדיק שמקבל היסורים בסבר פנים
 יפות, ועין פרי צדיק (פרשת וילך ושבת תשובה אות יג)

לג יט) ערכם של מעשי הצדקה של בעלי התשובה
 מעלה ביותר. ועין אורחות צדיקים (שער העשרים
 וששה) בעל תשובה אהוב ונחמד לפני הבורא
 ושקרו הרבה. ועין עקדת יצחק (שער ק' הערה א')
 כפי גדל רשעו בעבר בן יגדל טרחו ועמלו. ועין
 דגל מחנה אפרים (הפסרת נצבים) זדונות כזכיות.
 ועין קדשת לוי (פרשת שמיני) תענוג גדול להקדוש
 ברוך הוא מהבעל תשובה יותר מצדיק גמור. ועין
 אוהב ישראל (לקוטים חדשים פרשת יתרו) הקדוש
 ברוך הוא מעטר את הבעל תשובה בכתרים. ועין
 הקנה דבור המתחיל ענין 'ראת המקום שטר
 ערבנות שהקדוש ברוך הוא יעלה את בעל
 התשובה למעלה ממצלת הצדיקים. ועין יערות
 דבש (חלק ראשון דרוש טו) מקום ושער מיוחד יש

ויד

מי שעוסק בתורה שהיא עין החיים, הקדוש ברוך הוא מוזהל לו עונותיו

זוהר פי
בהעלותך
(דף קנג)

ועוד בפרק הרואה, הרואה **ועוד בפרק הרואה, הרואה**
תמרים בחלום, תמו תמרים בחלום, תמו
עונותיו. הדא הוא דכתיב, (איכה
ד) תם עונך בת ציון. בגין
דתמרים, ביה תם, דרגא דייעקב,
דאתמר ביה, (בראשית כה) וייעקב
איש תם. חובין מרים, ועל דא
תמרים: תמן ת"ם, ותמן מ"ר.

הבא רמיו, וימתקו המים. הדא
הוא דכתיב, (שמות טו)
ויורהו יי עין וימתקו המים.
באן רמיו וימתקו המים, זה
שכתוב: "ויורהו ה' עין...
וימתקו המים", מכאן מי שעוסק

(ערך יסורים עמוד רכו), ובאגרא דפרקא (אות קכד,
ועוד). בענין רק אם אומרים "ראה עניי" מכפרים
היסורים ועין שיח שרפי קודש (חלק ב' עמוד 30 אות
פ"ז) בענין הנ"ל. ועין בספרי בעניני תשובה על
העונות שדש בעקביו וחובת "חפוש וחקור" על
עונות שדש בעקביו צריך לתן דין על כל אחד
ואחד שדש בעקביו צריך לחפש אפילו בדעות
הרעות שיש לו ולשוב מהם ישוב אפילו מספק
עברה ופשפש בעסק מצוה, שמא לא עשה
לשמה, ועין מדרש הנעלם פרשת בראשית העון
הקטן נראה כ"חבלי שוא", אך לבסוף הופך
ל"עבות העגלה".

"תשב אנוש עד דכא" (תהלים צ, ג) - עד דכדוכה
של נפש - מדרגה ג' בתשובה, ועין מדרש רבה
(שיר השירים א כא): בענין אין עושין תשובה אלא
על ידי יסורים, ועין של"ה הקדוש (שער האותיות אות
א' אמת ואמונה ט) בענין יסורין מנקין החטא, ועין
ספר עקרים (מאמר רביעי פרק י"ג) בענין ג' מיני
יסורים הם, ועין ברכות (ה' א') בענין רואה אדם
שיסורים באים עליו ופשפש במעשיו, ועין איוב
(לו כג) רלב"ג בענין תוכחה לאיוב שלא פשפש
במעשיו על היסורים הבאים עליו, ועין קונטרס
ספורים ומאמרים (שנת תשמ"ב ארצות הברית נדפס
ב"בית זלאטשוב") ועין עוד מענין זה בילקוט קנחם

בתורה שהיא עץ, חטאים שלו
שנאמר בהם: "וימרו את חייהם
בעבודה קשה", הקדוש ברוך
הוא מוחל לו ויהפכו מתוקים.
(מתוק מדבש).

מהבא, מאן דאשתדל
באורייתא, דאיהו עץ. חובין
דיליה, דאתמר בהון (שמות א)
וימרו את חייהם בעבודה קשה,
קודשא בריך הוא מחיל ליה,
ויתחורין מתיקין.

טו

כמה יש להם לבני אדם
להסתכל בעבודת
הקדוש ברוך הוא. כמה יש להם
להסתכל בדברי תורה. שכל מי
שמשתדל בתורה, כאלו מקריב
כל קרבנות העולם לפני הקדוש
ברוך הוא. ולא עוד, אלא
שהקדוש ברוך הוא מכפר לו על
כל חטאיו, ומתקנים לו כמה
כסאות לעולם הבא.

כמה אית להו לבני נשא
לאסתכלא בפולחנא
דקודשא בריך הוא, כמה אית
להו לאסתכלא במלי דאורייתא,
דכל מאן דאשתדל באורייתא,
כאלו מקריב כל קורבנין דעלמא
לקמי קודשא בריך הוא. ולא עוד
אלא דקודשא בריך הוא מכפר
ליה על כל חובי, ומתקנין ליה
כמה בורסיין לעלמא דאתי.

זהר פ' שלח
(דף קנב).

(דבור המתחיל ואלה) בענין חיב להרהר בתשובה
לפני הלמוד וללמוד ברתת וזיע. ועין מאור ושמש
(פרשת תרומה דבור המתחיל ועשית), בענין יש לעשות
תשובה לפני הלמוד ואחר הלמוד. ועין מאור
ושמש (פרשת ויקהל), בענין "תן לחכם ויחכם עוד".
ועין ערבי נחל (פרשת וישלח), בענין סור מרע -
ואחר כך - ועשה טוב, וכל המעשים שאדם עושה
והוא רשע מוסיף כח בקלפה והוא נענש על
למודו.

יד. ועין נפש החיים (שער ד' פרק ל"א) בענין
תשובה על ידי כח התורה. ועין לקוטי אמרים
(אות יד) בענין על ידי דברי תורה נזקה לסליחה
ולתשובה. ועין חיי אדם (חלק שני כלל קמג), בענין
כפי הרבוי בעסק התורה כן יתרבה ויתקרב
לעבודת הבורא. ועין מאור ושמש הפטרת שבת
שובה בענין קחו עמכם דברי תורה ושובו אל ה'.
ועין ספר קול מבשר (חלק א'), ספר תהלים בענין
התורה רפואת הנפש. ועין מאור ושמש משפטים

טז

וּבָאָה בַּר נֶשׁ דְּזָבִי בְּאוֹרֵייתָא, אֲשֶׁרִי הָאִישׁ שְׂזוּכָה בְּתוֹרָה
 לְמִיזֵל לְאֶתְדַבְּקָא לְלָכֶת וּלְהִתְדַבְּק
 בְּאוֹרְחוֹי. דְּבַד בַּר נֶשׁ אֲזִיל (דף
 קכ"ב ע"א) בְּאוֹרְחוֹי דְּאוֹרֵייתָא,
 מְשִׁיךְ עָלֶיהָ רוּחָא קְדִישָׁא עֲלָאָה.
 בְּמָה דְּאֵת אָמַר, (ישעיה לב) עַד
 יַעֲרָה עָלֵינוּ רוּחַ מְמָרוּם. וְבַד בַּר
 נֶשׁ סְטִי אוֹרְחוֹי, מְשִׁיךְ עָלֶיהָ
 רוּחָא אַחְרָא מְסֻטְרָא אַחְרָא,
 דְּהוּא סְטְרָא דְּמִסְאָבָא. וְסְטְרָא
 דְּמִסְאָבָא אֶתְעַר מְסֻטְרָא דְּנוֹקְפָא
 דְּתַחֲוּמָא רַבָּא, דְּתַמֵּן מְדוּרִין
 דְּרוּחִין בִּישׁוּן, דְּנִזְקֵי לְבָנֵי נֶשָׁא,
 דְּאֶקְרוּן נִזְקֵי עֲלָמָא.

זוהר פרשת
 נשא דף
 קכ"ב

דף

הגאולה השלמה בתשובה תלויה

אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא וְדַאי הָכִי אִיהוּ, אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, וְדַאי כֶּף הוּא,
 וְהַכֹּל תְּלוּי בְּתִשְׁבּוּבָה. וְהַכֹּל תְּלוּי בְּתִשְׁבּוּבָה.
 וְאִם תֵּאמַר שְׂיִכּוּלִים עֲכָשׁוּ
 לְעוֹרֵר תִּשְׁבּוּבָה כָּלִם כְּאֶחָד - לֹא
 יְכּוּלִים! מָה הַטַּעַם לֹא יְכּוּלִים?
 מְשׁוּם שְׂכַתוּב, (דברים ל) וְהָיָה
 אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא וְדַאי הָכִי אִיהוּ,
 וְכֹלָא בְּתִשְׁבּוּבָה תְּלִיָּא. וְאִי
 תִּימָא דִּיכְלֹן הַשְׁתָּא לְאֶתְעַרָּא
 תִּשְׁבּוּבָה בְּלָחוּ בְּחָדָא. לֹא יְכּוּלִין.
 מֵאִי מַעֲמָא לֹא יְכּוּלִין. בְּגִין
 דְּבִתְיָב, (דברים ל) וְהָיָה כִּי יָבֹאוּ

ועיין זוהר פ'
 כי תשא דף
 קפ"ט.

עֲלִיךָ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. וּבְתִיב
וְהַשְׁבוֹתָ אֶל לְבַבְךָ בְּכָל הַגּוֹיִם
אֲשֶׁר הִדִּיחָךְ וְגו'. וּבְתִיב וְשַׁבְתָּ
עַד יִ' אֱלֹהֶיךָ וְגו'. וּבְדִין (דברים ל')
אִם יִהְיֶה גִדְחָךְ בְּקִצָּה הַשָּׁמַיִם
מִשָּׁם יִקְבְּצֶךָ וְגו'. וְעַד דְּכָל אֵינּוֹן
מְלִין לָא יִתְקַיְימוּן, לָא יִכְלִין (דף
קפ"ט ע"א) לְאַתְעָרָא תְּשׁוּבָה
מִנֵּיהּוּ.
כִּי יָבֹאוּ עָלֶיךָ כָּל הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה. וּכְתוּב וְהַשְׁבוֹתָ אֶל לְבַבְךָ
בְּכָל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הִדִּיחָךְ וְגו'.
וּכְתוּב וְשַׁבְתָּ עַד ה' אֱלֹהֶיךָ
וְגו'. וְאִז (שם) אִם יִהְיֶה גִדְחָךְ
בְּקִצָּה הַשָּׁמַיִם מִשָּׁם יִקְבְּצֶךָ
וְגו'. וְעַד שְׁכָל אוֹתָם דְּבָרִים לָא
יִתְקַיְימוּ, לָא יִכּוּלִים לְעוֹרֵר
תְּשׁוּבָה מֵהֶם.

דית

יִשְׂרָאֵל כִּיּוֹן שְׁטַעֲמוּ טַעַם גְּלוּת, אִם יַחְזְרוּ בְּתְשׁוּבָה יַחֲשֹׁב לָהֶם
כָּאֵלּוּ עָבְרוּ עֲלֵיהֶם כָּל אֵלּוּ הַדְּבָרִים שְׁפִתּוּבִים בַּתּוֹרָה

זוהר פ' כי
תשא (דף
קפט א')

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כַּמָּה סִתְּמִתָּ כָּל
אֲרַחֲיִין וְשִׁבְלִין מִכָּל בְּנֵי
גְּלוּתָא, וְלֹא שִׁבְקַת לִזְנוֹן פְּתַחוֹן
פֶּה. אִי הָכִי, לַחוּ כַּמָּה דִּהּוּ בְּכָל
דְּרָא וְדָרָא, דִּלָּא יִסְבְּלוֹן גְּלוּתָא
וְלֹא אֲנָרָא, וַיִּפְקוּן (ס"א אִי הָכִי, לַחוּ
כַּמָּה דִּלְחוֹן בְּכָל דְּרָא וְדָרָא, יִסְבְּלוֹן גְּלוּתָא
וְלֹא יִפְקוּן) מְדִינָא דְּאוּרִייתָא,
וַיִּתְעַרְבוּן בְּשָׂר עַמִּין.

פְּתַח וְאָמַר, (ישעיה כו) כְּמוֹ הָרָה
תִּקְרִיב לָלֶדֶת תַּחֲלִיל תִּזְעַק

פְּתַח וְאָמַר, (ישעיה כו) כְּמוֹ הָרָה
תִּקְרִיב לָלֶדֶת תַּחֲלִיל תִּזְעַק

בַּחֲבִלֶיהָ וְגו'. מַה זֶה כְּמוֹ הָרָה?
 דֶּרֶךְ הוּא לְמַעֲבַרְתָּ שִׁיעֲבֵרוּ עָלֶיהָ
 תִּשְׁעָה חֲדָשִׁים שְׁלָמִים. וַיֵּשׁ
 בְּעוֹלָם כְּמָה וְכְמָה שְׁלֹא עוֹבֵר
 עָלֶיהָ אֲלָא יוֹם אֶחָד אוֹ יוֹמִים
 מִהַתְּשִׁיעִי, וְכָל הַצִּירִים וְהַחֲבָלִים
 שֶׁל הַמַּעֲבָרֶת הֵם בַּתְּשִׁיעִי. וְאַף
 עַל גֵּב שְׁלֹא עָבַר עָלֶיהָ אֲלָא רַק
 יוֹם אֶחָד, נִחָשֵׁב עָלֶיהָ כְּאִלוֹ
 עָבְרוּ כָּל הַתְּשִׁיעִי שְׁלָם. אֵף כֹּף
 יִשְׂרָאֵל, כִּיּוֹן שִׁטְעָמוּ טַעַם גְּלוּת -
 אִם יִחְזְרוּ בַתְּשׁוּבָה, יִחָשֵׁב
 עֲלֵיהֶם כְּאִלוֹ עָבְרוּ עֲלֵיהֶם כָּל
 אוֹתָם דְּבָרִים שְׁכַתוּבִים בַּתּוֹרָה.
 כָּל שָׁכָן וְכָל שָׁכֵן שְׁכַמָּה וְכַמָּה
 יִסּוּרִים עָבְרוּ עֲלֵיהֶם מִיּוֹם
 שֶׁהַתְּחִלָּה הִגְלוּת.

אָבֵל מֵהוּ שְׁכַתוּב (דברים ד)
 בַּצָּר לָךְ וּמִצָּאוּךָ כָּל
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאַחֲרִית הַיָּמִים
 - בֹּא וּרְאֵה כְּמָה רַחֲמָנוּת רַחֵם
 הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל
 בַּדְּבָר הַזֶּה. לְמַלְךְ שֶׁהָיָה לוֹ בֶּן
 יְחִידִי וְאַהֲבֵה אוֹתוֹ אֶהְבֵּת נֶפֶשׁ,

בַּחֲבִלֶיהָ וְגו'. מַאי כְּמוֹ הָרָה,
 אֲרַח אִיהוּ לְעוֹבְרָתָא, לְאַעְבְּרָא
 עָלָה תִּשְׁעַ יֶרֶחִין שְׁלָמִין. וְאִית
 בְּעָלְמָא כְּמָה וְכַמָּה, דְּלֹא עָבַר
 עָלָה אֲלָא יוֹמָא חַד אוֹ תֵּרִין יוֹמִין
 מִתְּשִׁיעָתָה, וְכָל צִירִין וְחֲבָלִין
 דְּעוֹבְרָתָא בַתְּשִׁיעָתָה אֵינּוּן. וְאַתָּה
 עַל גֵּב דְּלֹא אַעְבְּרָא עָלָה אֲלָא
 יוֹמָא חַדָּא, אֶתְחַשֵּׁיב עָלָה כְּאִילוֹ
 אֶתְעָבְרוּ כָּל תְּשִׁיעָתָה שְׁלָמִים.
 אוּף הָבִי יִשְׂרָאֵל, כִּיּוֹן דְּאַטְעָמִי
 טַעַם גְּלוּתָא, אִי יִהְיֶה רִחוּן
 בַּתְּשׁוּבָה, יִתְחַשֵּׁב עֲלֵיהּ כְּאִילוֹ
 אַעְבְּרוּ עֲלֵיהּ כָּל אֵינּוּן מַלְיָן
 דְּכַתִּיבִין בְּאוֹרֵייתָא. כָּל שָׁכָן וְכָל
 שָׁכֵן דְּכַמָּה וְכַמָּה יִסּוּרִין אַעְבְּרוּ
 עֲלֵיהּ מִן יוֹמָא דְּגְלוּתָא שְׁרִי.

אָבֵל מַאי דְּכַתִּיב, (דברים ד) בַּצָּר
 לָךְ וּמִצָּאוּךָ כָּל הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה בְּאַחֲרִית הַיָּמִים. תָּא חֲזִי,
 כְּמָה רַחֲמָנוּתָא רַחֵם קוּדְשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל בְּמַלְכָּה דָּא.
 לְמַלְכָּא דְּהוּא לִיָּה בְּרָא יְחִידָתָה,
 וְרַחֵם לִיָּה רַחֲמֵי דְּנִפְשָׁא, וּמִגּוֹ

רחימו דיליה, יחב ליה לאמיה
מטרוניתא דתרפי ליה, ותוליה
ליה אחי מתתקנו. ומנא חדא
חב לגבי אבנה, אתא אבנהי
ואלקי ליה, ולבתר אעבר על
חוביה. תב במלקדמין וחב
לאבנה, ואפקיה אבנה מביתיה,
וארגיו עליה, נפק ההוא ברא
מביתיה.

ומתוך אהבתו נתן אותו לאמו
הגבירה שתגדל אותו ותלמד
אותו דרכים מתקנות. פעם
אחת חטא לאביו, בא אביו
והלקה אותו, ואחר כך עבר על
חטאו. שב כמקדם ושוב חטא
לאביו, והוציא אותו אביו
מביתו ורגז עליו. יצא אותו בן
מביתו.

ובאתר דיתך בארץ קשומ,
ויהא זכאא בדקא
יאות, בגין דישמע מלכא אבנה,
ויהא תיאובתיה עליה. מה עבר.
אמר הואיל ונפקנא מהיכלא
דאפא, אעביד מכאן ולהלאה כל
מה דאנא בעי. מה עבר. אזל
ואתחבר בזונות, ואתלכלך
בלכלוכא דמנופא בחדריה, ולא
הוה משתבח אלא בחדריה,
בחבורא דלחון. דמטרוניתא
אמיה פקדת בכל יומא על ההוא
ברא, וידעת דברה בחדרי זונות
אתחבר, וכל חברותא דידיה
בחדריה הוות. שריאת למכבי,
ולאתמרדא על ברה.

ובמקום שילך בדרך אמת
ויהיה צדיק כראוי
כדי שישמע אביו המלך ותהיה
עליו תשוקתו - מה עשה? אמר,
הואיל ויצאתי מהיכל אבי,
אעשה מכאן ולהלאה כל מה
שאני רוצה. מה עשה? הלך
להתחבר לזונות, והתלכלך
בלכלוך וטנפת עמן, ולא היה
נמצא אלא עמן בחבור שלהן.
כשהגבירה אמו פוקדת בכל יום
על אותו הבן ויודעת שבנה
התחבר עם הזונות וכל חברותו
היתה עמהן, מתחילה לבכות
ולמרר על בנה.

יום אחד נכנס אליה המלך ורואה אותה בוכה. שואל אותה: על מה את בוכה? אמרה: ואיך לא אבכה, שהרי בגנו מחוץ להיכל המלך? ולא די שאינו יושב בהיכל המלך, אלא שהוא יושב עם הזונות! מה יאמרו כל בני העולם - שכן המלך יושב בבית זונות?! התחילה לבכות ולהתחנן למלך.

אמר המלך בשבילך אחזיר אותו, ואת הערכה שלו. אמרה: הרי ודאי. אמר המלך: הואיל וכך הוא, לא צריך להחזירו ביום בגלוי, שבושה עבורנו ללכת בשבילו לבית זונות. ואם לא היה כמו זה שטנף את עצמו כך וחלל כבודי, הייתי אני וכל החילות שלי הולכים בשבילו בכמה כבוד ובכמה חצוצרות לפניו, בכמה כלי קרב מימינו ומשמאלו, עד שכל בני העולם יזדעזעו, וידעו כלם שהוא בן המלך. עכשו כיון

יזמא חד עאל מלכא לגבה, חמא לה דאיהי מבכה. שאיל לה על מה את בכאת. אמרה ולא אבכה, דהא ברנא לבר מהיכלא דמלכא. ולא די דהוא לא יתיב בהיכלא דמלכא, אלא דהוא יתיב בחדרי זונות. מה יימרון כל בני עלמא, בריה דמלכא איהו דיתבי בבי זונות. שריאת למבכי, ולא תחננא למלכא.

אמר מלכא, בגינה אהדר ליה, ואנת ערבא דיליה. אמרת הא ודאי. אמר מלכא הואיל וכך הוא, לא אצטריך לאהדרא ליה ביממא באתנגליא. דכסופא דילן איהו למתך בגיניה לבי זונות. ואי לא הוי בגוונא דא, דטנף גרמיה הכי וחלל יקרי. הוינא אנא, וכל חיילין דילי, אזלין בגיניה בכמה יקר, בכמה בוקינם קמיה, בכמה מאני קרבא, מימיניה ומשמאליה, עד דכל בני עלמא יזדעזעון, וינדעון כלא, דברא דמלכא איהו. השתא כיון

שהוא טנף את עצמו וחלל את
כבודי, הוא יחזר בסתר שלא
יפירו בו. חזר למלך, ונתן אותו
לָאָמוּ.

לְיוֹמִין סָרַח בְּמִלְקָדְמִין. מָה עָשָׂה
הַמֶּלֶךְ? הוֹצִיא אוֹתוֹ
וְאֵת אָמוּ עִמּוֹ מִתּוֹךְ הַהִיכָל
וְאָמַר: תֵּלְכוּ שְׁנֵיכֶם, וּשְׁנֵיכֶם
תִּסְבְּלוּ אֶת הַגָּלוּת וְהַמְּלָקוֹת שָׁם.
כִּיּוֹן שְׁשֵׁנִיכֶם תִּסְבְּלוּ כְּאַחַד, אֲזִי
אֲדַע שְׁבָנִי יָשׁוּב כְּרָאוֹי.

בְּךָ יִשְׂרָאֵל, בְּנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְדוֹשׁ
הֵם, הוֹרִיד אוֹתָם לְמִצְרַיִם.
וְאִם תֹּאמַר שְׂבָאוֹתוֹ זִמֵּן לֹא
חָטְאוּ - הַגִּזְרָה שְׁגוֹר הַקְדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּבְרִית בֵּין הַבְּתָרִים
הִיְתָה רְאוּיָה לְהַתְקִיָּם, וְהַקְדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא הִשְׁגִּיחַ עַל שְׁנֵי דְבָרִים:
אֶחָד עַל אוֹתוֹ דְּבוּר שְׁאָמַר
אַבְרָהָם (בראשית טז) בְּמָה אֲדַע כִּי
אִירְשֶׁנָּה, זוּהִי סִבָּה וְעֵלָה. אָבֹל
עַד שִׁיִּצְאוּ מִמִּצְרַיִם לֹא הָיוּ גוֹי
וְלֹא הָיוּ רְאוּיִים כְּרָאוֹי. (וְעֵין זֹהַר
הַקְדוֹשׁ פָּרַשְׁתַּת כִּי תִשָּׂא דָף קפ"ט ב').

דְּאִיהוּ טִנְף גְּרָמִיָּה, וְחָלַל יִקְרִי,
אִיהוּ יַחְדָּר בְּמִמִּירוֹ, דְּלֹא יִנְדְּעוֹן
בֵּיהּ. אַתְּדָר לְגַבִּי מִלְכָּא, יַהֲבִיָּה
לְגַבִּי אִמִּיָּה.

לְיוֹמִין סָרַח בְּמִלְקָדְמִין. מָה עָבַד
מִלְכָּא. אִפִּיק לִיָּה
וְלֹאִמִּיָּה בְּחִדְיָה מִגּוֹ הִיכָלָא, אָמַר
תְּרוּיִיכוּ תַּהֲבוֹן, וְתְרוּיִיכוּ
תִּסְבְּלוֹן גְּלוּתָא, וּמִלְקוּתָא תִּמּוֹן.
כִּיּוֹן דְּתְרוּיִיכוּ תִּסְבְּלוֹן בְּחִדְא,
כִּדִּין יִדְעָנָא דְּכָרִי יְתוּב בְּדָקָא חַוִּי.

בְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּנוֹי דְּמִלְכָּא קְדִישָׁא
אֵינּוּן. אַחִית לוֹן לְמִצְרַיִם.
וְאִי תִימָא בְּתַהוּא זְמָנָא לֹא
תֵאכּוּ, גִּזְרָה דְּגוֹר קוּדְשָׁא בְּרִיד
הוּא בֵּין הַבְּתָרִים הָזֶה אַתְחַזִּי
לְמַתְוִי קַיִים, וְקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא
אַשְׁגַּח לְתֵרִין מְלִין, חַד בְּגִין תַּהוּא
מֶלֶךְ דְּאָמַר אַבְרָהָם, (בראשית טו)
בְּמָה אֲדַע כִּי אִירְשֶׁנָּה, דָּא הוּא
(דף קפ"ט ע"ב) סִבָּה וְעֵלָה. אָבֹל עַד
דְּנִפְקוּ מִמִּצְרַיִם, לֹא הָיוּ גוֹי, וְלֹא
אַתְחַזִּי בְּדָקָא יֵאוּת.

רעת

כְּשׁוֹשָׁנָה בֵּין הַחוּחִים כֵּן רַעֲיָתִי בֵּין הַבָּנוֹת

פֶּתַח וְאָמַר, (שיר השירים ב) **כְּשׁוֹשָׁנָה**
פֶּתַח וְאָמַר, (שיר השירים ב) **כְּשׁוֹשָׁנָה**
 בֵּין הַחוּחִים כֵּן רַעֲיָתִי בֵּין הַבָּנוֹת.
 בֵּין הַחוּחִים כֵּן רַעֲיָתִי בֵּין הַבָּנוֹת.
 רָצָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ
 רָצָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ
 שְׁלֹמֶעֱלָה וְלִהְיוֹת שׁוֹשָׁנָה אַחַת
 שְׁלֹמֶעֱלָה וְלִהְיוֹת שׁוֹשָׁנָה אַחַת
 בְּאַרְץ כְּמוֹ שְׁלֹמֶעֱלָה. וְהַשׁוֹשָׁנָה
 בְּאַרְץ כְּמוֹ שְׁלֹמֶעֱלָה. וְהַשׁוֹשָׁנָה
 שְׁמַעְלָה רִיחַ וְנִבְחָרָה מִכָּל שָׂאֵר
 שְׁמַעְלָה רִיחַ וְנִבְחָרָה מִכָּל שָׂאֵר
 הַנֹּרְדִים שְׁפָעוֹלָם אֵינָה אֵלָּא
 הַנֹּרְדִים שְׁפָעוֹלָם אֵינָה אֵלָּא
 אוֹתָהּ שְׁעוֹלָה בֵּין הַחוּחִים. וְזוֹ
 אוֹתָהּ שְׁעוֹלָה בֵּין הַחוּחִים. וְזוֹ
 דֶּרֶךְ כְּרֹאֲוִי. וְלִכֵּן זָרַע שְׁבָעִים
 דֶּרֶךְ כְּרֹאֲוִי. וְלִכֵּן זָרַע שְׁבָעִים
 זִגְמוֹת, שֶׁהֵיוּ שְׁבָעִים נֶפֶשׁ,
 זִגְמוֹת, שֶׁהֵיוּ שְׁבָעִים נֶפֶשׁ,
 וְהַכְּנִיסָם לְבֵין הַחוּחִים, וְאוֹתָם
 וְהַכְּנִיסָם לְבֵין הַחוּחִים, וְאוֹתָם
 חוּחִים, מִיָּד שֶׁהֵיוּ הֵם שֵׁם זִגְמוֹת,
 חוּחִים, מִיָּד שֶׁהֵיוּ הֵם שֵׁם זִגְמוֹת,
 הָעָלוּ עֲנָפִים וְעָלִים וְשָׁלְטוּ עַל
 הָעָלוּ עֲנָפִים וְעָלִים וְשָׁלְטוּ עַל
 הָעוֹלָם, וְאָז פָּרְחָה בִּינֵיהֶם
 הָעוֹלָם, וְאָז פָּרְחָה בִּינֵיהֶם
 הַשׁוֹשָׁנָה.
 הַשׁוֹשָׁנָה.

בִּיּוֹן דְּבָעָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
בִּיּוֹן דְּבָעָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 לְהוֹצִיא שׁוֹשָׁנָה וְלִלְקֹט
 לְהוֹצִיא שׁוֹשָׁנָה וְלִלְקֹט
 אוֹתָהּ מִבִּינֵיהֶם, אָז יָבֹשׁוּ
 אוֹתָהּ מִבִּינֵיהֶם, אָז יָבֹשׁוּ
 הַחוּחִים וְנִזְרְקוּ וְהִתְכַּלּוּ וְלֹא
 הַחוּחִים וְנִזְרְקוּ וְהִתְכַּלּוּ וְלֹא
 נִחְשְׁבוּ לְכָלוּם. בְּשַׁעֲתָא דְּאִזִּיל
 נִחְשְׁבוּ לְכָלוּם. בְּשַׁעֲתָא דְּאִזִּיל
 לְמִלְקֹט שׁוֹשָׁנָה דָּא, לְאַפְקָא
 לְמִלְקֹט שׁוֹשָׁנָה דָּא, לְאַפְקָא

בְּנוּ בְּכוֹרוֹ, בְּאוֹתוֹ זְמַן הַלֵּךְ
הַמֶּלֶךְ בְּתוֹךְ כִּמָּה חִילוֹת גְּדוּלִים
וְשְׁלִיטִים עִם דְּגָלִים פְּרוּשִׁים,
וְהוֹצִיא אֶת בְּנוֹ בְּכוֹרוֹ בְּכִמָּה
גְּבוּרוֹת, וְהָבִיא אוֹתוֹ לְהִיכָלוֹ,
וַיֵּשֶׁב הֶרְבֵּה בְּבֵית הַמֶּלֶךְ.

כִּיּוֹן שְׁחָטָא לְאַבּוֹ, הוֹכִיחַ אוֹתוֹ
וְהִלָּקָה אוֹתוֹ, שְׁכָתוֹב וַיִּחַר
אִף ה' בִּישְׂרָאֵל וַיִּתְּנֵם בְּיַד שׁוֹסִים
וְגו'. סֶרַח כְּמִקְדָּם וּמֵרֵד בְּאַבּוֹ,
הוֹצִיא אוֹתוֹ מִבֵּיתוֹ. מָה עָשׂוֹ
יִשְׂרָאֵל? רָאוּ שְׁהָרִי הַתְּפֹזָרוֹ
בְּבָבֶל וְהַתְּעַרְבוֹ בְּעַמִּים, לְקַחוּ
נָשִׁים נְכָרִיּוֹת וְהוֹלִידוּ מֵהֶם בָּנִים.
עִם כָּל זֶה הָאֵם הַקְדוּשָׁה הִתְּהַ
אֶפֹּטְרוּפּוֹס עֲלֵיהֶם.

וְעַל שְׁעָשָׂה כֵּן, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא אָמַר, הוֹאִיל וְזוֹ
בוֹשָׁה, אֲזִי שְׂיָבֵא בְּנֵי מַעֲצָמוֹ.
הוֹאִיל וְחָלַל כְּבוֹדִי, לֹא רָאוּי
שְׂאֲנִי אֵלַי לְשֵׁם לְהוֹצִיא אוֹתוֹ
וְלַעֲשׂוֹת לוֹ נִסִּים וּגְבוּרוֹת
כְּמִקְדָּם. שָׁבוּ הֵם בְּלִי סִיוַע שְׁהִיוּ

בְּרִיָּה בּוֹכְרִיָּה, בְּהֵהוּא זְמַנָּא אֲזִיל
מִלְכָּא גוֹ כִּמָּה חִיָּלִין רַבְּרַבִּין
וְשְׁלִיטִין, עִם דְּגָלִין פְּרִישָׁן, וְאַפִּיק
לְבְּרִיָּה בּוֹכְרִיָּה בְּכִמָּה גְּבוּרִין,
וְאַיִיתִי לִיָּה לְהִיכָלִיָּה, וַיִּתֵּיב סָגִי
בְּבִי מִלְכָּא.

כִּיּוֹן דְּחַב לְגַבִּי אֲבוּהָ, אוֹכַח
לִיָּה, וְאַלְקִי לִיָּה, דְּכַתִּיב,
(שׁוֹפְטִים ב) וַיִּחַר אִפִּי יי' בִּישְׂרָאֵל
וַיִּתְּנֵם בְּיַד שׁוֹסִים וְגו', סֶרַח
כְּמִלְקַדְמִין, וּמֵרֵד בְּאַבּוּהָ,
אַפְקִיָּה מִבֵּיתִיָּה. מָה עָבְדוּ
יִשְׂרָאֵל, חָמוּ דְּהָא אֲתַבְּרִדּוּ
לְבָבֶל, אֲתַעֲרְבוּ בְּעַמֻּמְיָא, נָסִיבוּ
נָשִׁין נְכָרִיּוֹת, וְאוֹלִידוּ בָּנִין
מִנְּהוֹן. עִם כָּל דָּא, אִימָא קִדִּישָׁא
הָוֹת אֶפֹּטְרוּפּוֹסָא עֲלֵיהוּ.

וְעַל דְּעָבַד הָבִי, קוֹדֶשָׁא בְּרִיד
הוּא אָמַר, הוֹאִיל וְכַסּוּפָא
אִיהוּ, לִיתִי בְּרִי אִיהוּ מִנְּרַמְיָה,
הוֹאִיל וְחָלַל יְקָרִי, לֹא אֲתַחֲזִי
דְּאֵנָּא אִיזִיל תַּמָּן לְאַפְקָא לִיָּה,
וְלַמַּעֲבַד לִיָּה נִסִּין וּגְבוּרִין
כְּמִלְקַדְמִין. תָּבוּ אִינוּן, בְּלֹא

סיועא דאתחזו לון, בלא פליאן
ונסין, אלא בלהו מתבדרן, בלהו
לאן במסכנו, ותבו להיכלא
דמלכא בכסופא, ואימא קדישא
ערבת לון.

ראויים לו, בלי נסים ונפלאות,
אלא כלם מפזרים, כלם עיפים
בעני, ושבנו להיכל המלך
בבושה, והאם הקדושה ערבה
להם.

חאבו במלקדמין. מה עבד
קודשא בריך הוא.
אפיק להאי ברא במלקדמין
מחיכליה, ואימיה בתריה. אמר,
מכאן ולהלאה, אימא וברה
יסבלון כמה בישין בחדא, הדא
הוא דכתיב, (ישעיה ג) ובפשעיהם
שלחה אמכם. ועל דא כתיב,
(דברים ד) בצר לך ומצאוך כל
הדברים האלה באחרית הימים.
מאי באחרית הימים. אלא דא
היא אימא קדישא, דהיא אחרית
הימים, ועמה סבלו כל מה
דסבלו בגלותא.

חטאו כמקדם. מה עשה הקדוש
ברוך הוא? הוציא את
הבן הזה כמקדם מהיכלו עם
אמו. אמר, מכאן ולהלאה האם
ובנה יסבלו כמה רעות כאחד.
זהו שכתוב, (ישעיה ג) ובפשעיהם
שלחה אמכם. ועל זה כתוב,
(דברים ד) בצר לך ומצאוך כל
הדברים האלה באחרית הימים.
מה זה באחרית הימים? אלא זו
האם הקדושה, שהיא אחרית
הימים, ועמה סבלו כל מה
שסבלו בגלות.

ואילו יחדרון בתיובתא, אפילו
חד ביש, או חד צערא,
דיעבר עלייהו, אתחשב עלייהו,
באלו סבלו בלא (ס"א ואי לאו סתים
קיצא) ואי לא, כד יסתיים קיצא,

ואילו יחזרו בתשובה - אפילו
רעה אחת או צער אחד
שיעבר עליהם, יחשב עליהם
כאלו סבלו הכל. (ואם לא יסתם
הקץ) ואם לא - כשיסתים הקץ

(בישא) וְכָל דְּרִין דִּילִיה. כְּמָה
 דְּאָמַר בּוֹצִינָא קִדִּישָׁא, דְּכִתִּיב
 (ויקרא כה) לְצַמִּיתוֹת לְקֹנֶה אוֹתוֹ
 לְדוֹרוֹתָיו. וְכָל דָּא, כְּתִיבִּתָּא
 תִּלְיָא מִלְּתָא. אָמַר רַבִּי חֲזִיא,
 וְדָאֵי הָכִי הוּא. וְעַל דָּא גָּלוּתָא
 אַתְּמַשְׁדָּ. נִמְשַׁכֵּת הַגָּלוּת.
 (הרע) וְכָל הַדּוֹרוֹת שָׁלוּ, כְּמוֹ
 שְׁאָמַר הַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה,
 שְׁכָתוֹב (ויקרא כה) לְצַמִּיתוֹת
 לְקֹנֶה אוֹתוֹ לְדוֹרוֹתָיו. וְכָל זֶה,
 הַדְּבָר תְּלוּי בְּתַשׁוּבָה. אָמַר רַבִּי
 חֲזִיא, וְדָאֵי כֶּךָ זֶה, וְעַל כֵּן
 נִמְשַׁכֵּת הַגָּלוּת.

דט

מֶלֶךְ זָקֵן וְכָסִיל

תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב, אֲךָ אַתְּ
 נִפְשׁוֹ שְׁמוֹר. וְאַתִּיהִיב לִיה
 רִשׁוֹ, לְמַשְׁלֹט עַל בְּשָׂרָא, בְּגִין
 דְּרָא דְּכִתִּיב, (בראשית ו') קִין כָּל
 בְּשָׂר בָּא לִפְנֵי וְאוֹקְמוֹה, בָּא לִפְנֵי
 וְדָאֵי, וְדָא אִיהוּ (שלח ק"ט ע"א) קִין
 כָּל בְּשָׂר, וְלֹא רוּחָא. וְאַתְּמַר,
 דְּאִיהוּ קִין דְּאִתִּי מִסְּטָרָא דְּחֻשָּׁה,
 כְּמָה דְּאִתִּי אָמַר, (איוב כ"ח) קִין
 שֵׁם לְחֻשָּׁה וְלִכְל תְּכַלִּית הוּא
 חוּקָר. וְלִכְל בְּשָׂרָא, בְּגִין דְּאִית
 קִין אַחֲרָא, וְאַקְרִי (דניאל י"ב) קִין
 הִימִין, וְדָא אִיהוּ קִין אַחֲרָא,
 מִסְּטָרָא דְּשִׁמְאֵלָא, דְּאִיהוּ חֻשָּׁה.
 בָּא וְרָאָה מַה כְּתוּב, אֲךָ אַתְּ
 נִפְשׁוֹ שְׁמוֹר. וְנִתְּנָה לוֹ
 רִשׁוֹת לְשֹׁלֵט עַל הַבְּשָׂר, מִשּׁוּם
 הַסּוּד שְׁכָתוֹב (בראשית ו') קִין
 כָּל בְּשָׂר בָּא לִפְנֵי, וּפְרִשׁוּהָ,
 בָּא לִפְנֵי וְדָאֵי. וְזֵהוּ קִין כָּל
 בְּשָׂר, וְלֹא רוּחַ. וְנִתְּנָא שְׁהוּא
 קִין שְׂבָא מִצַּד הַחֻשָּׁה, כְּמוֹ
 שְׁנִתְּנָא (איוב כח) קִין שֵׁם
 לְחֻשָּׁה וְלִכְל תְּכַלִּית הוּא חוּקָר.
 וְלִכְל בְּשָׂר, מִשּׁוּם שֵׁשׁ קִין
 אַחֵר, וְנִקְרָא קִין הִימִין, וְזֵהוּ
 קִין אַחֵר מִצַּד הַשְּׁמָאל שְׁהוּא
 חֻשָּׁה, וְלִכְן נִתְּנָה לוֹ רִשׁוֹת

ועל דא אתייהיב ליה ר'שו
בַּעֲצָמוֹ וּבְשָׂרוֹ.

בַּעֲצָמוֹ וּבְשָׂרוֹ.

וְתַסִּיתְנִי בּוֹ לְבַלְעוֹ. אִי הָכִי,
לָאוּ בְּרִינָא הָוָה,
אֶלָּא בְּמִימַר הַהוּא מְקַטְרָנָא,
דְּאֶסִּית לִיה, וְאֶסְטִי לִיה. אֶלָּא,
כֹּלָא בְּרִינָא הָוָה.

וְתַסִּיתְנִי בּוֹ לְבַלְעוֹ. אִם כֵּךְ, לֹא
בְּדִין הָיָה, אֶלָּא
בְּמֵאמַר אוֹתוֹ מְקַטְרֵג שְׁהִסִּית
אוֹתוֹ וְהִסְטָה אוֹתוֹ, אֶלָּא הַכֹּל
הָיָה בְּדִין.

וְהָכִי אָמַר לוֹ אֱלִיהוּא, (אִיב
ל"ד) כִּי פִעַל אָדָם
יִשְׁלָם לוֹ וּכְאֶרְחַ אִישׁ יִמְצִיאָנּוּ.
וְהָכִי הָוָה בְּמָה דְּאִתְמַר,
בְּמָה דְּאִיהוּ גִזֵּר, הָכִי אִתְגִּזֵּר
עָלֶיהָ.

וְכַךְ אָמַר לוֹ אֱלִיהוּא, (שם לד) כִּי
פִעַל אָדָם יִשְׁלָם לוֹ וּכְאֶרְחַ
אִישׁ יִמְצִיאָנּוּ. וְכַךְ הָיָה כְּמוֹ
שֶׁנֶּאמַר, כְּמוֹ שֶׁהוּא גִזֵּר - כֵּךְ נִגְזֵר
עָלָיו.

וְהָאִי דְּאָמַר וְתַסִּיתְנִי בּוֹ לְבַלְעוֹ
חֲנָם, וְתַסִּיתְנִי לְבַלְעוֹ לֹא
כְּתִיב, אֶלָּא וְתַסִּיתְנִי בּוֹ, בִּיה
קִיַּימָא בְּדַעְתִּיהָ, דְּאִיהוּ חָשִׁיב
דְּהָא תַּסִּיתְנִי, בְּמָה דְּאָמַר (אִיב
י") וְעַל עֲצַת רְשָׁעִים הוֹפְעֶתָ.
(אמר איוב אתפתית על מימר דההוא
מקטרנא) בְּגִזְוִנָא דָּא, (תהלים ע"ה)
וַיִּפְתּוּהוּ בְּפִיָּהֶם וּבִלְשׁוֹנָם יִכְזְבוּ
לוֹ. וַיִּפְתּוּהוּ וַיִּכְזְבוּ לוֹ. לֹא כְּתִיב,
אֶלָּא וַיִּפְתּוּהוּ בְּפִיָּהֶם. בְּפִיָּהֶם

וְזֶהוּ שֶׁאָמַר וְתַסִּיתְנִי בּוֹ לְבַלְעוֹ
חֲנָם. וְתַסִּיתְנִי לְבַלְעוֹ לֹא
כְּתוּב, אֶלָּא וְתַסִּיתְנִי בּוֹ, בּוֹ
עוֹמֵד בְּדַעְתּוֹ, שֶׁהוּא חָשִׁיב שְׁהָרִי
תַּסִּיתְנִי, כְּמוֹ שֶׁאָמַר וְעַל עֲצַת
רְשָׁעִים הוֹפְעֶתָ. [אמר איוב,
התפתתי על דברי אותו מקטרג]
כְּמוֹ זֶה (תהלים עח) וַיִּפְתּוּהוּ
בְּפִיָּהֶם וּבִלְשׁוֹנָם יִכְזְבוּ לוֹ.
וַיִּפְתּוּהוּ וַיִּכְזְבוּ לוֹ לֹא כְּתוּב,
אֶלָּא וַיִּפְתּוּהוּ בְּפִיָּהֶם. בְּפִיָּהֶם

קיימא מלך דא דהא אתפתה. (דף ל"ג ע"ב) אמר רבי אבא, בלא הוא שפיר, אבל הכי אוליפנא, דתנן, סליק ואסטין. וכי איהו יכיל לאסטנא, אין. דהא איהו (ריש וישב תיקון קמ"א) מלך זקן ובסיל, דבתיב, (קהלת ד') טוב ילד מסבין וחכם^[ט] ממלך זקן ובסיל. ועל דא, יכיל לאסטנא לבר נש. מאי מעמא. בגין דאיהו מהימן על עובדי דבני נשא.

עומד הדבר הזה, שהרי התפתה. אמר רבי אבא, הכל הוא יפה, אבל כך למדנו, ששנינו, עולה ומסטין. וכי הוא יכול להסטין? כן, שהרי הוא מלך זקן ובסיל, שכתוב (קהלת ד') טוב ילד מסבין וחכם ממלך זקן ובסיל. ועל זה יכול להסטין לאדם. מה הטעם? משום שהוא נאמן על מעשי בני אדם.

ב

בענין ודוי

ועל דא אצטריך לון לפרשא חובין דכל שייפא ושייפא, וכל מה דעביד בפרט. הדא הוא דבתיב, (תהלים לב) חטאתי אודיעך וגו'. ולבסוף - ואתה נשאת עון חטאתי סלה. מנלן? ממשה,

ועל דא אצטריך לון לפרשא חובין דכל שייפא ושייפא, וכל מה דעביד בפרט. הדא הוא דבתיב, (תהלים לב) חטאתי אודיעך וגו'. לבתר ואתה נשאת עון חטאתי סלה. מנלן. ממשה,

זוהר פ'
פנחס (דף
רל"א)

הקשיח בתחלת חלק האחרון. ועין פרי צדיק (בחקותי אות י') בתשרי נגאלים על ידי תשובה. ועין תפארת שלמה (על המועדים) 'יום כפורים ביום הקדוש אנו מתירים את השכינה משבועתה.

טו. ועין ספר כד הקמח ערך תשובה בענין בזכות התשובה נגאל. ועין ספר נצח ישראל (פרק כ"ז) באור "שני אלפים ימות הקשיח". ועין ספר חדושי אגדות (חלק שלישי עמוד רי - מסכת סנהדרין) אילו ישראל זוכים על ידי תשובה אפשר שיבוא

שְׁכָתוֹב (שמות לב) אָנָּא חָטָא הָעָם
הַזֶּה וְגו'. בִּישְׂרָאֵל כָּתוֹב, (שמואל
איב) חָטְאָנוּ כִּי עֲזָבְנוּ אֶת ה'.
שְׁאֵם תֹּאמַר זֶה בִּיחִיד, אָבֵל
בְּצַבּוֹר לֹא – הֲרִי כָתוֹב פְּסוּק זֶה.
וְאֵם תֹּאמַר זֶה בְּצַבּוֹר, אָבֵל שְׁלִיחַ
שְׁלָהֶם לֹא – הֲרִי כָתוֹב (שמות לב)
וַיֵּשֶׁב מֹשֶׁה אֶל ה' וְגו'. וְכָתוֹב
(שם) וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם וְגו'. מָה
הַטַּעַם? מִי שֶׁמְפָרֵשׁ חוּבוֹתָיו,
בֵּית דִּין מִתְרַחֵקִים מִמֶּנּוּ, מַשּׁוּם
שֶׁפֶּן אָדָם קָרוֹב לַעֲצָמוֹ וְלֹא נִדּוֹן
עַל פִּיו.

וְעוֹד, לֹא עוֹזֵב לְמַקְטֵרֵג לְלִמְד
עָלָיו חוֹב וּמוֹם. שֶׁפֶּן
אָדָם יִקְדִּים וַיֹּאמֶר, וְלֹא יִתֵּן
מָקוֹם לְאַחֵר לוֹמַר, וְאִזּוֹ הַקִּדּוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא מוֹחֵל לוֹ. זֶהוּ
שְׁכָתוֹב (משלי כח) וּמוֹדָה וְעוֹזֵב
יִרוּחָם.

דְּכָתִיב (שמות לב) אָנָּא חָטָא הָעָם
הַזֶּה וְגו'. בִּישְׂרָאֵל כָּתִיב, (שמואל
איב) חָטְאָנוּ כִּי עֲזָבְנוּ אֶת יי, דְּאִי
תִּימָא הָאִי בִּיחִיד, אָבֵל בְּצַבּוֹר
לֹא. הָאִי כָתִיב קָרָא דָא. וְאִי
תִּימָא הָאִי בְּצַבּוֹר, אָבֵל שְׁלִיחָא
דְּלַחֲוִין לֹא, הָאִי כָתִיב (שמות לב)
וַיֵּשֶׁב מֹשֶׁה אֶל יי וְגו'. וְכָתִיב
(שמות לב) וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם וְגו'. מֵאִי
טַעְמָא. מֵאֵן דְּמְפָרֵשׁ חוּבִיה, בִּי
דִּינָא בְּדִילִין מִיְנִיה, בְּגִין דְּבַר נָשׁ
קָרִיב לְגִרְמִיה, וְלֹא אֲתֵדָן עַל
פּוּמִיה.

וְתוֹ, לֹא שָׂבִיק לְמַקְטֵרָנָא
לְאוּלָּפָא עָלֶיהָ חוּבָא
מוּמָא. דְּבַר נָשׁ יִקְדִּים (דְּהַר"א ע"ב)
וַיִּימָא, וְלֹא יִחִיב דּוּכְתָא לְאַחֲרָא
לְמִימַר. בְּדִין קוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא
מִחִיל לִיה, הָדָא הוּא דְּכָתִיב,
(משלי כח) וּמוֹדָה^[טז] וְעוֹזֵב יִרוּחָם.

בא

חובה זו עליהם לקנא לקדוש ברוך הוא בברית הזאת

ר' ישי עמא, יתפסון בכל דרא ודרא בחובא דא, אי ידעין ולא מקנאין ליה. בגין דחובא דא עליהו, לקנאה ליה לקודשא בריך הוא ברחמי ברית, מאן דאעיל קדושה דא ברשותא אחרא, עליה בתיב (שמות כ') לא יהיה לך אלהים אחרים על פני. לא תשתחוה להם ולא תעבדם כי אנכי ה' אלהיך אל קנא וכלא קנאה חדא. ועל דא אתדחייא שכינתא מקמיה. מאן דמשקר בברית קדישא דחתים בבשריה דבר נש, כאילו משקר בשמא דקודשא בריך הוא, מאן דמשקר חותמא דמלכא, משקר ביה במלכא, לית ליה חולקא באלהא דישראל, אי לא בחילא

זוהר פ'
שמות (דף
ג')

דתיובתא תדיר. (ס"א יתיר)

ר' יוסי פתח ואמר, (שמואל א', י"ב) וישבחו את ה' אלהיהם וגו', ויעזבו את ה'. מאי וישבחו ויעזבו את ה'. מה זה

רבי יוסי פתח ואמר, (שמואל א
יב) וישבחו את ה' אלהיהם
וגו'. ויעזבו את ה'. מה זה

וַיַּעֲזֹבוּ. דָּדָחוּ מִנִּיּהוּ בְרִית קַיִּמָּא וַיִּשְׁכְּחוּ וַיַּעֲזֹבוּ? שְׁדָחוּ מֶהֱם
 קַדִּישָׁא, הוּוּ גִזְרִין וְלֹא פִרְעִין, עַד בְּרִית קָדֶשׁ, שְׁמָלוּ וְלֹא פִרְעוּ, עַד
 דְּאִתָּת דְּבוּרָה וְנִדְיַבַת בְּהָאֵי לְכָל שִׁבְאַה דְּבוּרָה וְנִדְבָה בָּזָה אֶת כָּל
 יִשְׂרָאֵל בְּמָה דְּכִתִּיב, (שופטים ה') יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שִׁכְתוּב (שופטים ה')
 בְּפִרְעַ פִּרְעוֹת בְּיִשְׂרָאֵל בְּהִתְנַדָּב בְּפִרְעוֹת בְּיִשְׂרָאֵל בְּהִתְנַדָּב
 עִם בָּרְכוּ ה' עִם בָּרְכוּ ה'.

בא

עצות לתשובה משלמות

ועין ספר המדות ערך תשובה:

- א. התענית מועיל לכל דבר:
- ב. מי שהוא ערום ממעשים טובים, אינו יכול להפריש אחרים מרשעים:
- ג. התענית קשה מחרב:
- ד. התשובה ראוי, שתהיה באותו דבר עצמו:
- ה. כשאדם חושב: כך וכך אעשה; כך וכך תעלה בידי, על ידי זה אין מחשבתו נתקנים:
- ו. גלות מכפרת על הכל:
- ז. מי שדעתו שפלה, כאלו הקריב כל הקרבנות:
- ח. כל המתודה, יש לו חלק לעולם הבא:
- ט. המלמד את בן חברו תורה, כאלו עשאו וכאלו עשאו לדברי תורה וכאלו עשאו לעצמו:
- י. רב פפא יתיב בתעניתא, על שקרא לתלמיד חכם בלשון גנאי:
- יא. ישמר אדם את פיו מלומר: אעשה העברה הזאת אפלו בדרך ליצנות, פי דבורו מכריח אותו למעשה:
- יב. כל הבוכה בלילה, קולו נשמע, וכוכבים ומזלות בוכין עמו:

- יג. חיבי פְּרִיתוֹת שֶׁלְקוֹ, נִפְטְרוּ מִיַּד פְּרִיתָתָן:
- יד. כְּשֶׁבֶא צֶעַר לְעוֹלָם, יִחַשֵׁב שֶׁבִּשְׂבִּיל חֶטְאוֹ בָּא זֹאת הַצָּרָה:
- טו. הַמְּלַבּוּשִׁין שֶׁעוֹשִׂין לְצַדִּיק, כָּל מְלַבּוּשׁ יֵשׁ לוֹ סְגוּלָה בִּפְנֵי עֲצָמוֹ לְכַפֵּר:
- טז. כִּיּוֹן שֶׁנִּשְׂאָא אָדָם אִשָּׁה, עוֹנוֹתָיו מִתְּפַקְקִין:
- יז. כְּשֶׁרוֹאֶה אִו שֶׁשָּׁמַע אִיזָה יִסּוּרִין, שָׂבֵא עַל גּוֹי, יִהְיֶה בְּתִשׁוּבָה:
- יח. הָדָר בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, שָׂרוּי בְּלֹא עוֹוֹן:
- יט. יֵשׁ לְהַקְל אִפֹּן הַתִּשׁוּבָה עַל הַחוּטָאִים:
- כ. הָעוֹוֹן מִכְּחֵישׁ כַּחוֹ שֶׁל אָדָם:
- כא. כְּשֶׁבֹאִין שְׁנֵי מִצְוֹת לִידָד, תַּעֲשֶׂה זֹאת הַמִּצְוָה שֶׁיֵּשׁ בָּהּ כִּפּוּת הַיָּצָר יוֹתֵר:
- כב. צְרִיכִין לְהַתְּעַנּוֹת, כְּשֶׁמַּצְעֲרִין אֶת הַצַּדִּיק:
- כג. צֶעַר הַלֵּב הוּא קְרוֹב לְהוֹרִיד דְּמָעוֹת:
- כד. הַמַּחְזִיר בְּנֵי אָדָם, בְּתִשׁוּבָה זֹכֶה וְיוֹשֵׁב בִּישִׁיבָה שֶׁל מַעֲלָה, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְבַטֵּל הַגְּזֵרָה בְּשִׁבְלֹו:
- כה. חֲלִישׁוֹת דַּעְתּוֹ שֶׁל הָאָדָם הוּא גְּדוּלָה מִתַּעֲנִית:
- כו. הָעוֹשֶׂה דְּבָר עֲבָרָה וּמִתְחַרֵּט בָּהּ, מוֹחֲלִין לוֹ עַל כָּל עוֹנוֹתָיו:
- כז. הַנוֹשֵׂא וְנוֹתֵן בְּאַמוּנָה, מוֹחֲלִין לוֹ עַל כָּל עוֹנוֹתָיו:
- כח. תַּחֲלַת הַמַּחֲשָׁבָה עוֹזֶרֶת לְאָדָם לְאַמְצַע וְסוּף הַמַּעֲשֶׂה, שְׂיוּמָשָׁךְ בְּקַדוּשָׁה, וְאִם לֹא חֹשֵׁב בְּקַדוּשָׁה בְּתַחֲלָה, אִזּוֹ יֵאָרַע תַּקְלָה בְּאַמְצַע וּבְסוּף:
- כט. שֶׁלַּחַן בְּהִכָּנְסַת אוֹרְחִים מְכַפֶּרֶת:
- ל. הַגְּדוּלָה מְכַפֶּרֶת:
- לא. לַפְּעָמִים כְּשֶׁמִּתְחִיל לַעֲשׂוֹת תִּשׁוּבָה, בָּאִין לוֹ יִסּוּרִין, זֶה מִפְּנֵי שִׁשְׁהָה מְלַעֲשׂוֹת תִּשׁוּבָה:
- לב. עַל יְדֵי אֲנָחָה שֶׁנֶּאֱנַח, נַעֲשֶׂה בְּרִיָּה חֲדָשָׁה:
- לג. עַל יְדֵי אֲהַבַת צַדִּיקִים יְכוֹלִין הַצַּדִּיקִים לְהַחְזִיר אֶת הָעָם בְּתִשׁוּבָה:
- לד. מִי שֶׁמַּחְזִיר אֶת הָעָם בְּתִשׁוּבָה, בּוֹכּוֹתוֹ אֵין פֶּחַד וּמַחֲלַקֶת בְּעוֹלָם:

לה. מי שְׁעוֹזֵר לִיתוּמִים, עַל יְדֵי זֶה מְשַׁבֵּר כָּחַם שֶׁל הָאֲמוּת וְעַל יְדֵי שְׁבִירָתוֹ, רִשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל חוֹזְרִין בְּתִשׁוּבָה:

לו. מי שְׁמַחֲזִיר בְּנֵי אָדָם בְּתִשׁוּבָה, נִצּוֹל מִבֵּית הָאֲסוּרִים:

לז. גַּם הוּא מִכְבֵּד בְּעֵינֵי הַשָּׁם:

לח. גַּם זֹכֶה לְהִיּוֹת מִפְּרָסָם בֵּין הָאֲמוּת:

לט. מי שְׁדִּרְפוֹ תָּמִיד לְהַחֲזִיר בְּנֵי אָדָם בְּתִשׁוּבָה, בְּזִכּוּתוֹ מִכְּשׁוֹבוֹת זְרוֹת מִגְדוּלֵי הַדּוֹר:

מ. מי שְׁמַחֲזִיר רִשְׁעִים בְּתִשׁוּבָה, יִזְכֶּה לְשִׁמְרַת שְׁבֵת:

מא. גַּם אֵינוֹ נִזּוֹק מִנֶּחֱשׁ:

מב. כְּשִׁתְּלַמֵּד אֶת בֶּן רִשָּׁע דֶּרֶךְ טוֹב, עַל יְדֵי זֶה תוּכַל לְכַטֵּל גְּזֵרוֹת:

מג. עַל יְדֵי שְׁקָר מַחֲזִיק יְדֵי רִשְׁעִים:

מד. מי שְׁעוֹשֶׂה תִּשְׁוּבָה בְּכָל לֵב, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹתֵן לוֹ לֵב לְדַעַת אוֹתוֹ:

מה. עַל יְדֵי שְׁמִיעַת קוֹל שׁוֹפָר מֵאָדָם כְּשֶׁר הֵיכָר הָרַע נִשְׁפָּר, וְנִתְעוֹרֵר תִּשְׁוּבָה בְּעוֹלָם:

מו. מי שְׁרוּצָה לְשׁוּב, יִזְהַר מִלְּהִיּוֹת בַּעַל חוֹב:

מז. מי שְׁאוֹהֵב אֶת הַצַּדִּיקִים, יָכוֹל לְהַחֲזִיר אֶת בְּנֵי אָדָם בְּתִשׁוּבָה:

מח. מי שְׁמִתְנַדֵּה, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹהֵב אוֹתוֹ אֲהַבַת נִדְבָה וּמְשִׁיב מְנוּנוֹ חֲרוֹן אַפּוֹ:

מט. הָאֲמוּת הֵם קְרוֹבֵי תִּשְׁוּבָה:

נ. לַמוֹד הַתּוֹרָה הִיא מְכַפֶּרֶת:

נא. מי שֶׁהוּא בְּמִדְרָגָה גְּדוֹלָה, יָכוֹל לְהַשִּׁיג שְׁלֵמוֹתוֹ בְּמַעֲוֵט פְּעֻלוֹת:

נב. כְּשִׁאִיזָה צַעַר בָּא עָלֶיךָ, תִּפְשֵׁשׁ בְּמַעֲשֵׂיךָ:

נג. מי שְׁרוּצָה לַעֲשׂוֹת מַעֲשִׂים טוֹבִים וַיֵּשׁ לוֹ מְנִיעוֹת, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁלֵּם לוֹ שָׂכָר כְּאִלּוּ עָשָׂה, וּמִי שֶׁאֵינוֹ עוֹשֶׂה לְפִי יְכַלְתּוֹ, אֵינִי מְקַבֵּל עֲנֹשׁ עַל זֶה:

נד. מי שְׁמַצִּיחַ אֶת הָרָבִים, נַעֲשֶׂה שְׁתָּף לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמַעֲשֶׂה בְּרִאשִׁית:

נה. אֵין עֶרֶךְ לְמַצּוֹה שְׁעוֹשֶׂה אָדָם לַעֲצֹמוֹ לְבַד, אֲפִלּוֹ שְׁתַּהֲיָה רַבָּה; לְמַצּוֹה

שְׁתַּמְשֹׁךְ מִמֶּנָּה זְכוּת לְרַבִּים, אֲפֵלוּ שֶׁתְּהִיָּה קִטְנָה:

נו. הַפְרָנְסָה וְהַשְׁוֹנָאִים וְהַחֹלָאָת וְרַבּוּי הָעֵשָׂר הֵן הַמוֹנְעִין לְאָדָם מִהִגִּיעַ אֶל הַשְׁלֵמוֹת וְהַתְּכָלִית:

נז. כְּשֶׁאַתָּה עוֹשֶׂה אֵיזָה הֶזֶק, זֶה הַסִּימָן שֶׁיֵּצֵר הָרַע שׁוֹלֵט עָלֶיךָ:

נח. מִי שֶׁמִּסִּית אֶת חֲבֵרוֹ מִדֶּרֶךְ הַטּוֹב, שְׂרָפָה בָּא עָלָיו:

נט. מִי שֶׁאִינוּ יָכוֹל לִבְכוֹת, הַסֶּגְלָה שֶׁיֵּשֵׁב בְּמָקוֹם, שִׁשּׁוּפְכִים שֵׁם שְׁנֵי נְהִירוֹת בְּיַחַד:

ס. מִי שֶׁמַּחְזִיר אֶת אָדָם בְּתִשׁוּבָה, זוֹכֶה לְחֻקָּמָה:

סא. עַל יְדֵי הָעֲצָלוּת נִדְמָה לְאָדָם, שֶׁנִּסְתָּר מִמֶּנּוּ דֶּרֶךְ הַתִּשְׁוּבָה:

סב. מִי שֶׁמְגַלֵּה סוּדוֹתָיו, אֵיזִי קָשָׁה לְדַבֵּר הֵנָּה לְהִתְקִים:

סג. מִי שֶׁבוֹשׁ עַל עֲוֹנוֹתָיו, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה עִמּוֹ צְדָקָה:

סד. הַתַּעֲנִית שֶׁהוּא בְּלֹא דַעַת אֵינוֹ תַעֲנִית:

סה. מִשְׁעָה שֶׁאָדָם חוֹשֵׁב לַעֲשׂוֹת תִּשְׁוּבָה, אֵיזִי מְקַבֵּלִין תְּפִלָּתוֹ, אֵף עַל פִּי שֶׁלֹּא עָשָׂה עֲדִין:

סו. כְּשֶׁתִּרְצֶה לַעֲשׂוֹת תִּשְׁוּבָה, תִּבְקֵשׁ מִהַצַּדִּיק, שֶׁהוּא יִכְנִים אוֹתְךָ לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ:

סז. עַל יְדֵי חֶסֶד וְאַמֶּת יִכְפֹּר עִוּוֹן:

סח. עַל יְדֵי שְׁתִּבְקֵשׁ מִהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, שֶׁיִּתֵּן לְךָ אַהֲבָה, עַל יְדֵי זֶה יִכָּסֶה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא פְּשָׁעֶיךָ:

סט. מִי שֶׁמַּתוּדָה עַל עֲוֹנוֹתָיו, יִזְכֶּה שֶׁלֹּא יֵצֵטְרֵךְ לְמַכּוֹר מִנִּחְלַת אֲבוֹתָיו:

ע. כְּשֶׁאַתָּה מוֹכִיחַ אוֹתָם, שֶׁלֹּא תִקְנוּ חַטָּאת נְעוּרִים, תִּכְלֹל אֶת עֲצָמְךָ עִמָּהֶם, וְעַל יְדֵי זֶה יִקְבְּלוּ מִמֶּךָ:

עא. עֲקָר תִּקּוֹן פָּגֶם עֲוֹנוֹתָיו - עַל יְדֵי הַכְּנָעָה:

עב. צָרִיךְ אָדָם לְהוֹכִיחַ אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל בִּקְרָה:

עג. הָעֲבָדוֹת שֶׁאָדָם עוֹבֵד אֶת הַשֵּׁם בְּבַחֲרוּתוֹ כָּל יוֹם, עָרְפוּ יָקָר מִשְׁנֵים רַבּוֹת שֶׁל עֲבוּדָה לַעֲת זְקִנְתּוֹ:

עד. אִי אֲפָשָׁר שִׁידַע אָדָם בְּחַיּוֹ, אִם נִתְקַבֵּל תִּשְׁוּבָתוֹ:

עה. מה שאנו רואים, שמי שמתחיל לעבד את ה', יסורין באין עליו, זה מחמת שהתחיל מתוך יראה של צדק:

עו. המתחיל לעבד את ה', הקדוש ברוך הוא אומר לו: יודע אני, שחפצך ורצונך לעבד אותי, אבל מה הוא הבטיחות שמה למחר תעזוב אותי, אם פן איך אקרב אותך בשביל הרצון שרצית, ואיך אגלה לך תכף דברים נסתרים, אלא פן תעשה: בתחלה אהב אותי כך ותעשה מצוותי, אף על פי שאין אתה יודע השכל של המצוה, ועבד אותי פשוט בלא חכמות, וכשתעבד אותי כמה זמנים, אזי אאמין לך ואגלה לך טעם ושכל של כל דבר ודבר ואקרב אותך בכל מיני התקרבות, כי הזמן הרב שעבדת אותי מקדם הוא בטוחות, שלא תעזוב אותי [הן אמת]:

עז. בזה יודע האדם, שבאמת הוא רוצה לעבד, כשאנו רוצה בפרסומו:

עח. מי שאינו יודע דרך השם, יקטין את עצמו:

עט. על ידי תפלה שהיא בשועה ימחל לך הקדוש ברוך הוא:

פ. על ידי שקרים אין אדם יכול להיטיב מעשיו:

פא. מי שאינו יכול לבטל את היצר הרע על ידי המשכת אותו לבית המדרש, ידע שעדין ברשעתו קים:

פב. הקדוש ברוך הוא חפץ במצוות, שעושה בהם גם רצון הבריות, יותר מבמצוות שבין אדם לקונו:

פג. מוטב לאדם לקים המצוה כפי האפשר, מלהניח לגמרי:

פד. תקון הגוף קדם תקון הנפש:

פה. הבוכה ומתאבל על אדם כשר, מוחלין לו על כל עוונותיו:

פו. מצוה להחזיר [להזהיר] את בני אדם על כל דבר פשע, ואם אתה ירא, שלא ישמע לך תאמר דברך בשם צדיק אחר, כדי שישמעו אותך:

פז. כל האומר "ויכולו" בכונה ומתפלל בכונה, מלאכי השרת מבקשין מהשם יתברך שיכפר לו:

פח. העונה "אמן יהא שמה רבא" בכל כחו, אפלו יש בו שמץ של עבודה זרה, מוחלין לו:

פט. אלו אין רואין פני גיהנם: דקדוקי עניות וחולי מעים ומי שיש לו נושים ועל מלכות:

צ. התחזק במצוות יותר ממה שהיכלת בידך:

צא. הפסד ממון מכפר על גופו:

צב. הצמאון הוא תקון דברים בטלים:

צג. התשובה מביאה רפואה לעולם:

צד. תשובה מיראה - זדונות נעשין כשגגות, ומאהבה - נעשין כזכויות:

צה. תשובה מקרבת את הגאולה ומארכת ימיו ושנותיו של אדם:

צו. על ידי תשובת יחיד מוחלין לו ולכל העולם כולו:

צז. הקדוש ברוך הוא נתפס על ידי ודוי, ודומה כאלו בנה מזבח והקריב קרבן:

צח. מי שמעביר על מדותיו, מעבירין לו על כל פשעיו:

צט. התורה וגמילות חסדים מכפרין:

ק. צעקה ובכיה בלילה יותר נשמעת לרחם:

קא. בעל תשובה יתפלל על הגשם, ועל ידי זה מכפרין לו על עוונותיו:

קב. כשישראל מתענין, אין נענין, עד שיהיו עם רשעים באגודה:

קג. הדרך שיבור לו האדם, שיאהב את התוכחות ויחזיק באמונה יתרה:

כב

בְּתוֹב בְּמִשְׁנָה בְּאֲבוֹת (פֶּרֶק ג' א'): "עֲקֵבְיָא בֶן מִהֶלְלָאֵל אוֹמֵר, הִסְתַּכַּל

בְּשִׁלְשָׁה דְּבָרִים וְאֵין אַתָּה בָּא לִידֵי עֲבָרָה. דַּע, מֵאֵין בָּאתָ,

וְלֵאן אַתָּה הוֹלֵךְ, וְלִפְנֵי מִי אַתָּה עֲתִיד לִתֵּן דִּין וְחֶשְׁבוֹן, לִפְנֵי מֶלֶךְ

מְלָכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא."

שׁוֹאֲלִים הַמְּפָרְשִׁים, מָה זֶה דִּין וּמָה זֶה חֶשְׁבוֹן? וּמִבָּאֲרִים, דִּין זֶה

עַל הָעֲבָרָה וְחֶשְׁבוֹן זֶה עַל זְמַן הָעֲבָרָה שֶׁהִיא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת

מִצָּוָה וְלִלְמַד תּוֹרָה.

יְדוּעִים דְּבָרֵי חַז"ל הַקָּדוֹשִׁים (יוֹמָא דִּף פ"ו ע"ב): תְּשׁוּבָה מִירָאָה

מִהֶפְכָּת זְדוֹנוֹת לְשִׁגְגוֹת, וְתְשׁוּבָה מֵאֲהָבָה זְדוֹנוֹתֵיו נִהְפָּכִים

לזכויות. והעצה היחידה להנצל מהחשבון היא תשובה מאהבה, ואחד מיסודי התשובה זה קבלה לעתיד.

איך אפשר לתקן, ואיך אפשר להפך שעה אחת למאות מליוני שעות של תורה? ובמה יתרצה תשובתנו לתשובה מאהבה? ומה נקבל על עצמנו כדי לזכות בדין וחשבון?

"על כן יאמרו המושלים באו חשבון תבנה ותכונן עיר סיחון: כי אש יצאה מחשבון להבה מקרית סיחן אכלה ער מואב בעלי במות ארנן: (במדבר כ"א - כ"ז-כ"ח), ובגמרא בבא בתרא (דף ע"ח ע"ב): א"ר שמואל בר נחמן א"ר יוחנן מאי דכתיב על כן יאמרו המושלים וגו' המושלים אלו המושלים ביצרם בואו חשבון בואו ונחשב חשבוננו של עולם הפסד מצוה כנגד שכרה^[1] ושכר עברה כנגד הפסדה תבנה ותכונן אם אתה עושה כן תבנה בעולם הזה ותכונן לעולם הבא, עכ"ל. וכל מי שענינו בראשו ועדין בר דעה, ירוץ ויחטף ויאחז באילן החיים האמתיים.

בזוה"ק כתוב שכל יהודי חייב לחדש חידושים בשבת קודש, והקב"ה שואל לנשמה מה חידשה, ואם לא חידש נמצאת

אפשר להמליץ דברי חז"ל הקדושים במסכת אבות (פרק ד' משנה א'): בן זוקא אומר... אינהו עשיר השמח בקלקו, שניאמר (תהלים קכח), 'ג'יע כפיד כי תאכל אשריך וטוב לך. אשריך, בעולם הזה. וטוב לך, לעולם הבא.

ואנו מתפללים בכל יום: "ותן חלקנו בתורתך", ומיהו העשיר האמיתי זה ששמח בחלק ולימוד התורה ובזה מכפיל את תורתו באלף, וידוע דברי האר"י החי שעיקר עבודת ה' צריך להיות בשמחה, ועל ידה זוכים לכל המעלות וההשגות בסייעתא דשמיא.

יז. סיפור מסוחר יהודי מוכר בירושלים עיה"ק: כשנודע לו דברי הבן איש חי והכסא מלך, ניצל את זמנו ולמד שש שעות בשבת אחת. וסיפר לי על כך. אמרתי לו שכשלומודים בשמחה, זה שווה מליון שנה, ענה לי, לו ידעתי הייתי לומד 13 שעות זוהר בשבת.

בואו וראו מוחו של סוחר שעושה חשבונות על כסף וזהב, כששומע חשבונות כאלו שיכול להגיע לעשרות גדולה כזה, ומקיים בעצמו את הפסוק "טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף". ועל זה

בבושה גדולה, ועתה על ידי הלימוד הנפלא בזוהר הקדוש ששעה שווה שנה כדברי הכסא מלך ובשבת עולה לערך אלף שנה כדברי הבן איש חי זי"ע, ובשמחה למיליון שנה כדברי האורחות צדיקים, וביסורים כפול מאה פְּדֵאִיתָא בְּאַבוֹת דְּרַבִּי נָתָן (פרק ג' מִשְׁנָה ו'), רבי ישמעאל ברבי יוסי אומר... לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה בריווח^[ח], וגם צער כבישת היצר נחשב ליסורים, ואיתא בילקוט שמעוני (קהלת פרק ב - רמז תתקסח): אמר רבי חנינא בר פפא תורה שלמדתי באף נתקיימה לי.

בואו וראו היוצא מחשבון זה: שעה אחת בשבת קודש שווה מאה מיליון שנה תורה, ועוד נחשב כמו שמחדשים חידושים בתורה, וזהו בוודאי חידושים אמיתיים ותורה לשמה, ובכך כל אחד ימצא תיקון ונחת לנשמתו.

אמרו חז"ל (אבות פרק ה' י"ח) כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו, חטא מלשון חטא ועבירה, וגם מלשון חיסרון כמו: **"וְהָיִיתִי אֲנִי וּבְנֵי שְׁלֹמֹה חֲטָאִים"** (מלכים א' פרק א' פסוק כא). פירוש: חסרים.

ובמה נתקן את העבירה? במה נשלים את החיסרון? כתוב בפסוק (ירמיה פרק י"ג י"ז) **"בְּמִסְתָּרִים תִּבְכֶּה נַפְשִׁי מִפְּנֵי גֵוָה וְדָמַעַ"**

סוגי אנשים. ויש אנשים אשר בשביל לעשות את בניהם יהודים כשרים כדת התורה, מקבלים עליהם לחיות חיי עוני ודוחק כל ימיהם, ומשאיר עמלם יפרישו שכר למלמדים ומורים שיחזקו בניהם בתורת ה'. ואינם מהגרים ממקומם למרות עוניים ודוחקם למקומות הרחוקים שהפרנסה מצויה יותר, בשביל חינוך בניהם לתורה ויראה, בודאי נוכל לומר דנחשב זה תשובה לה' בכל לב ונפש.

יח. כתב החפץ חיים בספר צפית לישועה - (פרק א): וידוע דאיתא באבות דרבי נתן דפעם אחת בצער שקול ממאה פעמים שלא בצער, ועבודת השם יתברך כעת היא טהורה ונקיה שאין בה מטרה לכבוד או שאר פניות, כי אדרבא נתקיים בנו בעוה"ר וסר מרע משתולל על הבריות, (פרש"י בסנהדרין צז ע"א ע"ב כל העולם אומרין עליו שוטה הוא, היינו משתולל לשון שטות), ויראי ה' ימאסו אצל כמה

תְּדַמֶּע וְתִרְד עֵינֵי דְמָעָה כִּי נִשְׁפָּה עֶדְרָה ה'. ודרשו חז"ל (חגיגה דף ה' ע"ב): אמר רב שמואל בר איניא משמיה דרב מקום יש לו להקדוש ברוך הוא ומסתרים שמו מאי מפני גוה אמר רב שמואל בר יצחק מפני גאוותן של ישראל שניטלה מהם ונתנה לעובדי כוכבים רב שמואל בר נחמני אמר מפני גאוותה של מלכות שמים, עכ"ל. וכתוב בזוה"ק (חלק ב דף מ"ו ע"א, ובאדרא) כל הלומד אחר חצות לילה הקב"ה משקיט^[ט] את המלאכים וכולם מקשיבים לקולו, וזה לשון הזוהר הקדוש: אבל בפלגות ליליא קודשא בריך הוא עאל בגנתא דעדן לאשתעשעא עם צדיקיא, וכדין בעי ליה לבר נש למיקם ולמלעי באורייתא, והא אתמר דקודשא בריך הוא וכל צדיקיא דבגנתא דעדן כלהו צייתין לקליה, הדא הוא דכתיב (שיר השירים פרק ח' י"ג)^[כ] הַיּוֹשֶׁבֶת בְּגִנִּים חֲבֵרִים מְקַשְׁיָבִים לְקוֹלָהּ הַשְּׁמִיעֵנִי. והא אוקמוה היושבת

באותה התיקון הטוב, מצוה לכתוב בספר כל בני ביתו העומדים בבית ה' בלילות ומושך עליהם חוט של חסד. ומאותו החוט נכתר אותו צדיק בכתר המלך, ויראים ממנו עליונים ותחתונים, ואין בעלי הדין שולטים עליו, לפי שהוא רשום בסימן המלך וניכר שהוא מבני ביתו, ולפיכך אין דנין אותו. והנזהר בזה מעיד על עצמו שהנשמה הקדושה מאירה בו, ומאהבתו ביוצרו מתעורר לעבודתו. ובשביל שהיא שעה רצויה היה מזהיר הנביא ואומר (איכה ב' יט), קומי רוני בלילה לראש אשמורות, וכתיב (ישעיה כו, ט), נפשי אויתך בלילה. וצריך לזהר שלא יפסיק משיתחיל עד שיתפלל עם הנץ החמה, עכ"ל.

כ. וברש"י (שם) **היושבת בגנים** - הקב"ה אומר לכנסת ישראל את הנפוצה בגולה רועה בגנים של אחרים ויושבת בבתי כנסיות ובבתי

יט. וכתב השל"ה הקדוש - (מסכת חולין - פרק דרך חיים תוכחת מוסר כ"ב): וכשקול רנה של תורה עולה מלמטה, מחריש הקב"ה כל צבא מעלה ומקשיב הקול ההוא, וכנסת ישראל וכל צבא המלאכים מקשיבים הקול ההוא, כענין שכתוב (שה"ש ח, יג), היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני. וכשהקב"ה מושך חוט של חסד על כנסת ישראל, נוטלים חלקם כל המתחברים עמה בלילה. ולפי שהיה דוד יודע דבר זה, אמר חצות לילה אקום להודות לך וגו' (תהלים קיט, סב), וכתיב (תהלים נז, ט), עורה כבודי וגו', ודרשו רז"ל אני מעיר את השחר ואין השחר מעיר אותי, לפי שלא היה ישן אלא כשינת הסוס, והוא סוד נעלם. וכשעלה עמוד השחר באה הכלה מעוטרת מכמה שירות ותושבחות וכמה מיני תודה, כלולה ממעלה וממטה, ויושבת בחיק דודה. וכשרואה אותה

בגנים דא כנסת ישראל, דאיהי משבחת ליה לקודשא בריך הוא בשבחא דאורייתא בליליא, זכאה חולקיה מאן דאשתתף בהדה, לשבחת ליה לקודשא בריך הוא בשבחא דאורייתא.

ובכתבי האר"י מובא (שער הפסוקים - ספר שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ר"ת ח'בירים מ'קשיבים ל'קולך ה'שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות, על פסוק והנה נער בוכה ותחמול עליו וגו', והבן זה.

(א) אוי לאלו שאינם מסתכלים בסודות התורה

ובבקר צווח שם התנא הרשב"י הקדוש ע"ה (זוהר בראשית כ"ח): עוד פתח ואמר. ויצר ה' אלהים מן האדמה כל חית השדה וכל עוף השמים. ווי לעלמא דאננן אטימין לבא וסתימין עינין דלא מסתכלין ברזי דאורייתא ולא ידעין. דודאי חית השדה ועוף השמים אננן עמי הארץ. ואפילו באלין דאננן נפש חיה לא אשתכח עזר בהון (בגלותא) לשכינתא בגלותא ולא למשה דאיהו עמה. דבכל זמנא דגלת שכינתא לא זו מנה.

תרגום בלשון הקודש: עוד פתח ואמר, ויצר ה' אלהים מן האדמה כל חית השדה ואת כל עוף השמים. אוי לעולם שהם אטומי לב וסתומי עינים שלא מסתכלים בסודות התורה ולא יודעים. שודאי חית השדה ועוף השמים הם עמי הארץ, ואפילו באלו, שהם נפש חיה, לא נמצא בהם עזר [בגלות] לשכינה

מדרשות. חברים מקשיבים לקולך - מלאכי השרת חבריך בני אלקים דוגמתך מקשיבים ובאים לשמוע קולך בבתי כנסיות. השמיעני - אלקים.
ואחר כך יקדישו הם שנאמר (איוב ל"ח) ברן יחד כוכבי בקר אלו ישראל, ואחר כך ויריעו כל בני אלקים.

בגלות, ולא למשה שהוא עמה, שפכל זמן שגלתה שכינה לא זו ממנה.

(ב) לכן אין מי שיוציא את השכינה מהגלות

אמר רבי אלעזר והא מאן יהיב עובדא דאדם בישראל ובמשה. אמר ליה ברי ואנת אמרת הכי וכי לא אוליפת (ישעיה מו) מגיד מראשית אחרית. אמר ליה הכי הוא ודאי. ובגין דא משה לא מית ואדם אתקרי איהו. ובגיניה אתמר בגלותא בתראה ולאדם לא מצא עזר אלא כלהו כנגדו. וכן עמודא דאמצעיתא אתמר ביה ולאדם לא מצא עזר דאפיק שכינתיה מן גלותא דא הוא דכתיב (שמות ב) ויפן כה וכה וירא כי אין איש. ומשה איהו בדיוקניה ממש דאתמר ביה לא מצא עזר כנגדו.

תרנום בלשון הקודש: אמר רבי אלעזר, והרי מי נתן מעשה של אדם בישראל ובמשה? אמר לו: בני, ואתה אמרת כך? וכי לא למדת (ישעיה מו) מגיד מראשית אחרית! אמר לו, כך הוא ודאי. ולכן משה לא מת, והוא נקרא אדם, ובגללו נאמר בגלות האחרונה ולאדם לא מצא עזר, אלא כלם כנגדו. וכן נאמר בעמוד האמצעי ולאדם לא מצא עזר שיוציא שכינה מהגלות. זהו שכתוב (שמות ב) ויפן כה וכה וירא כי אין איש. ומשה הוא בדמותו ממש, שנאמר בו לא מצא עזר כנגדו.

(ג) לכן נשארים בגלות

בההוא זמנא ויפל יי אלהים תרדמה על האדם. יי אלהים אבא ואמא. תרדמה דא גלותא דאתמר ביה (בראשית טו) ותרדמה נפלה על אברם. ארמי ליה על משה וישן. לית שינה אלא גלותא.

תרנום בלשון הקודש: באותו זמן ויפל ה' אֱלֹהִים תְּרַדְמָה על האדם. ה' אֱלֹהִים - אָבָא וְאָמָא. תְּרַדְמָה - זו הגלות, שְׁנַאֲמַר בָּהּ (בראשית טו) וְתִרְדְּמָה נִפְלָה על אֲבָרָם. הפילו על מֹשֶׁה וַיִּישָׁן. אין שְׁנָה אֶלָּא גְלוּת..

וּבִאֲרוֹ הַמִּפְרָשִׁים, גַּם הוּבָא בְּמִתּוּק מִדְּבַשׁ נְלֵהֲגַה"צ יָדִיד נִפְשִׁי לֵהֲבַחֲל"ח הַמִּקְבֵּל רַבִּי דְּנִיָּאל פְּרִישׁ זי"ע [בְּשֵׁם מִקְדָּשׁ מֶלֶךְ, (בראשית ח"א דף שמ"ח - ש"נ) שְׁעוֹד פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְכו', וְוִי לְעֵלְמָא דְּאֲנוּן אֲטִימִין לְבָא וְסִתִּימִין עֵינִין דְּלֹא מִסְתַּכְּלִין בְּרִזֵּי דְּאוֹרִייתָא וְלֹא יָדְעִין. אוֹי לָהֶם לְבָנֵי אָדָם שְׁלָבָם אָטוּם וְשִׁכְלָם סָתוּם וְלֹא מִתְּבוֹנְנִים לְדַעַת וְלִהְבִּין אֶת סוּדוֹת הַתּוֹרָה, וְאִפִּילוּ בְּאֵלִין דְּאֲנוּן נֶפֶשׁ חַיָּה לֹא אֲשַׁתְּכַח עֶזֶר בְּהוֹן (בגלותא) לְשִׁכְנִיתָא בְּגִלוּתָא וְלֹא לְמֹשֶׁה דְּאִיהוּ עֲמָה. דְּבִכָּל זְמָנָא דְּגָלַת שְׁכִינְתָּא לֹא זֶז מִנָּה.

וְאִפִּילוּ אֵלּוּ הַתְּלִמִּידֵי הַחֲכָמִים שֶׁיֵּשׁ לָהֶם נִשְׁמָה קְדוּשָׁה, לֹא נִמְצָא עֶזֶר וְסִיוֵעַ עַל יָדָם לֹא לְהִשְׁכִּינָה הַקְּדוּשָׁה וְלֹא לְרַעֲיָא מְהִימְנָא מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, וְהוּא לְפִי שְׁאִינָם עוֹסְקִים בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, כִּי כְּנוֹדֵעַ שָׂרָק עַל יָדֵי לְמוֹד תּוֹרַת הַסּוּד עוֹשִׂים תְּקוּן לְשִׁכְנִיָּה לְפָדוּתָם מִהַגְלוּת, וּבְגִינִיָּה אֲתָמַר בְּגִלוּתָא בְּתַרְאָה וְלֹאֲדָם לֹא מִצָּא עֶזֶר אֶלָּא כָּלְהוּ כְּנָגְדוּ. כְּלוּמַר: הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא מִצָּא תְּלִמִּידֵי חֲכָמִים שֶׁיִּהְיוּ עֶזֶר לְמֹשֶׁה רַעֲיָא מְהִימְנָא לְעֶזֶר לְפָדוּת אֶת הַשְׁכִּינָה אֶלָּא כּוֹלָם עוֹמְדִים כְּנָגְדוּ, לְפִי שְׁאִינָם עוֹסְקִים בְּלְמוּד תּוֹרַת הַסּוּד וְאִינָם מְסִיעִים בְּתִקּוּן הַשְׁכִּינָה

בְּהֵוָּא זְמָנָא וַיִּפֹּל יְיָ אֱלֹהִים תְּרַדְמָה על האדם. יְיָ אֱלֹהִים אָבָא וְאָמָא. תְּרַדְמָה דָּא גְלוּתָא דְּאֲתָמַר בֵּיהּ (בראשית טו) וְתִרְדְּמָה נִפְלָה על אֲבָרָם. אֲרָמִי לִיָּה עַל מֹשֶׁה וַיִּישָׁן. לִית שְׁנָה אֶלָּא גְלוּתָא.

וְלִבָּן בְּאוֹתוֹ הַזְמַן נִשְׁאָרִים בְּחֻשְׁכַּת הַגְּלוּת, כִּי אֵין מִי שְׁמוּכָן לַפְּדוּתָהּ (בּוֹדֵאי כָּל יְהוּדֵי הָעוֹסֵק בְּלִמּוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ מְסִיעַ בְּפִדּוֹת הַשְׂכִּינָה הַקְּדוֹשָׁה אֲךָ כִּידּוּעַ כָּל שָׂשִׁים רַבּוֹ נִשְׁמַת יִשְׂרָאֵל הֵמָּה נִקְרָאִים בְּרַחֵם אֶחָד הִיא הַשְׂכִּינָה הַקְּדוֹשָׁה, וְלִבָּן צָרִיךְ שְׂכָל יְהוּדִי וְיְהוּדִי יַעֲסֹק בְּלִמּוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ לְכָל הַפְּחוֹת עַד שְׂיִזְכֶּה גַם לְלַמֵּד תּוֹרַת הַסּוּד בְּהִבְנָה, וּבִכְךָ נִזְכֶּה לַקְּבוּץ הַגָּלִיּוֹת בְּאַהֲבָה וּבְרַחֲמִים).

(ד) לְכַשִּׁיפּוּצוֹ מַעֲיִנוֹתֶיךָ חוּצָה

וּבִידּוּעַ מַעֲשֵׂה שְׂבָאוֹ חֲסִידֵי חֲב"ד לְהַרְבּ מְבָרִיִּסֵּק הַגְּרִי"ז סוֹלוֹבֵייצ'ק זי"ע, וְשָׂאֵלוֹ מִפְּנֵי מַה לֹּא לומְדִים אֶצְלָכֶם תִּנָּיָא, וְסִפְרוּ לוֹ עַל עֲלִית נִשְׁמָה שֶׁל הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַיְדוּעָה, שְׂשָׂאֵל לְמַשִּׁיחַ אִמָּתִי קָאֲתִי מַר? וְהַשִּׁיבּוֹ, לְכַשִּׁיפּוּצוֹ מַעֲיִנוֹתֶיךָ חוּצָה, וְאִם כֵּן הַבַּעַל הַתִּנָּיָא הוּא מְמַשִּׁיךְ תּוֹרַת הַבַּעַל שֵׁם טוֹב, וְצָרִיךְ לְלַמֵּד אֶת סִפְרוֹ כְּדֵי שְׂיָבֹא מַשִּׁיחַ, וְהַשִּׁיבֶם שְׂאֲצִלְנוּ הַמַּסֶּרֶת הִיא, כִּי כּוֹנֵן הַמַּשִּׁיחַ לְלַמֵּד סוּדוֹת הַתּוֹרָה שְׂבֻזָּה יַחִישׁ גָּאוּלְתִּינוּ.

וּבְאֵן מְקוֹם לְהִבִּיא אֶת דְּבָרֵי כ"ק מַחוּתָנִי לְהַבְחֵל"ח מֶרֶן הָאֲדָמוֹ"ר מְקַלּוּיִזְנִבּוֹרֵג זי"ע"א, וְזל"ק: עַל כֵּן קָבְעוּ תַלְמִידֵי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב אֶת עֶקֶר לְמוֹדֵם בְּסִפְרֵי הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, וְהֵם נִחְשָׁבִים לְתַלְמִידֵי שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, שְׂאָף הֵם אֶחְזוּ דְרָכָם בְּקִדְשׁ שְׂאִין צָרִיךְ לְלַמֵּד חוּבָה וְלִשְׂרֹף אֶת הַחוּטָאִים כִּי אִם לְהַסְתַּכֵּל בְּעֵין טוֹבָה וְעַל יְדֵי זֶה יְכוּלִים לְהַחֲזִירָם בְּתִשְׁבּוּבָה, לְהַסִּיר מֵהֶם הַלֵּב חוֹרֵשׁ מַחֲשָׁבוֹת אֲוֶן וְשִׁיקְבָּלוֹ לֵב בְּשֵׁר לְחֹזֵר בְּתִשְׁבּוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֵי ה' יִתְבָּרֵךְ. (מתוך דְּבָרֵי קִדְשׁוֹ בְּשַׁעוֹר חֲמֵשׁ וְרִש"י פֶּרֶשֶׁת אֲמֹר תִּש"מ "לל"ג בְּעוֹמֶר", וְנִדְפָס בְּסִפְרֵי זוֹהַר קְלוּיִזְנִבּוֹרֵג).

אָנוּ אומרים בפיוט אֲשֶׁר יִסְדּוּ מֶרֶן הָרִי"ח הַטּוֹב זי"ע: "סִינִי סִינִי לוֹ נִקְרָא, אֲרִי שְׂבַח־בּוֹרָה, מִמֶּנּוּ תֵצֵא תוֹרָה, אֲדוֹנֵנוּ בֶּר יוֹחָאִי", וְהוּא עַל פִּי מַה שְּׁכָתוּב בְּזוֹהַר הַקְדוּשׁ, דְּאֵלְמָלָא נִתְּנָה תוֹרָה דִּינּוּ בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי שְׁמַמֶּנּוּ תֵצֵא תוֹרָה, וַיֵּשׁ לְהִתְבּוֹנֵן מַה הָיָה הָעֵקֶר בְּקַבְּלַת הַתּוֹרָה:

(ה) חכמים הם אלו שמסתכלים בסודות התורה

בְּתוֹב בְּזוֹהַר הַקְדוּשׁ בְּפֶרֶשֶׁת בְּהַעֲלֵתָךְ (דף קנב.) וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: חֲכִימִין עֲבָדֵי דְּמִלְכָּא עֲלָאָה, [חֲכָמִים הֵם הָעֹבְדִים שֶׁל מֶלֶךְ הָעֲלִיּוֹן], אֵינּוֹן דְּקִיּוּמוֹ בְּטוֹרָא דְּסִינִי, [אוֹתָם שְׁעָמְדוּ עַל הַר סִינַי], לֹא מִסְתַּכְּלִי אֱלָא בְּנִשְׁמָתָא, דְּאִיהִי עֲקָרָא דְּכָלֹא אוֹרִיתָא מִמֶּשׁ וְכוּ' [אֵינֶם מִסְתַּכְּלִים אֱלָא בְּנִשְׁמַת הַתּוֹרָה שֶׁהִיא עֵקֶר כָּל הַתּוֹרָה מִמֶּשׁ, כְּלוּמַר שְׂיֻדְעִים שְׁבִסְפוּרִים וְגַם בְּגוֹפֵי הַתּוֹרָה יֵשׁ פְּנִימִיּוֹת, שֶׁהֵם רְזִי הַתּוֹרָה וְהַכּוֹנּוֹת שְׁצָרִיךְ לְכוֹן בְּכָל מִצְוָה וּמִצְוָה]. [אָמַר הַמַּעֲתִיק: מִשְׁמַע אוֹתָם שְׂאֵינֶם יוֹדְעִים סוּדוֹת הַתּוֹרָה לֹא עָמְדוּ עַל הַר סִינַי].

(ו) לעתיד לבוא הם עתידים לדעת נשמתא דאורייתא

וּלְזִמְנָא דְּאַתִּי, זְמִינִין לְאַסְתַּכְּלָא בְּנִשְׁמָתָא דְּנִשְׁמָתָא דְּאוֹרִייתָא. [וּלְעֵתִיד לְבּוֹא הֵם עֲתִידִים לְהִסְתַּכֵּל וּלְהִתְבּוֹנֵן בְּנִשְׁמָה שֶׁל הַנִּשְׁמָה שֶׁל הַתּוֹרָה, כִּי אַחֵר תַּחֲתֵי הַמַּתִּים עֲתִיד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְדְרוֹשׁ תּוֹרָה חֲדָשָׁה בְּסוּדוֹת נִעְלָמִים, מַה שְּׂאִי אֶפְשָׁר בְּזִמָּן הַזֶּה לִידַע מֵהוּתָהּ]. (הַבְּאוּר מֵהַפְּרוּשׁ מֵתוֹק מִדְּבַשׁ).

(ז) הם שלא ברחו בחר סיני הם לומדים תורת הסוד

וְאוֹמַר הַגַּה"צ הַמַּקְבֵּל הָאֱלֹקִי רַבִּי יְהוּדָה פְּתִיָּה זי"ע: וְנִרְאָה לִי בְּבְאוּר כּוֹנֵנָתוֹ כִּי בְּתַחֲלָה כְּשִׁצְאוּ יִשְׂרָאֵל לִקְרֹאת הָאֱלֹקִים

היו מתיצבים בתחתית ההר ואחר כך נאמר: "וירא העם וינעו ויעמדו מרחק", כי היו יראים פן תאכלם האש הגדולה הזאת וימותו. והיה מקצת מהעם שהיו ששים ושמחים לקראת השכינה ולא רצו לזוז ממקומם הראשון לעמד מרחוק אפילו אם ימותו ממש, ועליהם הוא מה שכתוב בזהר הנזכר "אינון דקיימו בטורא דסיני דלומר ולא נעו ועמדו מרחוק אלא עמדו בטורא דסיני מתחלה ועד סוף, ולכן הם זוכים לחכמת האמת. ואותן הנשמות אשר נעו עם העם ועמדו מרחוק, כן הם עושים גם עתה שנסים ועומדים מרחוק לחכמת האמת, מיראתם פן תאכלם האש הגדולה הזאת.

(ח) ה' מושבת בהם בכל יום

ואיתא בזהר פרשת חיי שרה (ק"ל ע"ב) שאין מקום פנימי בכל המקומות בגן עדן כמו המקום הגנוז לאלו שיודעים את הסוד ויודעים להדבק בשם יתברך... ואלו שעמלים להבין את תורת הסוד... הם אלו שהשם יתברך משתבח בהם בכל יום, הם אלו שעולים בין העליונים הקדושים והם נכנסים בכל השערים של גן עדן העליון ואין מי שימחה בידם, כמה גדול חלקיהם וזכותם בעולם הזה ובעולם הבא

(ט) לא לתת לה' מנוחה עד שיגאלנו

הרעיא מהימנא מצוה אותנו ללמוד זוהר הקדוש דווקא, שתורת הרשב"י מאיר עד סוף הדורות, וצריך ללמוד ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שיגאלנו (זוהר פנחס ריט).

(י) החכמה נעדרת

כתב המהרח"ו (הובא בהקדמה לעץ חיים): וסבה זו גרמה בעונותינו הרבים לבטול מצוה הגדולה הזאת, ולאריך הגלות המר והנמקת הזה. ויהי חכמת האמת נעדרת מונחת בקרן זווית, ואין מי מהלומדים נוגע בקצה המטה אשר בידו, לטעם מנפת צופיה. כי מי שלא טעם טעם חכמת האמת כאלו לא ראה מאורות מימיו, ואוי להם לבריות מעלבונה של תורה. והאומר די לי בנגלות אין לי עסק בנסתרות, טב ליה דלא איברי בעלמא כמבאר בתקונים (תקון מ"ג)...

(יא) אוי להם מעלבונה של תורה

וזה אצלי פרוש המשנה (אבות פרק ו' ב') "אמר רבי יהושע בן לוי, בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזת ואומרת אוי להם לבריות מעלבונה של תורה", כי בלי ספק בהיותם עוסקים בפשטיה ובספוריה לבדם, היא לובשת בגדי אלמנותה ושק הושת כסותה, וכל האמות יאמרו לישראל, מה דודך מדוד, מה תורתכם מתורתינו, הלא גם תורתכם ספורים בהכלי עולם, אין עלבון תורה גדול מזה, ולכן "אוי להם לבריות מעלבונה של תורה", ואינם עוסקים בחכמת הקבלה שהיא נותנת כבוד לתורה, כי הם מאריכים הגלות, וכל הרעות המתרגשות לבוא לעולם, עכ"ל. [כלומר שלא זו בלבד כל האסונות שקרו תלוי בצאנורם, אלא גם ח"ו מה שעתיד להיות שלא יבוא הם אשמים בכך, ואי לה לאותה בושה ואוי לה לאותה כלמה, מה יענו ביום הדין, כי רק רבי שמעון יכול לפטור מן הדין, והם לא רצו לשמוע לו, ולא אבו ללכת בתורתו] – "תורה אור" שעל זה כתב המהרח"ו שם, כי הפסוק (משלי פרק ו' כ"ג) "ותורה אור" הוא רק על חכמת ספר הזוהר הקדוש וז"ל:

(ב) זוהר מאיר את תלמוד הבבלי

ובַּנְגָּר הַכַּת הַב' הֵם הַתְּלִמִּידֵי חֲכָמִים הָעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה ה' אֲשֶׁר נִפְשָׁם חֲצוּבָה מִן הַשָּׁמַיִם וְלֹא מִן הָאָרֶץ אָמַר "וְאַל הַשָּׁמַיִם וְאִין אוֹרִים" כִּי גַם שֹׁנֵפֶשׁ חֲצוּבָה מִן הַשָּׁמַיִם, אִין לָהֶם אוֹר בַּתּוֹרָתָם כְּמוֹ שֶׁכְּתוּבָנוּ לְמַעַלָּה בְּשֵׁם חַז"ל עַל פֶּסוּק: בְּמַחֲשָׁבִים הוֹשִׁיבֵנִי זֶה תְּלִמּוּד בְּבָלִי. וְחֻכְמַת סֵפֶר הַזוֹהֵר הִיא הַמְּאִירָה אוֹתָם, וּמִבְּאֵרֶת הַדְּבָרִים הַנֶּאֱמָרִים בַּתְּלִמּוּד, בְּמַלְבוּשִׁים כָּאֵלוּ הֵם חֲשׁוּבִים גְּשָׁמִיִּים, אֲשֶׁר עָלִיהֶם נֶאֱמַר "וְתוֹרָה אוֹר", וְזֶה שֶׁאָמְרוּ וְאַל הַשָּׁמַיִם וְאִין אוֹרִים, וְעַל זֶה נִתְנַבֵּא יִשְׁעִיהַ הַנְּבִיא בְּנִחְמוּתוֹ וְאָמַר: "וְהוֹלַכְתִּי עוֹרִים בְּדֶרֶךְ לֹא יָדְעוּ" וְגו', כִּי הַתּוֹרָה הַפְּשׁוּטִית נִודְעוּ בְּמִסְפָּרָם, וְכו' עֵי"ש...

(ג) העוסקים רק בנגלה נקראים עורים ונקראים עבדים

וּבְלִי סֶפֶק כִּי הָעוֹסְקִים בַּתְּלִמּוּד בְּבָלִי בְּלִבָּד, מְגַשְׁשִׁים כְּעוֹרִים קִיר, בְּלִבּוּשֵׁי הַתּוֹרָה, וְאִין לָהֶם עֵינַיִם רוֹאוֹת בְּרִזֵּי הַתּוֹרָה הַנִּסְתָּרִים בּו', כִּי לֹא עַל חֲנָם כְּפִי רְצוֹנָם פֶּסְקוּ טָמֵא טָהוֹר אֲסוּר וְהֵתֵר כָּשֶׁר וּפְסוּל, אֲלֹא מִתּוֹךְ פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה כְּנוֹדָע לְיֹדְעֵי חֵן, וְכְמוֹ שֶׁקִּרְאָם בְּמִקּוֹם אַחֵר, הָאֶחָד שֶׁבְּאַרְנוֹ לְעִיל, סְתִימִין עֵינָיו וְכו' וְזֶה שֶׁכְּתוּב (יִשְׁעִיהַ פָּרָק מִב' יט) "מִי עוֹר כִּי אִם עֶבְדִּי", אֲבָל הַכּוּוֹנֶה הִיא לְמַעוּטֵי וְלֵאפּוּקֵי חֲכָמֵי הָאֱמֶת הַנִּקְרָאִים בָּנִים, אֵינּוּן מְרִי קְבֵלָה כֵּן"ל אֲבָל הָעוֹסְקִים בְּמִשְׁנָה לְבָדָה בְּלִתִּי הַסֵּתֶכְלוּתָם בְּסוּדוּתִיהָ, וְכִפִּי סוּדוּתִיהָ יִפְסְקוּ הַדִּינִים אִם אֲסוּר וְאִם מֵתֵר כֵּן"ל הִנֵּה אֵלוּ עוֹרִים בּוֹדְאֵי הֵם, וְזֶה שֶׁכְּתוּב "מִי עוֹר כִּי אִם עֶבְדִּי", כִּי הָעוֹסֵק בַּפְּשָׁט נִקְרָא עֶבֶד כֵּן"ל וְעָלִיהֶם נִתְנַבֵּא יִשְׁעִיהַ לְעֵתִיד לָבוֹא שֶׁיִּזְכּוּ לָלֶכֶת בְּדֶרֶךְ לֹא יָדְעוּ הוּא דֶּרֶךְ חֻכְמַת הָאֱמֶת... וְזֶה שֶׁכְּתוּב עוֹד אֲשִׁים מַחֲשָׁךְ לַפְּנִיָּהם לְאוֹר, כִּי הַתְּלִמּוּד בְּבָלִי שֶׁהוּא מַחֲשָׁךְ הַמִּסְפָּר בַּפְּשָׁט הָעוֹלָם הַזֶּה, אֲשִׁים לַפְּנִיָּהם לְאוֹר, וְיִסְתַּכְּלוּ מִתּוֹכוֹ רִזִּין דְּאוֹרִיָּיתָא

הגנוזים בו, הנקרא ותורה אור. (ספר עץ חיים - הקדמת מוהר"ו זי"ע"א על שער ההקדמות).

(ד) המן מגלה את קלקלתם

אמר הרשב"י זי"ע במכילתא "ובזוה"ק כתבו: שאוכלי המן היו מקבלים הארה רוחנית וגלוי שכינה ללמוד בסודות התורה, וכתב על זה החיד"א שם בניצוצי אורות, שזה דוקא לצדיקים אשר היה המן מאיר בהם, מה שאין כן לאלו שכתוב בהם "והעם שטו ולקטו" כלומר, שהלכו אחר שטותם, ולהם לא האיר המן, ומי אלו? הם שהיו צריכים לטרוח לחפש את המן מרחוק, ולטחנו ולדוכו וכו', עכת"ד. ובאורו הצדיקים מדוע לא רצו את המן וקראו לו לחם הקלוקל? כי המן היה מגלה את קלקלתם ואת כל צפונות לבם, כיצד? שלצדיקים בא המן ליד פתח האהל, ובכלל לא טרחו לצאת, ואם היה אדמו"ר וראש ישיבה גדול שח"ו חטא בסתר, מיד למחרת היה המן יורד רחוק מאד מפתח אהלו, והיה נצרך לשוטט ולחפש כמו כל הרשעים, ולכן לא רצו את המן כי היה מגלה את קלקלתם ברבים.

(טו) עם של בטלנים

כמו כן עתה יש רבנים ואדמו"רים וראשי ישיבות ומנהלים ומלמדים, שלא רוצים את לימוד הזוהר הקדוש, מפחד שמא יגלה עליהם, כי אינם ראויים לאותה איצטלא, (ויכול להיות שרוקדים וקופצים ושרים במירון "תורתו מגן לנו" ולא שמים לב מה יוצא מפייהם, כי איך יגן עליהם, אם לא לומדים תורתו), ואוי לה לאותה בוששה, ואוי לה לאותה

כְּלָמָה, כִּי אִם מִפֶּתַח בֶּשֶׁר וְדָם חוֹשְׁשִׁים, הָאֵיךְ לֹא יִבוֹשׁוּ מִפְּנֵי מַלְכוֹ
 שֶׁל עוֹלָם, בְּבוֹא יוֹם הַדִּין הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא, מֵה יַעֲנוּ לַיּוֹם פְּקוּדָה, כִּי
 עֲמִי הָאָרֶץ הֵם, כִּי כָךְ קוֹרְאִם הָרַעֲיָא מְהִימְנָא בְּזוּהַר הַקָּדוֹשׁ, שְׁמִי
 שְׁלֹא לֹאמַד זוּה"ק נִקְרָא עִם הָאָרֶץ. וְכִבֵּר הִבְטִיחֵנוּ הַקָּדוֹשׁ "הָאוֹר
 הַחַיִּים" זִי"ע, כִּי מֵה שְׁאֲמָרוּ בְּזוּה"ק מ'ה ש'הִיָּה ה'וֹא ש'הִיָּה ר"ת
 מִשֶּׁה, כִּי מִמֶּשׁ מִשֶּׁה רַבִּינוּ הוּא גּוֹאֵל רֹאשׁוֹן וְהוּא גּוֹאֵל אַחֲרוֹן,
 וּמִשֶּׁה רַבִּינוּ נוֹתֵן הַתּוֹרָה לֹא רוֹצֶה לְגֹאֵל עִם שֶׁל בְּטָלָנִים,

טז) עַל יְדֵי הַזוּהַר יֵצְאוּ מִהַגְלוֹת

וְכִבֵּר אָמַר לָנוּ מִשֶּׁה רַבִּינוּ ע"ה, בְּמֵה נֶאֱחָז כְּדֵי לְהַגְאֵל, כְּמוֹ
 שֶׁהִבְטִיחַ לָנוּ מִשֶּׁה רַבִּינוּ בְּזוּה"ק בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא (פֶּרֶשֶׁת נִשְׂא דָף
 קכ"ד): וְהַמְשְׁכִּילִים יִזְהִירוּ בְּזוּהַר הַרְקִיעַ בְּהֵאֵי חֲבוּרָא דִּילָךְ דְּאִיהוּ
 סֵפֶר הַזֶּהָר, מִן זוּהָרָא דְאִימָא עֲלָאָה תְּשׁוּבָה. בְּאֵלִין לֹא צָרִיךְ נִסְיוֹן,
 וּבִגְיִן דַּעֲתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמַטְעָם מְאִילָנָא דְחַיִּי, דְּאִיהוּ הָאֵי סֵפֶר הַזֶּהָר,
 יִפְקֹון בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי. וְיִתְקַיֵּים בְּהוֹן, (דְּכָרִים לב) "ה' בְּדָד יִנְחֵנוּ
 וְאֵין עֲמוּ אֵל נִכְר". עכ"ל.

וְעוֹד כָּתַב הָאוֹר הַחַיִּים הַקָּדוֹשׁ (בְּפֶרֶשֶׁת וַיְחִי) עַל הַפְּסוּק "אוֹסְרֵי לִגְפֹן
 עִירָה, וְגו' חֲכָלִילֵי עֲנִיִּים מִיֵּין" וְגו', זֶה יוֹרָה עַל לִימוּד הַתּוֹרָה,
 שֶׁרַק בֵּה נִנְצֵל מִהַצְרוֹת וְנִגְאֵל בְּרַחֲמִים, וְצָרִיךְ שְׁיִהְיָה בָנוּ יִינָה שֶׁל
 תּוֹרָה, כְּדִפְרִשְׁתִּי בְּסִפְרֵי עַל הַפְּסוּק: (שִׁיר הַשִּׁירִים ד') "הִבִּיאֲנִי אֶל בֵּית
 הַיֵּין" וְגו', וְשֵׁם פֶּרֶשׁ, שְׁיֵין רוֹמֵז לְלִמּוּד כָּל פְּרָדִ'ס הַתּוֹרָה, וּבִרְש"י
 בְּגִמְרָא פֶּרֶשׁ עַל הַפְּסוּק הַזֶּה "יֵין גִּימְטְרִיָּה סוּד", וּבְגִמְרָא (שְׁבַת דָף
 פח, ב') פֶּרֶשׁ רִש"י: לְמִימִינִים - עֲסוּקִים בְּכָל כָּחֵם, וּטְרוּדִים לְדַעַת
 סוּדָה, כְּאָדָם הַמְשַׁתְּמֵשׁ בִּיד יְמִינוֹ שֶׁהִיא עֶקֶר, ע"כ.

(יז) עקר נתינת התורה בשביל הסוד

והקדוש רבי יצחק אלפיה זי"ע, בספרו שיח יצחק כתב, דעקר נתינת התורה היא לסודותיה, ע"כ, וזוהי הבטחת הרשב"י ע"ה, שסמוך לגאולה גם ילדים קטנים ילמדו סודות ה', ותודה להשי"ת כבר מתקיים בנו חזון הרשב"י דבר יום ביומו, כללו של דבר, לא יעזר לרבני הערב רב כלום, "ובני ישראל יוצאים ביד רמה", ותרגם האונקלוס בריש גלי, ברי"ש אותיות רשב"י, גלי גימטריה ג"ם הרומז למידת הרחמים, כדכתב רבינו בחיי בשם המקבילים על הפסוק (ויקרא פרק כו מד) "ואף גם זאת וגו', וז"ל: ודע כי מדרך הקבלה יש הפרש גדול בין לשון אף ללשון גם, אף על פי ששניהם לשון רבוי, כי לשון אף ירמוז למדת הדין, ולשון גם ירמוז למדת רחמים, מלשון גמילות חסדים, כענין (שם ל') וגם שמע בקולי, והשמיעה ברחמים, וכו', עיי"ש דבריו הקדושים. כלומר, שעל ידי שנמשיך עלינו את נשמת הרשב"י ע"ה בלומדינו את תורתו, כמו שכתב החסד לאברהם בשם רבי אברהם גלאנטי זי"ע, שפאשר אנו לומדים תורת הרשב"י, בא הרשב"י מתעטר ויושב בגוון, על ידי זה נמשיך עלינו את מדת הרחמים הנקראת "גם".

ובל המזכה את הרבים זכותו עומדת לעד וזוכה לבנים צדיקים. ובגדל כח זכות הרבים של העוזרים והמסייעים למפעל הקדוש הזה, יזכו לראות מיוצאי חלציהם רב תענוג ונחת דקדשה, עד אשר נזכה בקרוב שיערה השם עלינו רוח טהרה, ויקוים בנו הפסוק (יחזקאל פרק לו כה) "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם", ונזכה לטהר לבבנו לעבד ליוצרנו בכל כחנו ובכל נפשנו ובכל מאדנו, וללמוד כל חלקי תורתנו הקדושה בד' חלקי הפרד"ס.

יח) בעל עסק גדול יהיה רב למודו בזהר

ו"ל: האדמור הזקן זי"ע: מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רב למודו בזהר אף שאינו מבין, כי מה אכפת ליה שאינו מבין אפלו הכי הוא סגלה. (מאמרי האדמור הזקן הקצרים 1 דף תקעא)

ובמו' ששמענו בפרוש מפי אדמור הזקן (בעל התניא) בליאזני, שיש בחינת טמטום המח וכו', ולזה מועיל קריאת דברי הזהר הקדוש אף דלא ידע מאי קאמר. (תנה אריאל, להרי"א מהומיל, שמות עמוד סד)

יט) יהיה צריך לבוא בגלגול

ועוד אמרו חכמי האמת שכל נפש צריכה לתקונה לעסק בפרדס כפי מה שהיא יכולה להשיג ולידע וכל מי שיכול להשיג ולידע הרבה ונתעצל ולא השיג וידע אלא מעט צריך לבוא בגלגול עד שישגיג וידע כל מה שאפשר לנשמתו להשיג מידיעת התורה והן בפשטי ההלכות הן ברמזים ודרשות וסודות כי כל מה שנשמתו יכולה להשיג ולידע מידיעת התורה זהו תקון שלמותה ואי אפשר לה להתתקן ולהשתלם בצרור החיים את השם במקורה אשר חובה משם בלתי ידיעה זו ולכן אמרו חכמים אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו כדי שלא יצטרך לבוא בגלגול לעולם הזה. (שלחן ערוך הרב הלכות תלמוד תורה פרק א' סימן ד')

כ) מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רב למודו בזהר הקדוש אף שאינו מבין

ובגדודן שאר הלמוד יהיה בזה האפן: מי שהוא בעל עסק גדול יהיה

רב למודו בזהר הקדוש^[א] אף שאינו מבין, כי מה אכפת ליה שאינו מבין אפלו הכי היא סגלה. וגם ילמד עין יעקב וספר מנורת המאור וספרי יראים. מלבד שעורין הקצובין ללמוד תנ"ך ומדרשי רבותינו זכרונם לברכה כמו עין יעקב ובספר הזהר בתוכחת מוסר השכל שבו^[ב], ובספרי המוסר המיוחדים על פי חכמת האמת כספר הראשית חכמה והשל"ה וכהאי גוונא. ובשבת זמן ללמוד ספר הזהר^[ג] עם פרושים ובאורים בעיון מעט בספרי הקבלה בהרמ"ז וספר מקדש מלך... עד כאן לשונו. (תשובת אדמו"ר הזקן רבי שניאור זלמן מלאדי זכר צדיק לברכה לחיי העולם הבא - שנת תשס"ה)

מעניין בימות החל אלא בדינים והלכות וכו', ובשבת לא היו עוסקים בדינים והלכות וכו' והיו מענינים בשבת בדברי אגדה שמושכת הלב מפני ענג שבת, וקדשת היום כסיעת להשכיל ולהבין בחכמה הנעלמה קדש קדשים היא וכו'.

למוד ספר הזהר עם פרושים ובאורים בעיון מעט וכו' עין בסימן שלפני זה שלא הזכיר רבנו ללמוד זה וכמו שכתוב לעיל. ונראה דשם מיירי באדם שאינו מסגל להבין דברים בעיון ואינו שיך ללמוד בספרי קבלה, ולכן כתב שם שיש סגלה מיוחדת בקריאת ספר הזהר אף שאינו מבין, מה שאין פן הקא מיירי במי שמסגל ללמוד בעיון. וחיוב זה של ללמוד הקבלה נזכר בהלכות תלמוד תורה (פרק א' סימן ד') בסופו: "ועוד אמרו חכמי האמת שכל נפש צריכה לתקונה לעסק בפרד"ס וכו' וסודות וכו'". ולכאורה צריך עיון דבהלכות תלמוד תורה שם משמע דלמוד ההלכות קודם ללמוד אגדה וקבלה, וקאן הלא מיירי במי שעדיין לא גמר ללמוד ההלכה. ונראה דצריך לומר כמו שכתבנו לעיל לגבי ללמוד אגדה, דמה שכתב רבינו שללמוד ההלכה קודם, הינו שרוב זמנו יהיה בהלכה, אבל בודאי שצריך לעסק במקצת זמנו בקבלה...

כא. רב למודו בזהר הקדוש וכו': נראה דהטעם שכתב להלן "אפלו הכי היא סגלה" הוא טעם נמי על עצם הלמוד בזהר ולא רק על הלומד ואינו מבין. וכבר מבאר בספרים באריכות שיש סגלה מיוחדת בספר הזהר. ועין בזה ב"שם הגדולים" מערכת ספר "בהיר" שכתב בשם גורי האר"ז ל"ונראה כי דוקא ללמוד הזה יש בו סגלה יותר על ללמוד משנה ותלמוד ומקרא". ועין עוד במגדל עז (עמוד תל"ח) באריכות.

כב. ובספר הזהר בתוכחת מוסר השכל שבו: ובספרי מוסר המיוחדים על פי חכמת האמת כספר ראשית חכמה והשל"ה וכהאי גוונא בסימן שלפני זה כתב רבינו שבעל עסק ילמוד בספר הזהר משום סגלה ואפלו פשאונו מבין, אבל כאן הוא מחלק בין חלק המוסר שבהר לחלק הקבלה שבו, וחלק המוסר הוא כמו אגדות חכמינו זכרונם לברכה שצריך ללמודם כדי ללמוד מהם מוסר השכל.

כג. ובשבת זמן ללמוד ספר הזהר: עין בגטין (ס). ר' יוחנן וריש לקיש מעייני בספרא דאגדתא בשבתא, ובהגהות ר' יעקב עמידן כתב, בספר של עין חיים וחקמי האמת שאנו קורין קבלה. ולא היו

כָּל צְרוּפֵי אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה יֵשׁ בָּהֶם יִתְרוֹן וּמַעֲלָה יִתְּרָה זֶה, שְׁבִדְבָקוֹת נֶפֶשׁ הָאָדָם בְּצְרוּפֵי אוֹתִיּוֹת אֵף שְׁאִינוֹ יוֹדֵעַ וּמִבִּין הָעֲנָן בְּעֵין הַשָּׁכֵל רַק שֶׁהוּגָה וּמַדְבֵּר בָּהֶם (לֹא פוֹקִי הִרְהוּר דְּלֹאוּ דְּבִדּוֹר דְּמִי) הָרִי הֵם מַעֲלִים אֶת הַנֶּפֶשׁ לְמָקוֹם שֶׁלֹּא הִיָּתָה הַנֶּפֶשׁ מִגַּעַת שָׁם מִצַּד שְׂרָשָׁה, כִּי שְׂרָשׁ אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה הִיא הַגְּבָה לְמַעֲלָה מִשְׂרָשׁ הַנֶּפֶשׁ. (תּוֹרָה אֹר לְבַעַל הַתַּנְיָא, פֶּרֶשֶׁת בְּשַׁלַּח דְּבִדּוֹר הַמַּתְחִיל אֲשִׁירָה לֵה')

כא) עַל יְדֵי לְמוֹד זוהר מִיַּחְדִּים קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּיה

עָתָה בָּאתִי לְהַזְכִּיר כָּאן דְּבָרִים חוֹצְבִים לְהַבּוֹת אֵשׁ בְּעֵנִין זֶה מֵה שִׁכְתָּב הָרַב הַגָּאוֹן הַגָּדוֹל הַצַּדִּיק הַמְּפָרָסֵם אֲשֶׁר כָּל רֵז לֹא אָנִיס לִיָּה מִה"ר אַבְרָהָם אֲזוּלָאִי זצ"ל בְּסִפְרוֹ הַיָּקָר חֲסֵד לְאַבְרָהָם, וז"ל בְּמַעֲיֵן הָרֹאשׁוֹן נִהַר כ"ד.

יָדַע כִּי עָקָר כְּוִנּוֹת הָרֶשֶׁב"י ע"ה בְּחִבּוּר הַזּוהַר הָיָה לָזֶה, לְהִיּוֹת שְׂאוֹר הַלְאֻמִּי בְּאֶפֶס שִׁפְעַ בְּאֵין תּוֹמָךְ וּבְאֵין עוֹזֵר לָהּ, רָצָה לַעֲשׂוֹת לָהּ סִמָּךְ לְיַחְדָּהּ בְּבַעֲלָהּ יַחּוּד מוֹעֵט ע"י חִבּוּר הַזּוהַר בְּמֵה שֶׁהָיָה הוּא וַחֲבָרָיו עוֹסְקִים בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה שֶׁזֶה גּוֹרֵם לְיַחּוּד קב"ה וְשְׂכִינְתָּיה ע"י הַסּוּד, שֶׁסּוּד הוּא ר"ז בְּגִימְטְרִיא או"ר, מוֹרֵי וּרְבוּתִי קֵהֵל קְדוּשָׁה! עַד מִתִּי תֵּהֵא שְׂכִינְתָּא בְּגִלּוּתָא? הֵיֵאךְ לֹא נַחוּס עַל אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים?

מֶלֶךְ הַמֶּשִׁיחַ מִתְּגוֹלָל בִּיסוּרִים וּמִתְחַנֵּן אֵלֵינוּ, הוּא רוּצָה לְבוֹא, הַשֵּׁם יִתְּבָרֵךְ רוּצָה לְגַאֲלָנוּ, וְכֹל זֶה תְּלוּי רַק בְּנוּ!!!

וּמֵה הָעֲצָה? מֹשֶׁה רַבֵּינוּ אֵלֵיהּ הַנְּבִיא וְהַרְשַׁב"י זִיע"א נִתְּנוּ לָנוּ עֲצָה טוֹבָה קְלָה וּמוֹעִילָה מֵה לַעֲשׂוֹת לְקִירוֹב הַגָּאוּלָה, וְכִיצַד נִזְכָּה שִׁיבּוֹא תִּיכַף וּמִיד.

אחים יקרים! כולנו ביחד יכולים להביא אותו, תיכף ומיד בעזרת השם. א. באחדות ואהבת ישראל. ב. עלינו להרבות מיליוני שעות תורה. ג. ולזכות לכל זה, יכולים רק בלימוד זוהר הקדוש.

בכמה דקות נביא את המשיח!!!

רבותי יש לנו כאן ב"ה קידוש השם גדול ונורא! כולם מתאספים למען הרבות כבוד שמים!!! כאשר כל אחד יחלק ספרי תיקוני זוהר, תיקון מ"ג ותיקון מ"ח, למשפחה ולחברים, ולכל העיר, וביחד עם בני משפחותיהם, כך נגיע לכל עם ישראל לומדי זוהר הקדוש, עתה מובן איך בזיכוי הרבים לא יבואו לידי חיסרון כי מכפיל את זכויותינו למיליארדי שעות תורה עד אין קץ, וכמו שכתוב בזוהר הקדוש שהגאולה האחרונה תבוא רק בזכות ובכוח התורה הקדושה, וכתבו המקובלים שהעצה היחידה להינצל ממלחמת גוג ומגוג^[1] היא, ללמוד תורת הסוד ולימוד הזוהר הקדוש בראשונה, ותיכף ומיד מגיע המשיח.

ב"ה שיש היום זוהר הקדוש במהדורה מיוחדת מחולק ל 70 חלקים, עם תרגום ללשון הקודש, לחלוקה לשבעים איש בחינם, נלבתי

הקדוש כל השבוע בלי הפסק).
למוד הזהר הקדוש צילא דמהימנותא פסקה: כתוב בתהלים (פרק ק"מ ח') "ה' אֶד-נִי עֹז יְשׁוּעָתִי סִפְתָּה לְרָאשֵׁי בָּיִת נָשֶׁק". ובריוש'למי (יבמות דף עח) אָמְרוּ: דָּבָר אַחֵר "בָּיִת נָשֶׁק" זֶה נִשְׁקוּ שֶׁל גֹּוֹ. וכתבו המַקְבָּלִים דְּהַסְכָּךְ שֶׁל הַסֵּפֶה בְּבַחֲיִנַת בֵּינָה, הַנִּקְרָאת אִם הַחוּפָּכֶת עַל הַבָּנִים בְּצִלָּא דְּמַהֲיִמְנוּתָא, ופָּכוּ כֵן הַזֶּהֱר הקדוש שֶׁלְמוּדוֹ בְּבַחֲיִנַת בֵּינָה, נִחָשֶׁב לְסִכָּךְ וְצִלָּא דְּמַהֲיִמְנוּתָא, וְקוֹסְכָךְ וְקוֹגֵן בָּיִת נָשֶׁק שֶׁמִּצִּיל מִפְּלִיטָה גֹוֹ וְקוֹגֵן. (בדי ערבות).

כד. ישראל מתאחדים בזוהר הקדוש בגימטריא 1679 כמנין בסוכות תשבו שבעה ימים. [וענן ה' עליהם יומם", שהשכינה הקדושה חופפת על ישראל, וזוכים ל"סכותה לראשי ביום נשק", [עיין ירושלמי יבמות ע"ח, וכמו שתמיד היה דורש בפתיחה לירחי כלה מרן בעל "אבי עזרי" את הפסוק הזה, על סכנת האטום], ובזכות התאחדות עם ישראל בלימוד הזוהר הקדוש, ניצל ממלחמת גוג ומגוג, ועוד, כמו שהתורה צוותה עלינו בסוכות תשבו שבעת ימים, כך חייבים ללמוד את הזוהר

מדרשים, ישיבות ותלמוד תורה] וכך כל אחד יכול תיכף להתחיל ללמוד ולהבין זוהר הקדוש, שעל זה אמר בעל הכסא מלך: אם יבין מאמר אחד עולה לו ללימוד שנה תמימה, ובזה יזכה להיות מבני עליה, היושבים ראשונה במלכות.

פְּשָׁמְשִׁיחַ יָבֹוא, הַסְּפָרְדִּים יִהְיוּ הָרָאשׁוֹנִים לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צִדְקָנוּ ב"ה שענין לימוד הזוהר הקדוש נכנס חזק מאוד גם אצל האשכנזים, שפשוט לא ידעו ממושג כזה שכל יהודי צריך ללמוד זוהר הקדוש, וחשבו שזה ענין רק למקובלים ונסתרים, ועכשיו כמעט יום יום מטלפנים אלי יהודים מירושלים בני ברק, ובתוכם גם אברכים מופלגים, שאין להם בבית זוהר הקדוש, ורוצים לזכות להכניס הבושם הזה אל ביתם וללמוד ולסיים, ושוב ללמוד בזוהר הקדוש.

ובאן כדאי לספר מה ששמעתי ממחותני להבחל"ח כ"ק מרן האדמו"ר מקלויזנבורג זצלה"ה, [מייסד מפעל הש"ס, ושו"ע], שאמר כמה פעמים שכשמשיח יבוא, הספרדים יהיו הראשונים לקבל פני משיח צדקנו, בגלל שיש להם אמונה פשוטה. ובאמת מפני מה זכו לאמונה פשוטה, וידוע שגדלה אמונתם ותמימותם ומקיימים כפשוטו את דברי הנביא חבקוק (פרק ב' כ') **"וְהָיָה בְּהִיכַל קִדְשׁוֹ הֵם מִפְּנֵיו כָּל הָאָרֶץ"**, ואין משיחים^[ב] כלל בבית הכנסת.

כה. ידוע דברי האר"י הקדוש, שאפילו לומר דברי מוסר לחבירו, לא יאמר בבית הכנסת, שמא מתוך כך יגרר לדבר דברי חולין. וכבר אמר "השפת אמת" מפני מה זכו הספרדים ולא יכלו הגויים ליגע בהם בזמן המלחמה העולמית מפני ששומרים על קדושת בית הכנסת. וידוע שיש בית המדרש בבליה ששרד ולא נחרב מפני שלא שחו שם שיחת חולין [הגם שהם שרפו

ומניין בא להם כל זה? ועוד למה כל גדולי הספרדים נקראו בשם חכם, ואילו במקומות אחרים נקראו רק בשם רבי? כל זה בא מדבקותם בלימוד הזוהר הקדוש!!! וכתוב בספרים הקדושים שרק מי שלומד תורת הסוד נקרא בשם חכם^[א], ובאמת כל גדולי הספרדים היו גדולים גם בתורת הסוד, ובזכות זה זכו להחדיר אמונה פשוטה יראת שמים ואהבת השם יתברך, גם להמון העם, שזה הכח של הזוהר הקדוש. וכולם דבקים בדרכי אבותיהם, ולומדים שיעורים ביחיד וברבים זוהר הקדוש, וראינו לפשוטי העם שסיימו כמה

פרשת קדושים. וכן כתוב בספרו קתנת פסים פרשת קדושים).

500 מאות בתי מדרשות], אבל בבית הכנסת הזה שלא דיברו לא יכלו לשלוט עליו.

כתוב בתהילים (פרק ק"ז מ"ג) "מי חכם ויִשְׁמֹר אֱלֹהֵי יִתְבַּנְּנוּ חֲסִדֵי ה' יש לרמוז מ"י בבחינת חמישים שערי בינה, כמבואר בתיקוני זוהר, שהעוסק בתורת מ"י - לימוד הזוהר בבחינת בינה - הוא הנקרא חכם, וישמר אל"ה ראשי תיבות: ל"ימוד א'מרות ה'זוהר, הוא יזכה לויתבוננו מלשון "יסובבנהו יבונהו" כמו שביאר התרגום: "נטרינון כבבת עיניהון" מלשון שמירה, חסדי ה' שחסי ה' ישמרוהו כבבת העין ויזכה שיהא עליו תמיד עינא פקיהא ההוא עינא דלא נאים כנאמר "הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל" (כדאיתא באידרא רבא קכ"ט ע"ב). עיניו דרישא חוורא, משתניין משאר עינין, לית כסותא על עינא. ולית גבינין על עינא. קוא טעמא. דכתיב הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל. ישראל דלעילא. (תהלים קכ"א) וכתביב אשר עיניך (ירמיה לב) וכתביב פקוחות. ותאנא, כל מה דאתי ברחמי, לית כסותא על עינא, ולית גבינין על עינא. כל שכן רישא חוורא, דלא בעא מידי. (ס"א נטירו).

כו. הדוחה חלק הנסתר של התורה, דוחה קלה, ונענש: כל התורה קלה, חלק הנגלה והנסתר, הכל אחדות אחד, והדוחה חלק הנסתר שאינו חפץ בה, דוחה קלה ונענש, כי הדוחה חלק מן האחדות כאלו דוחה כלו. ומוכל שכן המלעיג על דברי חכמים העוסקים בחקמה זו להשפיע להשכינה, כמו שכתב בספר הקנה לו חכמו ישפילו זאת, כי הלומד כל התורה קלה לא נקרא חכם רק למדן, כי אם הלומד כדי להשפיע למדה הנקראת זא"ת וכו'. וזה שכתוב הנעור בלילה, הינו שהוא געור ועוסק רק בלבושי התורה בחלק הנגלה הנקרא לילה כדוע, ואינו חפץ באו"ר התורה, כי או"ר גימטריה ר"י, הינו ברזי התורה וסודותיה, שזהו בחינת תורת השם שנקרא יום, הרי זה דומה כאלו דוחה את האחדות כלו ומתחייב בנפשו, מה שאין בו אם חפץ גם בחלק הנסתר שבתורה, הגם שאי אפשר לו להשיגו, על זה נאמר כי אם בתורת השם חפצו, וכמו שפירש האלשיך, וכאלו השיג גם חלק זה שבתורה, כי התופס חלק מן האחדות כאלו תופס כלו כו'. (תולדות יעקב יוסף

פעמים את הזוהר הקדוש, ולא הולכים לישון כל לילה, לפני שלומדים זוהר הקדוש, וכל זה מכוח אמונתם התמימה והטהורה. וכל הברכות^[א] והישועות ניסים ונפלאות בזכות הלימוד הקדוש הזה, כי הרשב"י זי"ע כוחו רב ועצום עד כדי שאמרו עליו בזוהר הקדוש, אילו לא ניתנה תורה בסיני אלא נתן לנו השם את רבי שמעון בר יוחאי דיינו, שממנו תתגלה ותאיר לעולם התורה. (זוהר פרשת פנחס דף רמ"א).

ואפילו בדורנו הפשוט בכל רגע תוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י - ולזכות לישועות נפלאות, ובוודאי הרשב"י זי"ע יכיר לכם טובה, ותושפעו ממקור הברכות^[א], שכידוע שהזוהר הקדוש מגן ומציל מכל הצרות ומונע פגועים ואסונות.

"בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאולת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: כבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמחים, בעת הזאת יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: **"בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאולת העם!"**. כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו.

הכתובות בתורה ולגאולה שלימה בב"א. כח. כל אחד רוצה שידוך טוב! פרנסה בנקל! ברכה לילדים! ועוד הצלחות ברוחניות ובגשמיות, וכאן יש לכל אחד ואחד אפשרות להמשיך עליו את נשמת הרשב"י עליו השלום ולעורר זכותו, ועל ידי כן בודאי יצליח בכל עניינו.

כז. כתוב בתורה (דברים כ"ח ב'): "ובאו עליך כל הברכות האלה והשיגוך" האל"ה ראשי תיבות: א'נו ל'ומדי ה'זוהר ה'קדוש, ביאור: כאשר נידבק בתורה ונתקשר לנשמת הרשב"י זי"ע בלימוד הזוהר הקדוש, ומשמים יכריזו עלינו שאנו לומדי הזוהר הקדוש, אז נזכה לכל הברכות

ובוודאי כשמשיח יבוא, אלו שלמדו זוהר הקדוש, הם יהיו הראשונים, לקבל פניו, ומשיח יאמר להם יישר כוחכם שזרזתם הגאולה, ובזכותכם העולם קיים, ובא על תיקונו השלם.

הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאושרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו – "בזכותך הגעתי".

על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרינו, לגרום לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח במהרה בימינו אמן.

